

ΣΥΝΘΕΣΗ ΠΟΙΝΙΚΟΥ

13/03/2017

Δε → Διουνοσμούλου (Θέματα Ειδικών Ποινικών)

* Ιδιουνοσία - Περιουσία *

ΚΛΟΠΗ → προστατεύεται η ιδιουνοσία (υπριότητα) κ' η ΚΑΤΟΧΗ (αυτό γαίνεται από ΠΚ και από το ότι τιμωρείται βαρύτερα από την υπεξαίρεση γιατί συνίσταται στην αφαίρεση πράγματος)

• "αφαίρεση" $\begin{cases} \rightarrow \text{δράση κατοχής υπριού (αποστέρηση)} \\ \rightarrow \text{δεμελίωση νέας κατοχής (πρόσωση)} \end{cases}$

πχ. ο Α νυχτογύλακας στο εργοστάσιο του Ε βλέπει τον Β να αφαιρεί υλιντά πράγματα από το εργοστάσιο κ' δεν πράττει τίποτα διότι έχα συμφωνήσει μαζί του να τα μοιραστούν. Αξιοποινο του Α.

→ Α: αυτομργός σε έμμημα με παράλειψη? → 15 ΠΚ: προϋποθέσεις (για έμμηματα ενέργειας): (1) έμμημα αποτελέσματος (2) ιδιαίτερη νομική υποχρέωση

$\Downarrow$ όταν επέρχεται ένα αποτέλεσμα χωριστό
η παράλειψη εξομοιώνεται κατά χρόνο κ' τόπο από τη συμπεριφορά
με την ενέργεια (όχι η πλήρωση της ειδικής υπόστασης
γιατί τότε θα ήταν όλα αποτελέσματος)

→ Δυνατή η αφαίρεση με παράλειψη?

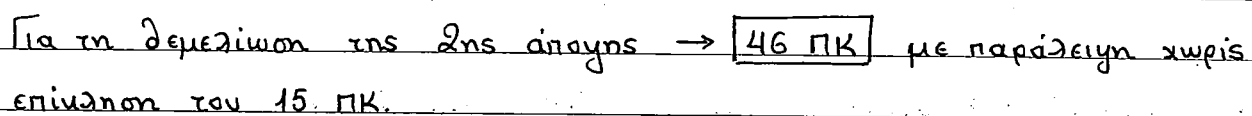
ΕΔΟ: ιδιαίτερη νομική υποχρέωση $\checkmark$ (από σύμβαση εργασίας)
έμμημα αποτελέσματος (υλοποίηση)

• 1η άποψη: $\checkmark$ γιατί η δεμελίωση νέας κατοχής συνιστά
αποτέλεσμα χωριστό κατά χρόνο κ' τόπο

• 2η άποψη: για να ισχύει το 15 ΠΚ, η ιδιαίτερη νομική υποχρέωση
πρέπει να υπάρχει και για τη δράση της κατοχής
του υπριού και για τη δεμελίωση νέας κατοχής
 $\Rightarrow$ "αφαίρεση" = σύνδεση συμπεριφορά

$\leadsto$ Το ερώτημα είναι αν μπορεί να σπάσει η αφαίρεση!

Αυτά είναι τα προβλήματα αν υπαγάγουμε τη συμπεριφορά αυτή στην αυτορρυθμική (ή όχι συμμετοχική) συμπεριφορά. Κατά τη 2η άσκηση, δεν μπορεί να υπάρξει εφεροίωση γιατί η εξουσία είναι μια πολύ προσωπική σχέση και η διεκδίκηση ισχύος δεν μπορεί να γίνει με παράδειγμα. Άρα, κατά τη 2η άσκηση, ο Α είναι άμεσος συνεργός στην τέλεση της υλοποίησης από τον αντρογό Β.

► 372 ΠΚ → (Α) — αφαίρει —> υλτικό πράγμα
 ↑ ↓
 από υατοχή
 άλλου
 σπουδός ιδιοποίησης ~> ΙΔΙΟΠΟΙΗΣΗ ΥΠΕΡ
 ↓

* ΙΔΙΟΜΟΙΗΣΗ ΥΠΕΡ ΤΡΙΤΟΥ: Το πρόβλημα είναι αν ο συνομός ιδιομοιώνος περιλαμβάνει και το να το δώσει σε άλλον ή αν αυτό αναίρει το συνομό ιδιομοιώνος.

→ Μένειν : κατά γυναικός ή συρροής

ΔΙΟΝΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ερώτημα: Ο Α τη στιγμή που αφαιρεί το πορτοφόλι έχει ουσικό παράνομο
ιδιοποίησης δεδομένου ότι προσαρτάται για τον Β?

[illegible]

α) αν θεωρήσουμε ότι ο Α δεν είχε ποσό παλαιώντων ιδιοσύντησης $\Rightarrow$
ο Β θα τιμωρηθεί ως έμμεσος αυτουργός (ο Α δεν πράττει τίποτα)

SOS: Άμεσος συνεργός δεν μπορεί να είναι γιατί απαιτούνται όλα τα στοιχεία της Α.Υ (αίρα και σπονή) ≠ το μόνο που αλλάζει είναι η μορφή της συμμετοχής στο έγκλημα...

δ) ο Α δε θα τιμωρηθεί λόγω νομοθετικού κενού ως προς την ιδιοποίηση υπέρ τρίτου (λιγότερο υποστηρίξιμη άποψη)

* Η πιο δύσκολη λύση γίνεται η 3η γιατί ο Β ιδιοποιήθηκε ένα πράγμα που περιείχε στην κατοχή του με τη βοήθεια του Α.

* Η διάκριση άμεσων κ' απλού συνεργού εξαρτάται από το πόσο κρίσιμη είναι η συμβολή στη διάπραξη του εγκλήματος. Αν τελεί τμήμα της ΑΥ (όχι αφαίρεση πάντως) τιμωρείται ως άμεσος αντουργός, ενώ όταν απλώς βοηθά στην τέλεση του εγκλήματος, τότε τιμωρείται ως απλός συνεργός.

Απόφαση 1904/1991 → η 1η (έκτοτε πάγια νομολογία)

▷ Το πρώτο πράγμα που εξετάζουμε για να δούμε αν υπάρχει υλοπή είναι η ΑΦΑΙΡΕΣΗ ($\neq$ υπεξαίρεση → ΙΔΙΟΠΟΙΗΣΗ).

ΕΔΟ: Υπάρχει αφαίρεση? ΟΧΙ γιατί δεν υπάρχει κατάληψη της ζώνης υατοχής γιατί το μηχάνημα δίνει τα χρήματα σε όποιον βάλει την κάρτα. Το πρόβλημα πρέπει να μετατεθεί στο αν απουτά κυριότητα στα χρήματα που περιόλθαν στην υατοχή του.

• 1η άποψη → Δεν απουτά κυριότητα γιατί δεν είναι δικαιούχος του λογαριασμού ή πρόσωπο εξουσιοδοτημένο. Αν τα ιδιοποιηθεί χωρίς να έχει κυριότητα, διαπράττει υπεξαίρεση.

• 2η άποψη → Πρόκειται για υλοπή γιατί υπάρχει κατάληψη της ζώνης υατοχής που προκύπτει από τη σύμβαση μεταξύ τράπεζας και δικαιούχου (με αυτό γιατί οι όροι της σύμβασης δεν ισχύουν για τον κλέφτη εφόσον δεν υπάρχει συματάδεση της τράπεζας).

* Και οι δύο άποψεις χρησιμοποιούν το στοιχείο της σύμβασης τράπεζας-δικαιούχου αλλά με διαφορετικό τρόπο: (1) για να θεμελιώσει την έλλειψη κυριότητας $\neq$ (2) για να θεμελιώσει την κατάληψη της ζώνης υατοχής.

• 3η άποψη → Απάτη με υπολογιστή (εμπρεσμός των στοιχείων του Η/Υ "με οποιονδήποτε άλλο τρόπο"). Όμως, εδώ δεν εμπρεάζει τα στοιχεία γιατί το μηχάνημα δεν είναι προγραμματισμένο να διαγνώσει την ορθότητα των στοιχείων εφόσον λειτουργεί αυτόματα. Άρα πρόκειται για απαγορευμένη διαστασιτική ερμηνεία του 386Α ΠΚ (SOS: έχει τροποποιηθεί με νόμο του 2016). Πλέον με τη νέα διατύπωση

μαλλον υαλυνται και την περιπτωση αυτη με τη διατυπωση " με τη χωρις
δυναμωμα χρηση προσωπιων δεδομενων "

↳ Η νομολογια παρως δεχεται ΚΛΟΠΗ !

Μεχρι τη νεα διατυπωση του 386 Α ΠΚ πιο πεισιτω γαινετα η αποψη
περι υπεζαιρεσης γιατι στους ορους της συμφωνιας συμπεριλαμβανει
και τη μη αναγκωριση του δυναμουνχον λογω της αποματωποιημενης
λειτουργιας του ΑΤΜ.

Αριθμ. 1904/1991

Δικαστές Ευ. Περγίλας, Πρόεδρος, Ευρ. Αντωνίου και Σπ. Τσίρος

(Κλοπή κάρτας αυτόματης συναλλαγής (cashcard) και ανάληψη χρημάτων από αυτόματη συσκευή Τράπεζας. - Κατ' ορθόν νομικό χαρακτηρισμό οι πράξεις συνιστούν κλοπή κατ' εξακολούθηση και όχι κλοπή και απάτη).

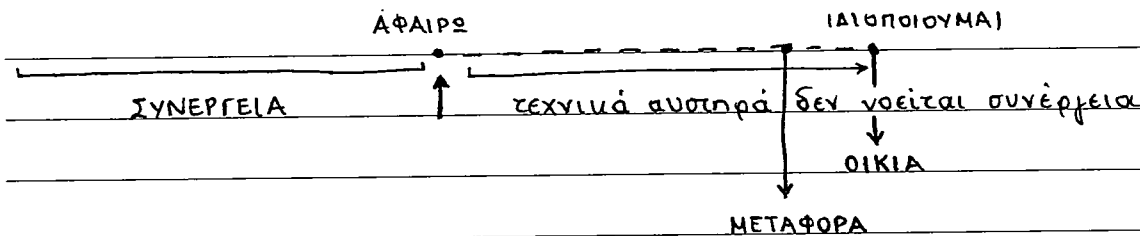
Επειδή, μεταβολή της κατηγορίας υπάρχει όταν η πράξη για την οποία καταδικάσθηκε ο κατηγορούμενος είναι διάφορη κατά τόπο, χρόνο και ιστορικές περιστάσεις, από εκείνη για την οποία έχει εισαχθεί σε δίκη, ώστε να αποτελεί αντικειμενικά διαφορετικό έγκλημα. Αντιθέτως δεν επέρχεται ανεπίτρεπτη μεταβολή της κατηγορίας όταν προσδίδεται στα ίδια περιστατικά ο ορθός νομικός χαρακτηρισμός (ΑΠ 1853/1989 ΠΧρον Μ 873). Στη προκειμένη περίπτωση από την κατάθεση του μάρτυρα κατηγορίας που εξετάστηκε στο Δικαστήριο τούτο και αναφέρεται ονομαστικά στα πρακτικά, από την ανάγνωση των εγγράφων που αναφέρονται στα πρακτικά, την απολογία του κατηγορουμένου και όλων γενικά την αποδεικτική διαδικασία αποδείχθηκε ότι στις 11.6.1990 ο κατηγορούμενος επισκέφθηκε τα γραφεία της επί της οδού εταιρίας του Κ.Κ. και περί ώραν 13.00 αφάρσε από το γραφείο του εκεί εργαζομένου Γ.Δ. με έντεχνο τρόπο ένα πορτοφόλι που περιείχε 8.000 δραχμές, 4 πιστωτικές κάρτες της Τράπεζας Πίστωσης, άδεια ρυμούλκισως μπαγαζιέρας, άδεια ικανότητας οδηγού αυτοκινήτου, Δελτίο Αστυνομικής Ταυτότητας και διάφορες προσωπικές σημειώσεις του άνω παθόντος Γ.Δ. με πρόθεση παράνομης ιδιοποίησης. Την ίδια ημεροχρονολογία και περί ώραν 14.00 έχοντας στην κατοχή του μία από τις άνω κάρτες μετέβη στο Υποκατάστημα της Τράπεζας Πίστωσης Καλλιθέας Αττικής και θέτοντας την κάρτα αυτή στο αντίστοιχο μηχανήμα ανάληψεων ορισμένου χρηματικού ποσού απέσυρε το χρηματικό ποσό των 75.000 δραχμών από τον προσωπικό λογαριασμό του άνω Γ.Δ. το ιδιοποιήθηκε. Επίσης στο παραπάνω τόπο και χρόνο έχοντας ο κατηγορούμενος αποφασίζει να τελήσει την αξιόποινη πράξη της κλοπής επιχείρησε

πράξη που περιείχε τουλάχιστον αρχή εκτέλεσης. Τήν όμως την πράξη του αυτή δεν ολοκλήρωσε από λόγους τυχαίους και ανεξαρτήτως της επιτυχούς του. Συγκεκριμένα στις 11.6.1990 και περί ώραν 15.00 μεσάνυχτα αμέσως μετά τη διάπραξη της πράξεώς του (απόσυρση χρημάτων) με την ίδια πιστωτική κάρτα μετέβη στο υποκατάστημα της Τράπεζας Πίστωσης στην περιοχή Συγγρού στην Αθήνα με πρόθεση να προβεί σε ανάληψη χρημάτων από το λογαριασμό του εκεί Γ.Δ. έθεσε την εν λόγω κάρτα στο αντίστοιχο μηχανήμα πλην όμως αυτό για λόγους αγνώστου παρουσίασε εμπλοκή και δεν κατέστη δυνατόν να πραγματοποιήσει την εν λόγω ανάληψη. Συνεπώς ο κατηγορούμενος κατ' ορθό νομικό χαρακτηρισμό των άνω πράξεων πρέπει να κηρυχθεί ένοχος κλοπής κατ' εξακολούθηση ενός και του αυτού εγκλήματος δύο τετελεσμένων και μιας αποπειρά σε βαθμό πλημ/τος.

24/03/2017

▷ **ΑΠ 543/2002** → συμμετοχή μεταφορέα υλοποιώντων

- άμεση συνέργεια σε υλοπή
- άμεση → κατά την τέλεση της πράξης
απλή → προ / κατά -//-
- συνέργεια μπορεί να υπάρξει ενόσω λαμβάνει χώρα η συμπεριφορά που πραγματώνει την αντικείμενική υπόσταση (εδώ: αφαίρεση = δράση κατοχής + δемеλιωση νέας) - ΟΧΙ ΑΦΟΥ ΠΛΗΡΩΘΕΙ Η Υ.Υ.
↳ υλοπή = έμμημα ουσιαστικής αποπεράτωσης (→ ο σκοπός μπορεί να ικανοποιηθεί σε μεταγενέστερο χρονικό διάστημα)

ΑΠΟΨΕΙΣ

- ① • Για να θεωρηθεί ο μεταφορέας συνεργός πρέπει να είχε διαβεβαιώσει το δράστη ότι θα τον βοηθήσει στη μεταφορά. Με αυτόν τον τρόπο παρέχεται μία μορφή γυμνής συνδρομής κατά την αφαίρεση και συνιστά (απλή) συνέργεια.
- ② • Αλλιώς μπορεί να τιμωρηθεί για υπόσχυρη έμμηματία που είναι αυτοτελές έμμημα κατά το 231 ΠΚ
- ③ • Αλλιώς μπορεί να τιμωρηθεί για άμεση συνέργεια στην υπεξαίρεση που τελεί ο μεταφορέας (≠ για το δράστη θεωρείται συνεπικερπή ύπερη πράξη και δεν τιμωρείται ≠ για το μεταφορέα αναβιώνει η αυτοτελής τιμω- ρηση)
- ④ • Το δικαστήριο όμως δέχθηκε άμεση συνέργεια κατά το στάδιο της ουσιαστικής αποπεράτωσης (ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΛΑΘΟΣ) - δемеλιώνεται στην αξιολόγηση της σημασίας της μεταφοράς

▷ Αν ο Α αφαιρέσει ζ σε μεταγενέστερο χρονικό σημείο ιδιοποινθεί το πράγμα, η μεταγενέστερη υπεξαίρεση συρρέει γαινομενικά με την υλοπή
 $\Rightarrow$ αντιμωρητή ύστερη πράξη που απορρογάται να δν τιμωρείται αυτοτελώς. $\neq$ Αν όμως επιφέρει επιπλέον βλάβη / χειρότερευση του πράγματος τότε τιμωρείται αυτοτελώς. Κατ' άλλη άποψη, η δεύτερη πράξη (της ιδιοποίησης) δεν πληροί να την Α.Υ της υπεξαίρεσης γιατί δεν πρόκειται για αυτοτελή αξιόποινη πράξη κι άρα δε νοείται να συρροή. Κι αυτό γιατί η τιμώρηση δεν προϋποθέτει την πλήρωση του σιμπού. Κρατούσα στη νομολογία είναι η άποψη περί γαινομενικής συρροής.

($\neq$ Αν συμπίπτει χρονικά η αφαίρεση με την ιδιοποίηση, δε γίνεται λόγος για υπεξαίρεση με γαινομενική συρροή, παρά μόνο για υλοπή)

▷ Αν απέυτησε το πράγμα με απάνη, η επαυολονδείσα ιδιοποίηση μπορεί να συνιστά υπεξαίρεση?

- Μπορώ να απουτήσω υνριότητα με απάνη? ΝΑΙ, άρα το πράγμα δεν είναι ζένο $\Rightarrow$ δε νοείται υπεξαίρεση

- Αν απέυτησα μόνο υατοχή με την απάνη, μπορεί να γίνει λόγος για υπεξαίρεση αν το ιδιοποινηώ μετά. Σε αυτήν την περίπτωση έχουμε αληθινή συρροή απάνης και υπεξαίρεσης.

↓
λόγω της έυτασης της προσβαλής του εννόμου αγαού
(γιατί με τη 2η πράξη επιπδε περαιτέρω βλάβη εφόσον ο κύριος του πράγματος στερήθηκε υάδε εξουσίας)

▷ Ο Α παριστάνη στο Β ότι είναι γερέγγνος ζ παραλαμβάνει ένα μηχάνημα πληρώνοντας προυατοβολή με πλαστά. Ο Β το δίνει με παραυράτηση υνριότητας. Ο Α το πωλεί σε τρίτο.

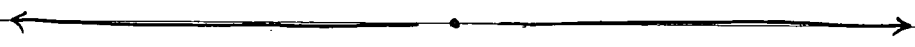
- παραυράτηση $\Rightarrow$ επαυολουδεί να είναι ζένο για τον Α το μηχάνημα
- ιδιοποίηση συντελείται μετά την απάνη
- αληθινή / γαινομενική συρροή?

$\rightarrow$ Η νομολογία δέχεται αληθινή συρροή $\neq$ στη θεωρία υυόρχει η άποψη ότι η υπεξαίρεση αποτελεί αντιμωρητή ύστερη πράξη (κι αυτό διότι είχε εξαρχής το σιμπού της ιδιοποίησης)

μεταβίβαση
μεταβίβαση
μεταβίβαση

► Αν η ιδιοποίηση πραγματοποιεί ταυτόχρονα με την υψίση της υατοχής?
πχ. ο Α παριστάνει γενδώς ότι είναι υπάλληλος μαδαριστηρίον στη Β
και ήρδε να πάρει τη γόννα της για μαδάρισμα. Η Β τον πιστεύει
και του την δίνει.

→ Δεν πληρώται και η Α.Υ. της υπεζαίρεσης γιατί η ιδιοποίηση είναι
η βλάβη (περιουσιακή διάθεση) που απαιτεί έννοιο λογισμό ή απάν.
Η Β προβαίνει σε περιουσιακή διάθεση που προκαλεί τη βλάβη που
προϋποθέτει η απάν. Άρα, στοιχειοθετείται μόνο απάν χωρίς συρροή.

3/04/2017 (Λιονυσοπούλου) → ΥΠΕΖΑΙΡΕΣΗ

► Υπεζαίρεση λογιστικόν χρήματος

πχ ο Α στέλνει 150.000 € στο λογαριασμό του Β με εντολή να τα
δώσει στην Γ (υπέρληρη). Ο Β αναλαμβάνει τα χρήματα και
αγοράζει πολυτελές αντικείμενο (μεταβιβάζει στο λογαριασμό του
εμπόρου). Αξιοποίηση του Β.

• Εξαιρούνται να είναι χρήματα του Α ή γίνονται του Β?

Ποιος έχει την κυριότητα?

→ Σχετίζεται με το γενικότερο πρόβλημα αν οι νομικές έννοιες έχουν
το ίδιο περιεχόμενο σε κάθε κλάδο δικαίου ή αν ερμηνεύονται
αντιστοίχως (ασφάλεια δικαίου v. ενέλικτη ερμηνεία)

① παλαιότερη νομολογία: με την εντολή μεταβιβάζεται η κυριότητα
στην τράπεζα → ο εντολοδόχος Β έχει μόνο ενόχιο δικαίωμα
⇒ απουσία κυριότητας όταν το αναλάβει το ποσό ⇒ πράξεις περαιτέρω
διάθεσης δε συνιστούν υπεζαίρεση γιατί δεν πρόκειται για γένο πράγμα

② νεότερη νομολογία ΑΠ: όταν αναλαμβάνει ο εντολοδόχος απουσία
μόνο υατοχή ≠ η κυριότητα μεριέρζεται στον εντολέα γιατί είχε
γίνει μεταβίβαση της νομής στον εντολέα με ^{προ-}αντικίνηση της νομής

→ προγενέστερη συμφωνία Α-Β ως μέσο για διμερίωση ματοχής Β
⇒ αν τα αναλάβει διαπράττει ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΗ.

• Πρόκειται για ένα νομιμό κατασκευάσμα του ΑΠ για αν απογενχθεί η ενδιάμεση κυριότητα της τράπεζας.

* Το λογιστικό χρήμα είναι πράγμα?

Η υλασιμή έννοια του πράγματος (υλινό, ενσώματο) μπορεί να διενρυνθεί (υλοποιήσιμο, ενσωματώσιμο)?

≈ Αντίστοιχη η περίπτωση των εγγράφων μετά την εμφάνιση των Η/Υ

(α) δεν μπορεί να θεωρηθεί πράγμα υλινό ή ενσώματο το λογιστικό χρήμα
⇒ δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί υπεξαίρεση ⇒ προστασία δυνάμει αστυνομικού διαταγών (σύμβαση εντολής ή απάτη)

(β) τα δικαστήρια δεν δίνουν το ζήτημα του πράγματος αλλά παίρνουν ως δεδομένο ότι ο Β είναι μάτοχος (πλέον δε γίνεται καν λόγος για προαναγκύρωση της νομής)

* Υπάρχουν αποφάσεις (βουλεύματα) που αναγνωρίζουν υπεξαίρεση από κοινό λογαριασμό (≠ τραπεζικό δίκαιο : αυτοτελές δικαίωμα για ανάληψη όλου του ποσού για κάθε συνδικοιούχο)

▷ Ο Α ταμίας στην επιχείρηση Ε παρακατά τις εισπράξεις της μέρας γιατί πρέπει να δώσει προκαταβολή για ένα οικόπεδο που θέλει να αγοράσει με πρόθεση να επιστρέψει το ποσό στις αμέσως επόμενες μέρες. Αξιόποινο του Α αν ο Α ^{α)} δε διέθετε το αντίστοιχο ποσό κατά το χρόνο της ιδιοποίησης και αν ο Α ^{β)} διέθετε το ποσό στον τραπεζικό τον λογαριασμό κατά το χρόνο της ιδιοποίησης.

• ο ταμίας είναι μάτοχος!

α) μόνο η πρόθεση να τα επιστρέψει δεν αρκεί ≠ η επιστροφή συνιστά ικανοποίηση του παρόντος (λόγος εξαίλειψης του αξιοποιήνου - 384 ΠΚ)

β) η πρόθεση και η ικανοποίηση δε σημαίνει ότι δε μεταχειρίστηκε τα χρήματα σαν να ήταν δικά του

γ) δεν υπάρχει ιδιοποίηση γιατί δεν ενσωματώνει στην περιουσία του τα χρήματα

Το ζήτημα είναι αν τελέσθαι η ιδιοποίηση αλλά επιήλθε ικανοποίηση
ή αν δεν τελέσθαι η ιδιοποίηση.

* Την ώρα που τα χρησιμοποιεί ως δικιά του έχει επιλέξει η οριστική
αποστέριση (η άρα στοιχειοθετήθηκε η ιδιοποίηση) ή βρίσκεται σε
μία ενδιάμεση κατάσταση κινδύνου οριστικής αποστέρισης (η άρα
δεν έχει τελειώσει η ιδιοποίηση) ?

- Πρέπει να ληφθεί υπόψη η φύση του πράγματος ως αντικαταστατόν
≠ Αντίθετη άποψη : δεν μπορεί να μη ληφθεί υπόψη η χρήση
του πράγματος έστω και αντικαταστατόν

24/04/2017 (Λιονυσοπούλου)

▷ ΑΠ 900/2000

- Ο δράστης θανατώνει με πρόθεση για να κάψει τις αντιστάσεις και να αφαιρέσει τα μιντά.
- Το δικαστήριο δέχθηκε αληθινή συρροή ανθρωποκτονίας & ληστείας. Ας δα μπορούσε να είναι αληθινή συρροή ανθρωποκτονίας & υπεξαίρεσης? Το ζήτημα είναι το πόσο άμεση είναι η σχέση θανάτωσης & αφαιρέσης.

(I) Αν έγιναν ταυτόχρονα → ληστεία (γιατί η θανάτωση ήταν το μέσο)

(II) Αν δεν έγιναν ταυτόχρονα → εξαρτάται πόσο άμεσος είναι ο σύνδεσμος. Ποιο είναι το κριτήριο για την αμεσότητα θανάτωσης & αφαιρέσης ώστε να στοιχειοθετείται ληστεία? ^(A) Το αν η θανάτωση & η αφαίρεση αποτελούν μέρος του ίδιου ιστορικού γεγονότος. Αυτό κρίνεται με βάση τη χρονική απόσταση μεταξύ της θανάτωσης & της ιδιοποίησης του πράγματος. Αν μεσολαβεί μεγάλο χρονικό διάστημα η αφαίρεση (ιδιοποίηση) συνιστά αυτοτελές γεγονός που βασίζεται σε νέα απόφαση του δράστη → τότε αληθινή συρροή ανθρωποκτονίας & υπεξαίρεσης. ^(B) Μια άλλη άποψη βασίζεται στη λογική του σύνδετον εμπλήματος γιατί πρόκειται για αλληλωνχία ενεργειών. Επειδή η άσκηση βίας είναι το πρώτο στάδιο για τη θανάτωση, μπορεί να υποστηριχθεί ότι αποτελεί και αρχή εκτέλεσης γιατί γίνεται με δόλο αφαιρέσης. Υπό αυτήν την άποψη υπάρχει αληθινή συρροή ανθρωποκτονίας & ληστείας (όχι υπεξαίρεσης).

▷ ΑΠ 1124/1988 → απόπειρα ευβίασης

- Ζήτημα: Έχει δικαίωμα να καταγγείλει για φοροδιαφυγή. Αλλά η απειλούμενη συμπεριφορά είναι άσχετη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό. Μήπως εδώ δεν έχουμε απειλή?

- 385§1 γ': βασικό εμπήμα ευβίασης: βία/απειλή + εξαναγκασμός σε πράξη/παράλειψη/απειλή + περιουσιακή ζημία εξαναγκασμένου/ τρίτου + σκοπός παράνομον περιουσιακού οφέλους δράστη/ τρίτου (ν.σ.α)
απειλή → εξαγγελία κακού που σφύγγεται κατά απειλούμενον/ άλλων και του οποίου η πραγμάτωση εξαρτάται άμεσα/ έμμεσα από τον απειλούμενο

υαυό → όχι απαραίτητα παράνομη πράξη ⇒ κι εδώ καταρχήν έχουμε απειλή

- Το γεγονός ότι η απειλή είναι άσχετη προς το σκοπό υαυό κι τη συμπεριφορά μη κοινωνικά πρόσφορη.

πχ. ο Α απειλεί τον Β ότι θα τον καταγγείλει για φοροδιαφυγή αν δεν τον δώσει την αύξηση που δικαιούνται.

Η διαφορά με την υπόθεση είναι ότι σε αυτό το πχ το περιουσιακό όφελος που επιδιώκεται είναι νόμιμο (καταρχήν όχι παράνομο).

- * Το ερώτημα είναι αν ο σκοπός που επιδιώκεται δεν είναι καταρχήν παράνομος στοιχειοδεύεται ευβίαση με το επιχείρημα ότι η συμπεριφορά με την οποία επιδιώκεται ένα καταρχήν νόμιμο περιουσιακό όφελος είναι κοινωνικά απρόσφορη.

- * Η απειλή νόμιμης πράξης συνιστά ευβίαση?

- * Αν η απειλή αφορά την ικανοποίηση ληξυπρόθεσμης απαίτησης πρόκειται για ενάσκηση νόμιμου δικαιώματος ενώ κατ'άλλα άποψη λείπει ο σκοπός παράνομου περιουσιακού οφέλους. (και στις 2 περιπτώσεις δε συντρέχει ευβίαση)

- * Ακόμα κι αν η απειλή είναι άσχετη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό μπορούμε να έχουμε ευβίαση?

- (*) Η ευβίαση προϋποθέτει σκοπό ΠΑΡΑΝΟΜΟΥ περιουσιακού οφέλους.

S Αν το όφελος δεν είναι παράνομο, η μόνη λύση να δεχτούμε
O την ύπαρξη απειλής είναι το κριτήριο αν ο τρόπος επιδίωξης
S τον οφέλους είναι κοινωνικά μη πρόσφορος.

8/05/2017 (Διονυσιοπούλου)

▷ **661/1998** (παραπεμπτικό βούλευμα) → ευβίαση κατ'εξακολούθηση σε βαθμό κακουργήματος (→ 3μελές Εγκληματοδικό)

▷ **ΕΚΒΙΑΣΗ** → 1. βία ή απειλή

2. εξαναγκασμός σε πράξη, παράδειψη ή ανοχή

3. γημία στην περιουσία εξαναγκασμένου/τρίτου

ΥΣΑ. συνοπός παράνομον περιουσιακού οφέλους δράστη ή τρίτου

▷ Ερώτημα: Πρέπει η πράξη/παράδειψη/ανοχή να συνιστά περιουσιακή διάθεση (δηλ. να επιφέρει άμεση μεταβολή στην περιουσία κάποιου)?

↳ πρέπει να συσταθεί ερμηνευτικά το πεδίο εφαρμογής της διάταξης?

↳ Στο 661/1998 ο παθών εξαναγκάζεται σε πράξη (υπείδυνη δόλωση) από την οποία δεν επέρχεται άμεση μεταβολή στην περιουσία κάποιου. Η δεύτερη πράξη στην οποία εξαναγκάζεται ο παθών (δόλωση καταβολής χρέους) συνιστά περιουσιακή διάθεση. Το συμβούλιο δέχεται ευβίαση και στις δύο περιπτώσεις! Στη δεύτερη η μάλλον κρατούνσα γνώμη υποστηρίζει ότι απαιτείται περιουσιακή διάθεση (και όταν ο παθών παραλείπει να ασκήσει μία αξίωσή του).

π.χ. ο Α συντηρεί σε έρημο δρόμο το αυτοκίνητο του Ψ κ' με απειλή μαχαίριού τον εξαναγκάζει να το εμπατάει με σκοπό μόνο να το χρησιμοποιήσει για να μετακινήσει 50 χλμ και μετά να το εμπατάει. Συνιστά η συμπεριφορά του Ψ περιουσιακή διάθεση?

(Α) Η εμπατόληψη δε συνεπάγεται άμεση μεταβολή στην περιουσία του Ψ.

⇒ δεν υπάρχει περιουσιακή διάθεση^{*1} ⇒ παράνομη βία σε συρροή με υλοσκή χρήση.

(Β) Δεν απαιτείται η συμπεριφορά να συνιστά περιουσιακή διάθεση ⇒ ευβίαση

^{*1} Εδώ υπάρχει αφαίρεση κ' όχι περιουσιακή διάθεση γιατί στην πράξη προβαίνει ο δράστης κ' όχι το ίδιο το θύμα. Δεν μπορεί να γίνει λόγος για ανοχή γιατί η ανοχή προϋποθέτει παράλειψη του εξαναγκασμένου να κάνει κάτι.

μεταβολή

⇒ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ : Η συμπεριφορά του εξαναγκασμένου (πράξη/παράλειψη/ανοχή) είναι κατ' αρχήν περιουσιακή διάθεση αλλά όχι μόνο.

▷ ΛΗΪΤΕΙΑ v. ΕΚΒΙΑΣΗ :

• κατ' της ιδιοκτησίας
↓
αφαίρεση
↓
ΠΡΑΓΜΑ	• κατ' της περιουσίας
↓
προβαίνει σε οποιαδήποτε άλλη πράξη
(όχι πράγμα)
• ιδιοποίηση
υπέρ δράστη	• παράνομο περιουσιανό
οφέλος για το δράστη/ τρίτο
• στενότερο πεδίο εφαρμογής	• η βαρεία μορφή της γίνεται με τα μέσα της θητείας
αλλά άλλες μορφές μπορεί να τελούνται με βία κατ' πράγματος

▷ ΑΠΑΤΗ → 1. πράξη εξαπάτησης (παράσταση ψευδών γεγονότων ως 386 ΠΚ αληθινών / αδέμιτη απόρριψη / παρασιώπηση)

2. πλάνη ("τον πείδει")
 3. περιουσιακή διάθεση (← πράξη/παράλειψη/ανοχή)
 4. περιουσιακή βλάβη παδόντος/ τρίτου
- (+) αιτιώδης συνάφεια
(+) υλική αντιστοιχία βλάβης - οφέλους

ΥΣΑ. σιωπός παράνομο περιουσιανό οφέλους για τον ίδιο/ τρίτο

- ⊕ δόλος
- άμεσος/ α' βαθμόν για την εξαπάτηση
 - ενδεχόμενος έσω για τα λοιπά στοιχεία.

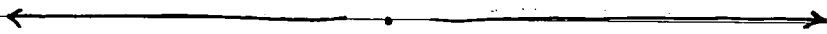
πχ. Α ταμίας τράπεζας Τ καταβάλλει στον Β ποσό € ^(1800 €) παραδρομής αντί 180 € που έπρεπε. Ο Β παίρνει τα χρήματα. Στοιχειοθετείται απάτη?

→ έσοπραξη αχρεωσήτων : η περιουσιακή διάθεση δεν είναι αποτέλεσμα πλάνης εκ μέρους του πελάτη

↳ μπορεί να υπάρχει αδέμιτη παρασιώπηση? όχι γιατί είναι ιδιαίτερο έγκλημα παράλειψης και προϋποθέτει ιδιαίτερη υποχρέωση του δράστη την οποία δεν έχει ο πελάτης (η υποχρέωση έμμεται στην επιστροφή των ληφθέντων

και όχι στην αποτροπή της πλάνης).

Αν πιστωθεί το ποσό στο λογαριασμό eu παραδρομής και γίνει ανάληψη υπάρχει απάτη? → ΝΑΙ γιατί υπάρχει συμπερασματικά συναφεμένη διάωση του φερονότος ότι ο αναλήψτης είναι δικαιούχος του ποσού ⇒ Υπάρχει νέα πλάνη το περιεχόμενο της οποίας είναι ότι κατά το χρονικό σημείο της ανάληψης είναι δικαιούχος. Διαφέρει με την προηγούμενη περίπτωση γιατί στην πλάνη των ταμιά δεν υπάρχει συμμετοχή του πελάτη. Πράξη εξαπάτησης υπάρχει μόνο στη 2η περίπτωση.

15/05/2017 (Αιωνοπούλου)

▷ ΑΠΑΤΗ → περιουσιακή βλάβη : εξαρτάται από την έννοια της περιουσίας (κανονιστική έννοια) που δεχόμαστε (ποια τα όρια της προστατευόμενης περιουσίας)

• Απόψεις περί περιουσίας:

(I) οικονομική θεωρία : αρνείται στο κατά πόσο έχει ένα οικονομικό αντίκρουσμα → Αυτήν δέχεται ο ΑΠ ✓

(II) νομικοοικονομική θεωρία : προσδίδει ένα αξιολογικό κριτήριο = τι αποδοκιάζει η έννομη τάξη

* Απάτη στο πλαίσιο παράνομων / ανήθικων δικαιοπραξιών:

• Ο Α αγοράζει δακτυλίδι με πλαστά χαρτοχρηρίσματα και το πουλά στον Β που το αγοράζει επίσης με πλαστά → εδώ έχουμε καταρχήν μείωση της περιουσίας (= περιουσιακή βλάβη κατά την οικονομική) → προστατεύεται νομικά παρόλο που έχει αποκτηθεί με αξιόποινη πράξη? ⇒ Έχει αποκτήσει κυριότητα πάνω στο πράγμα βάσει αίστιμou δικαίου? Αν ναι, το δίκαιο προστατεύει την κυριότητα, εφόσον πρόκειται για δικαίωμα που θα αποδοκιμάζεται, και τιμωρεί την περιουσιακή βλάβη. Προστατεύεται όμως η κυριότητα του αρχικού κυρίου, μ' αυτό και θεωρούμε ότι η απάτη συντελέστηκε κατά του αρχικού κυρίου.

Αντίρρηση: Η περιουσία προστατεύεται ως σύνολο και είναι αδύνατο να εντοπίσουμε νόμιμο / παράνομο τρόπο υνής, ώστε να εφαρμόζεται το αξιωματικό κριτήριο καθε γορά και να κριθεί το κατά πόσο αποδομιζεται από την έννομη τάξη.

• Όταν υπάρχει διάθεση προς συμμόρφωση σε παράνομη / ανήθικη διαταγή π.χ. ο Α μου παριστάνει γενδώς ότι σιόττωσε τον Β κατ' εντολή μου ε' ενώ τον πληρώνω 100.000 €, ενώ δεν τον σιόττωσε. Υπάρχει απάντηση?

(Α) Οικονομική θεωρία → πραγματική μείωση της περιουσίας που απουσιάζει με νόμιμο τρόπο

(Β) Η έννομη τάξη αποδομιζεται την αξίωση και το ποσό υπόκειται σε διμενση

• Όταν ματαιώνεται μία αξίωση που πηάζει από παράνομη / ανήθικη αιτία π.χ. ο Α ε' ο Β καέβουν καί και συμφωνούν να το πουλήσουν. Ο Α το πουλάει 10.000 € αλλά εεί στον Β ότι το πουλάει 5.000 € και τον έδωσε τα μισά.

⇒ Β: ματαιώθηκε η προσδοκία του να λάβει τα μισά της πραγματικής αξίας της πώλησης

(Α) κριτήριο: είναι η αξίωση εν τοις πράγμασι ικανοποιήσιμη?

(Β) δεν είναι κατά νόμο πραγματοποιήσιμη η αξίωση εφόσον πηάζει από παράνομη αιτία ⇒ δεν υπάρχει ζημία (υπάρχει μεν πραγματικά αλλά δεν υπάρχει ζημία που αναγνωρίζεται από το δίκαιο ως τέτοια)

(ΣΚΟΠΟΥΜΕΝΟΥ)

▷ ΥΛΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑ ΟΦΕΛΟΥΣ - ΒΛΑΒΗΣ:

Η περιουσιακή βλάβη αντιστοιχίζεται με το παράνομο περιουσιακό όφελος

α) πρέπει και τα δύο να προέρχονται από την περιουσία του παρόντος

π.χ. ο Α παριστάνει γενδώς στο Β ότι κατέβαλε για λογαριασμό του στη ΔΟΥ 3.000 € ενώ το αληθές είναι ότι το ιδιοποιήθηκε ⇒ η ΔΟΥ επιβάλλει πρόστιμο 1.500 € στο Β. ⇒ Τα 1.500 € δεν αποτελούν μέρος του επιδιωκόμενου περιουσιακού όφελους.

(Η νομολογία κρίνει ότι δικαστικά έξοδα κτλ περιλαμβάνονται στην προστατευόμενη περιουσιακή βλάβη)

(↳ Λόγος εφόσον δεν ανήκει στο επιδιωκόμενο όφελος)

▷ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ - ΑΠΑΤΗ

πχ Η Α συμμετέχει στο διαγωνισμό της Εθν Τραπ για πρόσληψη στην "Ευδεση" εμφανίστηκε η αδερφή Β με το όνομα της Α. Η Α έλαβε "άριστα" και προσελήφθη. Αξιόποινο της Α.

↳ Η Α παρέστησε γενδώς ότι ήταν άριστη στην Έυδεση.

ΑΠΑΤΗ → πράξη εξαπάτησης ✓

πλάνη ✓

περιουσιακή διαδραση ✓ (μισθός)

περιουσιακή βλάβη : υπάρχει μείωση της περιουσίας της

Τράπεζας ? ΟΧΙ εφόσον έλαβε ισάξια εργασία

ΝΑΙ εφόσον δεν είχε τα απαραίτητα προσόντα η Α
(δεν αντιστοιχεί στο μισθό) - η Τράπεζα είχε συμε-
κριμένες προσδοκίες από τις ικανότητες του
συμμεριζόμενου προσώπου

ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ → δίσταση αληθείς ή φανερόμενου ευδότη (αυτήν τη θέση
δέχτηκαν τα διαστήματα)

≠ το πρόβλημα είναι ότι η Α ήθελε την πρόσληψη
(άρα ήθελε δικό της το διάνοημα)

22/05/2017 (Διονυσοπούλου)

• Περί τα υπομνήματα → πλαστογραφία + έννοια εγγράφου ΕΝΤΟΣ

▷ Προηγούμενο πχ → Η θεωρία δέχεται απάντη περί την πρόσληψη ≠ ο ΑΠ δέχτηκε πλαστογραφία (ΑΠ 1544/84)

- κατάρτιση πλαστού εγγράφου ← διάσταση αληθείς κ' ^{γεγομένου} φαινομένου ευδότη
- 216 ΠΚ → ασφάλεια έγγραφης απόδειξης = προστατευόμενο έννομο αγαθό
- έγγραφο → διανόημα (όχι υλικός φορέας)
- σημασία ευδότη → εμφαντική λειτουργία ⇒ Αν ένα διανόημα δεν αποδίδεται σε κανέναν δεν έχει καμία σημασία για την έγγραφη απόδειξη.
- ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ → ευδότης είναι αυτός που ενσωματώνει το διανόημα
- ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΝΟΝΙΣΤΙΚΗ → ευδότης αυτός που το δίνει διωχόμενος
- ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ - ΚΑΝΟΝΙΣΤΙΚΗ → -"- + αναλαμβάνει την ευθύνη
- Ιδιόχειρα έγγραφα : η εμφαντότητα τους εξαρτάται από το αν ο ευδότης πράξει ιδιοχειρώς στην κατάρτισή τους (πχ. διαθήκη, εξετάσεων)
- ΕΔΟ : η Α δίνει να αναλάβει την ευθύνη για το έγγραφο και το δίνει ως διωχόμενος το διανόημα ⇒ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΑΛΗΘΟΥΣ - ^{ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ} ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΕΚΔΟΤΗ παρά μόνο αν δεχτούμε τη σωματική θεωρία ⇒ αυτό είναι το κριτήριο στα ιδιόχειρα έγγραφα ⇒ πλαστογραφία
- ≠ Αντιρρήσεις : ενώ η θεωρία δέχεται την πνευματική - κανονιστική θεωρία, εισάγεται εξαίρεση στα ιδιόχειρα έγγραφα. Επίσης, η εμφαντότητα αφορά τους άλλους υμάδους του διωχόμενου και όχι το ποινικό, το οποίο ενδιαφέρεται για το ποιος είναι ο ευδότης, ώστε να κριθεί αν θα τιμωρηθεί για πλαστογραφία.
- Πλεονέκτημα πλαστογραφίας : μετάθεση προστασίας σε προγενέστερο στάδιο (≠ απάντη → προστασία μετά την περιουσιακή βλάβη ≠ πλαστογραφία → προστασία από την κατάρτιση του πλαστού εγγράφου)

29/05/2017 (Διονυσίου)

▷ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ

• Α εργαζόταν σε εταιρεία πετρελαίου Ε. Παρατηρήθηκε και ούστηκε τη διμή του εταιρεία Ψ. Για να πάρει άδεια από το Υπουργείο για κατασκευή διυλιστηρίου, ζητούσε σχέδια Ε των οποίων ευδότη ήταν το ιταλικό τεχνικό γραφείο Γ και στη βάση της υπογραφής των μηχανολόγων της Γ επιπλάτησε σφραγίδα με στοιχεία Ψ και υπογραφές διμήν του μηχανολόγων που γέρονταν ως σχεδιαστές κ' τα προσυόμισε στο Υπουργείο. Αξιοποιεί Α.

- Διάσταση αληθούς κ' γερόμενου ευδότη?

μηχανολόγοι Γ???

μηχανολόγοι Ψ

Ποιος είναι ο ευδότης

εφαρμόζουμε τα κριτήρια της πνευματικής-
κανονιστικής θεωρίας (ποιος δέει το
διανόημα ως διμήν του και αναλαμβάνει
την ευδότη μ αυτό)

- Αν δεν υπάρχει διάσταση, τότε δε δέεται η εμφανική λειτουργία του εγγράφου
⇒ δεν υπάρχει πλαστογραφία

≠ Με τη σωματική θεωρία θα υπήρχε διάσταση και άρα πλαστογραφία
γιατί αυτοί που ενσωματώνουν ιδιοχείρως το διανόημα είναι οι μηχανολόγοι της Γ.

- Ο Α θα κερηφεί? → υπεξαγωγή εγγράφου γιατί με την εξαγωγή των
στοιχείων της Ε από τα σχέδια δεν υπάρχει έγγραφο εφόσον δεν υπάρχει
υανείς ευδότης που να αναλαμβάνει την ευδότη (μετά με την προσθήκη
των υπογραφών των μηχανολόγων της Ψ καταρτίζεται νέο έγγραφο).
Ενδεχομένως να υφίσταται και ποινική ευδότη βάσει του νόμου περί
πνευματικής ιδιοκτησίας.

▷ ΑΠ 168/1994:

- διάσταση → αληθής: υατηρούμενος

→ γερόμενος: ΕΚΠΑ → υπ: δυνατό να είναι ευδότης δύναμει
πτον αστικού δικαίου (υποκείμενο δικαιο-
υμάτων κ' υποχρεώσεων ⇒ μπορεί να

η βούλησή τους εγγράφεται μέσω των γπ. ← αναλάβει την ευδότη για το διανόημα) ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ

Γραμματέας κοινότητας σε πιστοποιητικό έβαλε τη διμή του υπογραφή κάτω από την ένδειξη "Ο Πρόεδρος" → γερόμενος ευδότης: η κοινότητα ≠ αληθής: ο γραμματέας ⇒ ΑΠ: πλαστογραφία αλλά στη βάση μιας ιδιότητας που δεν προσήκει στο γραμματέα

Τέως ασφαλιστικός πράιτορας υπέγραψε ασφαλιστήριο εταιρείας χωρίς να έχει πλέον το δικαίωμα να την εκπροσωπεί. Ο ΑΠ δε δέχτηκε πλαστογραφία γιατί το έγγραφο υπογράφηκε από τον ευδότη αλλά βεβαιώνονται αναληθή στοιχεία ≠ Στην πραγματικότητα υπάρχει διάσταση

- γερόμενος: εταιρεία (το νη αυτοτελώς)
- αληθής: πράιτορας

* Στην απόφαση υρίσμο για να διαπιστωθεί αν υπάρχει διάσταση είναι το αν το πρόσωπο ήθελε δικό του το διανόημα ή για λογαριασμό του ΕΚΠΑ

• Πρόεδρος ΔΣ μιας ΑΕ εξέδωσε + υπέγραψε αντίγραφο πρακτικών όπου μυνδώς βεβαίωσε ότι συνήλθε σε συνεδρίαση χωρίς όμως να θέσει την υπογραφή των μελών του ΔΣ.

- γερόμενος: ΑΕ
- αληθής: Πρόεδρος

} ΔΙΑΣΤΑΣΗ

- Πρόεδρος → έχει αντιπροσωπευτική εξουσία ως όργανο αλλά την υπερβή ⇒ η υπέρβαση των ορίων συνέπειες προς τα έξω?

α) αφορά μόνο την εσωτερική σχέση και ο Πρόεδρος εκπροσωπεί το νη (από τη στιγμή που είναι στην εξουσία εκπροσώπησης χωρίς να ενδιαφέρει τους τρίτους αν έχει υπερβεί την εξουσία) ⇒ οι δηλώσεις τον εκφράζουν τη βούληση του νη

β) οι δηλώσεις του δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι εκφράζουν τη βούληση του νη και δεν μπορούν να τον καταλογιστούν ⇒ διάσταση ⇒ πλαστογραφία

⇒ ΑΠ: έμρινε ότι ενδιαφέρει ποινικά και η εσωτερική σχέση εκπροσώπησης

12/06/2017 (Διονυσίου)

1

► ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ :

- ο Α συμμετέχει στη συμπλοκή των Β-Γ-Δ αφού έχει προηγηθεί βαριά σωματική βλάβη του περαιοτικού Ε. Αξιοποιεί τον Α.
- ο Α συμμετέχει στη συμπλοκή των Β-Γ-Δ αλλά αποχωρεί πριν επέλθει βαριά σωματική βλάβη στον Ε.

↳ ΣΥΜΠΛΟΚΗ : Τι είδους έμμεση διακινδύνευσης είναι?

↓
τιμωρείται η συμμετοχή σε αυτήν και όχι η αντοχή σε σωματική βλάβη
⇒ αληθής αιτία όταν επέρχεται σωματική βλάβη / ανδρωπικότητα

► Είδος διακινδύνευσης :

ΑΦΗΡΗΜΕΝΗΣ : δε χρειάζεται να επέλθει ο κίνδυνος (τευμαίνεται)

ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ : πρέπει να επέλθει συγκεκριμένος κίνδυνος

ΔΗΛΗΤΙΚΗΣ : δυνατότητα επέλευσης κινδύνου (ανεξάρτητα αν επήλθε τελικά)

ΚΙΝΔΥΝΟΣ → ασυνήθιστη κατάσταση από την οποία πιθανολογείται η επέλευση βλάβης

α) τη άποψη : Η συμμετοχή σε συμπλοκή είναι έμμεση ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΣ (Ανδρωπικότητας) διακινδύνευσης. Η επέλευση βλάβης αποτελεί τεκμήριο για την πραγμάτωση του κινδύνου από τη συμμετοχή εφόσον συνδέονται αιτιωδώς. Το τεκμήριο είναι μαχητό και μπορεί να αποδειχθεί ότι η συμμετοχή δε συνδέεται αιτιωδώς με την επέλευση της βλάβης εφόσον παρεμβάθηνε απρόσμενο γεγονός που άλλαζε την πορεία των πραγμάτων.
≠ Απαιτεί αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της συμμετοχής του δράστη με τον κίνδυνο και όχι μεταξύ της συμπλοκής και του κινδύνου.

ΕΛΟ : βαριά σωματική βλάβη ή θάνατος = εξωτερικός όρος του αξιοποιούν (τεκμήριο ιδιόζουσας επικινδυνότητας)

μετ. Πλάτ. μαθήτ.
μετ. Πλάτ. μαθήτ.
μετ. Πλάτ. μαθήτ.

β) 2η απόγν: ΑΦΗΡΗΜΕΝΗΣ → αρκεί το γεγονός της συμμετοχής ανεξαρτήτως του αν παρήγαγε κίνδυνο (τεμνύεται ότι η συμμετοχή παρήγαγε κίνδυνο και δε μας νοιάζει αν αποδείξει ότι η συμμετοχή του δε συνδέεται με τον κίνδυνο $\Rightarrow$ αρμόσιο τεμνύριο) $\neq$ ΕΚΤΟΣ αν αποδειχθεί ότι η συμπλοκή γενικά ήταν τελείως απρόσφορη να παράγει τον κίνδυνο.

γ) 3η απόγν: ΔΥΝΗΤΙΚΗΣ → μόνο αν ο δράστης συμμετέχει σε συμπλοκή που μέχρι τον σημείον που συμμετείχε η συμπλοκή ήταν πρόσφορη για να δημιουργήσει κίνδυνο θανάτου / βαριάς σωματικής βλάβης και ο δράστης είχε δόλο ως προς την πρόκληση κινδύνου θα τιμωρηθεί. Η δυνατότητα κινδύνου πρέπει να καθίσταται από το δόλο του δράστη $\Rightarrow$ η δυνατότητα κινδύνου θεωρείται και εξωτερικώς όρος του αξιοποιούν και στοιχεία της Α.Υ.

↳ Οι 3 απόγνεις ενδιαφέρουν μόνο ως προς το β' παράδειγμα, γιατί στο α' είναι αναμφίβολο ότι ο Α θα μείνει ατιμώρητος.

► ΠΑΡΑΛΕΙΨΗ ΛΥΤΡΩΣΗΣ ΑΠΟ ΚΙΝΔΥΝΟ ΖΩΗΣ: [307 ΠΚ]

π.χ. ο Α που δεν φέρει κολύμπι βλέπει τον Β να πνίγεται στην πισίνα και ενώ ο Γ που φέρει κολύμπι σπένδει προς βοήθεια ο Α τον φροντασκει και τον εμποδίζει. Ο Α δεν έχει δόλο ανθρωποκτονίας

* Γνώσιο έμμετρη παράλειψης

- 1. γνώση δυνατότητα ενέργειας
- 2. υεινωτική ανάγκη ενέργειας
- 3. γνώση του δράστη ότι πρέπει να πράξη

→ Εξετάζουμε πρώτα τα στοιχεία της παράλειψης και μετά αν η παράλειψη εξισώνεται με ενέργεια $\rightarrow$ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ:

ιδιαιτέρη νομική υποχρέωση (15 πκ). Αυτό ισχύει για τα μη γνήσια
εμφάνετα παράδειγνα γιατί για τα γνήσια ο ίδιος ο νόμος κατοχυρώνει
την υποχρέωση.

* ΕΔΟ το πρόβλημα είναι ότι ένα εμφάνετο παράδειγνα συντάσσεται με
ενέργεια.

* Η μόνη λύση που έχει προταθεί είναι να θεωρηθεί ο Α έμμεσος ανυπαρξός
γιατί ο Γ που φρονδοποιείται δεν τρέει αδινη πράξη γιατί δεν είχε
δυνατότητα ενέργειας κι άρα δεν υπάρχει παράδειγνα.

unter Aufsicht des
Generalschreibers im Herrn
Herrn Michael Schin, und

17/03/2017 (Δημόσιος)

▷ Δομή εγκλήματος

▷ SOS : Διάρθρωση αδίκου - καταλογοισμού

υπόσταση

υπαίτιότητα

άλλως δύνασθαι πράττειν

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ :

γνωσιμότητα

βουλησιμότητα

1. ▷ Μια πράξη αδίκημα αλλά όχι καταλογοιστή → επιτρέπεται άμυνα

≠ αν δεν είναι καν αδίκημα → δεν επιτρέπεται άμυνα!

2. ▷ Συμμετοχή : προϋποθέτει αδίκημα πράξη < 46 ΠΚ, 47 §1 ΠΚ

↳ ως συνέργεια ή ηθική αυτουργία

≠ δεν απαιτείται η πράξη να είναι και καταλογοιστή.

πχ ο Β επιτίθεται στον Α → ο Γ παρέχει στον Α όπλο με το

οποίο ο Α σκοτώνει το Β ⇒ ο Α τελεί 299 ΠΚ αλλά η

πράξη του δεν είναι αδίκημα για συντρέχει νόμιμη άμυνα (22 ΠΚ)

⇒ ούτε ο Γ θα τιμωρηθεί για απλή συνέργεια

≠ Αν ο Α ήταν αναταλόμος αλλά δε ανέτρεχε νόμιμη άμυνα

⇒ και ο Γ θα τιμωρούνταν ως απλός συνεργός

3. ▷ Επιβολή ποινής : στον αναταλόμο δεν επιβάλλεται ποινή παρά μόνο μέτρα ασφαλείας ως προϋποθέσεις (69 ΠΚ)▷ Υποκειμενικά στοιχεία του αδικου :* 372 ΠΚ → αφαίρεση ξένου κινητού πράγματος ⇒ πλήρωση ειδικής

υπόστασης

→ με σκοπό την παράνομη ιδιοποίηση ⇒ Υ.Σ.Α.

πχ ο Α διαπράττει υλοπή όταν παίρνει το σελό του Β μόνο αν

έχει σκοπό να το κρατήσει & όχι να το χρησιμοποιήσει για να

κρατήσει σημειώσεις (γιατί τότε έχει σκοπό χρήσης)

• Αξιοποίηση υλοπή υφίσταται μόνο όταν συντρέχει σκοπός ιδιοποίησης & όχι χρήσης (μόνο για μηχανοκίνητα αποτελεί αδίκημα πράξη)

• Αφαιρούν το άδικο & όχι τον καταλογοισμό!

* 216 α ΠΚ → σκοπός παραπλάνησης απαραίτητος για τη στοιχειοθέτηση πλαστογραφίας ως αδικου πράξης

Προσοχή!

Η πλαστογραφία είναι τετελεσμένη με την υατάρτιση του πλαστού
εγγράφου, αρκεί να έγινε με σκοπό παραπλάνησης με τη χρήση του.

→ συμπροσδιορίζεται

Το άδικο της πλαστογραφίας (στοιχειοθετείται) με το σκοπό της διά της
χρήσης του πλαστού εγγράφου παραπλάνησης.

[Η πλαστογραφία είναι ΣΤΙΓΜΙΑΙΟ έμμημα, όπως και η υλοπή. Το ότι
δημιουργείται στη συνέχεια μία παράνομη κατάσταση δε σημαίνει ότι
υαδίσταται ΔΙΑΡΚΕΣ το έμμημα, γιατί το τελευταίο απαιτεί μία συνέχεια
όπως στο 325 ΠΚ - παράνομη υαταυράιση]

= σε υάδε στιγμή πληρούνται η αντικυ. υπόσταση

SOS → Μπορεί ο σκοπός παραπλάνησης να προυύγει μεταγενεστέρως
από την υατάρτιση του πλαστού εγγράφου ⇒ τότε θα
τιμωρηθεί με το 216 §2 ΠΚ γιατί η χρήση πλαστού
εγγράφου συνιστά αυτοτελές έμμημα.

▷ Η υποκειμενική υπόσταση πρέπει να επιυαλύηται όλα τα στοιχεία της
αντικυμενικής υπόστασης (πχ. ο Α πρέπει να έχει δόλο και ως προς
το "υατώσει" και ως προς το "άλλον" (άνδρωπο) όχι γώ).

Τι συμβαίνει με τα Υ.Σ.Α.?

πχ. η υλοπή προυπόδετεί ΔΟΛΟ < 372 ΠΚ + 26 ΠΚ

έμμημα με υπερχείλη υποκειμενική υπόσταση (όπως όλα τα
έμμηματα σκοπού) γιατί δε επιυαλύηται όλα τα αντικυμενικά
στοιχεία → δε απαιτείται να έλαβε χώρα η ιδιοποίηση αλλά
αρκεί ο σκοπός ιδιοποίησης υατά την αφαίρεση

- Αρχή τελέσεως: όταν ο Α βάλει το χέρι του στην τσάντα του Β

→ - Τετελεσμένη: όταν αφαιρέσει το υυλό

- Αδιάφορο το χρονικό σημείο της ιδιοποίησης

Σε αυτό το χρονικό σημείο απαιτείται η ύπαρξη του
σκοπού ιδιοποίησης.

* Αντιστοίχως για το αξιόπιστο της πλαστογραφίας ο συνοπός παραπάνω πρέπει να υπάρχει την ώρα που καταρτίζεται το πλαστό έγγραφο, χωρίς να απαιτείται η χρήση του.

- ▷ Ο δόλος είναι γυμναστικό στοιχείο του καταλογισμού.
≠ Ο συνοπός είναι στοιχείο στη βαθμίδα του αδίνου.
(νεοκλασικό σύστημα)

▷ ΣΥΡΡΟΕΣ:

- Όταν ένας δράστης με μία πράξη τον πληροί την αντικειμενική υπόσταση πλειόνων εμμημάτων.

πχ. ο Α περνά με κόκκινο, βρίθει άλλους οδηγούς & χτυπάει κάποιον
↳ i) παράβαση ΚΟΚ ii) εξύβριση iii) σωματική βλάβη

- Ζήτημα αρίθμησης εμμημάτων → κριτήριο η κατάληξη της ειρηνευμένης κατάστασης του εννόμου αγαθού

πχ. ο Α βγαίνει από το εξοχικό του Β με > 1 αντικείμενα

(Όσο διατελεί η διατάραξη τελεί ένα έμμημα ≠ αν αποκατασταθεί η ειρηνευμένη κατάσταση, η επόμενη διατάραξη συνιστά 2ο έμμημα)

≠ Υπάρχουν περιπτώσεις που υπάρχει ένότητα εν του νόμου (όταν ο νόμος

- ① χρησιμοποιεί πληθυντικό αριθμό → πχ. 149 ΠΚ) : παρόλο που γίνονται για > 1 έμμηματα, αντιμετωπίζονται από το νόμο ως 1 έμμημα.

πχ. 138 ΠΚ (απειλές σωματικής βίας = 1 έμμημα επιβουλής της ακεραιότητας της χώρας)

- ② περίπτωση ενιαίου εμμηματικού αποτελέσματος (το αντίθετο είναι η αναγκαία πλειονότητα = περισσότερα έμμηματα ακόμα κι αν αυτά πραγματοποιούνται με 1 πράξη → πχ. δολοφονία περισσότερων ατόμων γιατί η εμμή είναι προσωποπαγής αγαθό)

πχ. ανθρωποκτονία : το αποτέλεσμα είναι ανεπίδευτο επανάληψης όπως και η ζωή (πχ. βόμβα σε εμπορικό κέντρο) ≠ όχι όμως & η ιδιοκτησία (πχ. αν ο Α κλέβει πράγματα από 5 τσάντες σε ένα αμφοθέατρο = 1 υλοπή)

Προσωποπαγή αμαρτία → Αναγκαία πλειονότητα → ΣΥΡΡΟΗ ✓

Κατατάξεις Συρροής:

① ^{94 § 1} πραγματική → περισσότερα εγκλήματα με περισσότερες πράξεις
κατ' ιδέαν → -//- με ① πράξη

② • πραγματική → π.χ. παραβίαση ΚΟΚ, εξύβριση, σωματική βλάβη
→ ετεροειδής (εγκλήματα διαφορετικού είδους)
→ ομοειδής (-//- του αυτού -//-) → π.χ. υπεξαίρεση ποσών από ταμεία

* Ιδιαίτερη περίπτωση → ΚΑΤ' ΕΤΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΕΓΚΛΗΜΑ (98 ΠΚ)
Ομοειδούς Συρροής

• κατ' ιδέαν → ετεροειδής (π.χ.¹ ο Α βιάζει την ανήλικη αδερφή του)
↳ αποπλάνηση ανήλικου, βιασμός, ατιμία
(π.χ.² ο Α καταδέτει γενδώς ως μάρτυρας
γεγονότα που δίνουν την υπόληψη του β)
↳ γενδορμία & συνδογαιτική δυσφήμιση
→ ομοειδής (π.χ. ο Α οδηγεί απρόσεκτα σε οδό
ζευγαρείον & σκοτώνει 4 ανθρώπους
→ 4 ανθρωποκτονίες εξ αμελείας)

* Περίπτωση κατ' ιδέαν συρροής έχουμε και στο ασύστημα βολής
(απόπειρα ανθρωποκτονίας Β & εξ αμελείας ανθρωποκτονία Γ)

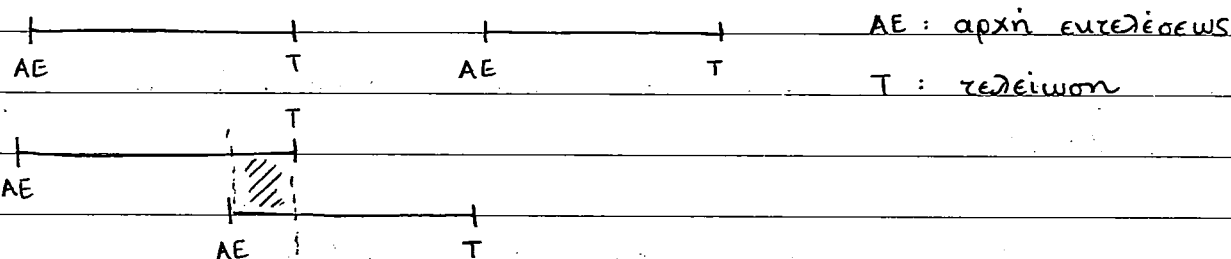
* Ορισμένες Περιπτώσεις

27/03/2017 (Δημόσιος)

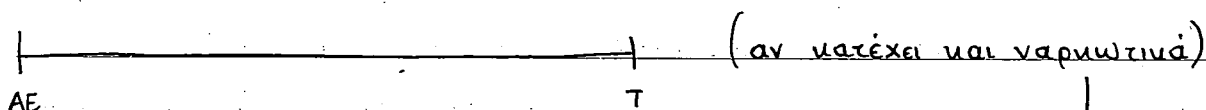
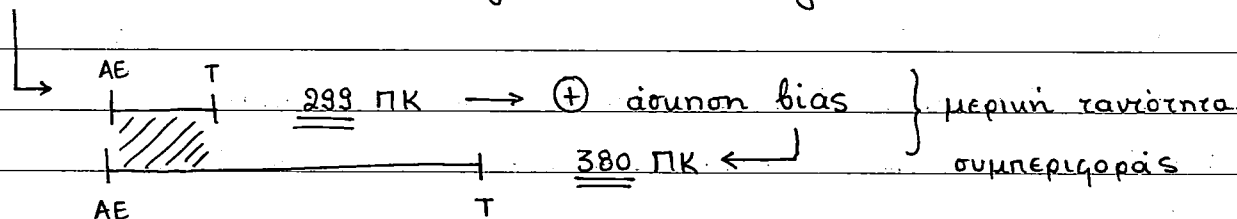
- Κριτήριο για διάκριση πραγματικής / ματ' ιδεών σύρσης = ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

πχ¹ ο Α έχει κλειδώσει την Β σε ένα δωμάτιο κ' τελεί παράνομη καταστροφή κ' βιασμό

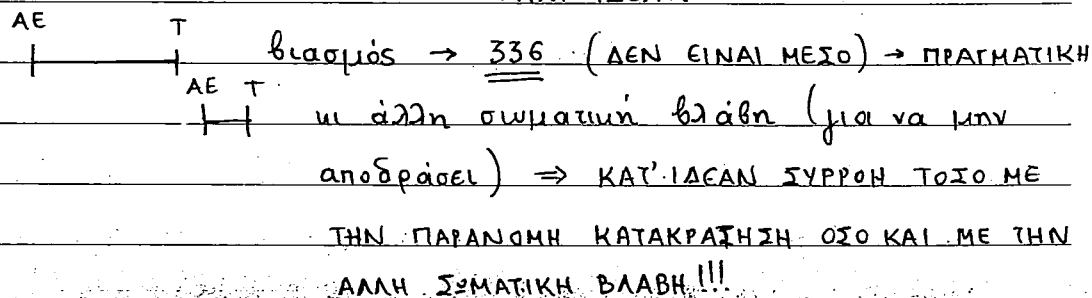
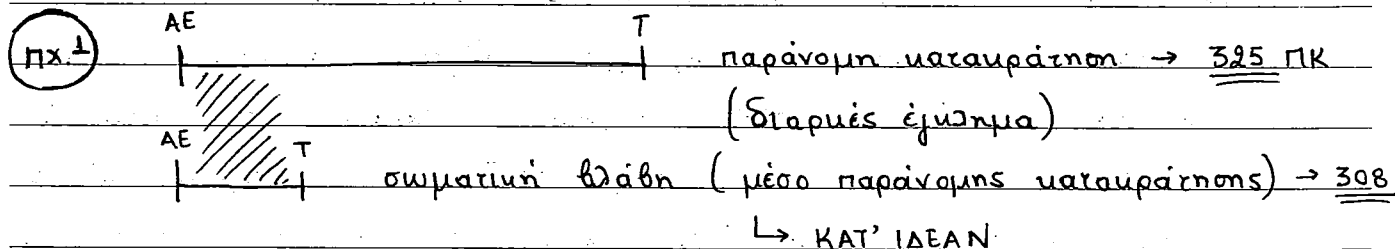
- ματ' ιδεών : όταν η φυσική συμπεριφορά που πάρει την Α.Υ ταυτίζεται έστω κι εν μέρει την Α.Υ άλλου εμυήματος (προϋποθέτει κάποιο είδος χρονική σύμπτωση)

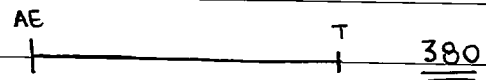
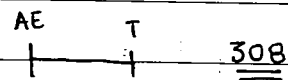
πχ² ο Α σπρώχνει τον Β για να τον ληστέψει

δεν πάρει την Α.Υ άλλου εμυήματος

πχ. 3. A φροντασφέρει Β + σωματικές βλάβες για να τον ληστέψει...

οπλοφορία → ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ γιατί δεν υπάρχει ταυτότητα συμπεριφοράς
(η γυναίκα έρχεται να βοηθήσει τον Β)
κατ' ιδέαν με 380 + 1ο 308 (κατά Β)
γιατί αποτελεί μέσο για την τελείωση του 380

[Η ληστεία - όπως και η υλοποίηση - είναι έγκλημα υπερχείλους Υ.Υ]
→ 380 ΠΚ

Υ.Υ	ΔΟΛΟΣ	σομοός παράνομης ιδιοποίησης (Υ.Σ.Α.)
Α.Υ	βία + αφαίρεση	
	↓ ΑΕ	Τ ΟΑ

- Η ληστεία αρχίζει να τελείται όταν ασκείται η πράξη βίας.
- Η ληστεία (και η υλοποίηση) είναι τετελεσμένη όταν θεμελιώνεται νέα κατοχή (επί μινυρών πραγμάτων δεν απαιτείται απομαύρωση)
- Ουσιαστική αποπεράτωση επέρχεται όταν ικανοποιείται ο σομοός (εδώ: όταν απομαύρυνεται από τον τόπο και το ενσωματώνει στην περιουσία του)

SOS: Κατ' ιδέαν συρρέουσα πράξη μπορεί να υπάρχει και κατά το στάδιο της ουσιαστικής αποπεράτωσης, εφόσον υπάρχει ταυτότητα συμπεριφοράς (πχ. αν ασκείται βία - 308 ΠΚ - μετά την τελείωση της ληστεϊκής υλοποίησης και πριν την ιδιοποίηση) - προϋπόθεση: η συμπεριφορά να πληροί την Α.Υ του εγκλήματος (να αποτελεί μέσο για την πλήρωση του Α.Υ του εγκλήματος)

- * Η ληστεία προϋποθέτει μόνο σίσηση βίας (προστατευόμενο αγαθό η περιουσία)
- ≠ Αν υπάρχει και σωματική βλάβη, πρόκειται για ξεχωριστό έγκλημα γιατί διαφέρει το προστατευόμενο αγαθό (εδώ: η υγεία)

▷ Σημασία διαύρισης :

① Έκτιση ποινής

- πχ ο Α διαπράττει 2 εγκλήματα εν των οποίων το 1ο τιμωρείται με 10 χρόνια υάδειρση & το 2ο με 6 $\Rightarrow$ όχι 16 γιατί απαγορεύεται η σύρρευση στο ποινικό

- η κατ' ιδέαν τιμωρείται πριότερα

- πχ ο Α ρίχνει 2 βρέφη από το μπαλκόνι α) πρώτα το ένα και μετά το άλλο ή β) και τα 2 ταυτόχρονα

γιατί στην πραγματική (β) έχει τη δυνατότητα να το ξανασημείει (άρα επιδεινώνει ισχυρότερη εγκληματική βούληση). Η δεύτερη δικαιολογητική βάση είναι ότι στον κοινωτικό βίο πολλές συμπεριφορές είναι ΣΥΜΦΥΤΕΣ πράξεις.

- 94 § 1 (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ)

94 § 2 (ΚΑΤ' ΙΔΕΑΝ)

ΕΛΑΧΙΣΤΟ : 11 έτη + 4 μήνες

ΜΕΓΙΣΤΟ

- Αν 1η : 10 έτη υάδειρση $\rightarrow$ ΒΑΣΗ : 10 έτη

10

- * $\left\{ \begin{array}{l} 2η : 6 \text{ --} \text{ --} \end{array} \right. \rightarrow + 1 \text{ έτος}$

7,5 ($\frac{3}{4}$) *

- $\left\{ \begin{array}{l} 3η : 4 \text{ έτη φυλάκιση} \end{array} \right. + 4 \text{ μήνες}$

17,5 έτη

- Πρώτα το δικαστήριο επιβάλλει ποινές για κάθε πράξη ξεχωριστά (επιμέτρηση) στην πραγματική συρροή. Στη συνέχεια σχηματίζει μια ΣΥΝΟΛΙΚΗ ΠΟΙΝΗ με βάση την ανστηρότερη από τις αντρίχοντες ποινές. Μετά θα επαυξηθεί η ανστηρότερη (βαρύτερη ποινή).

Αν έχουμε 5 έτη υάδειρση & 5 έτη φυλάκιση λαμβάνονται υπόψη ως βάση τα 5 έτη υάδειρση.

- Αν ο Α έχει διαπράξει 20 αξιόποινες πράξεις $\rightarrow$ υπάρχει ανώτατο όριο: (υάδειρση) 25 έτη (παραπάνω μόνο ισόβια) < τελ. εδ. § 1 94 ΠΚ

$\left\{ \begin{array}{l} 10 \text{ έτη} \end{array} \right. \rightarrow \text{φυλάκιση}$

$\rightarrow$ Τα 25/10 έτη ισχύουν μόνο για τη συνολική ποινή σε περίπτωση πραγματικής συρροής γιατί κανονικά το ανώτατο όριο υάδειρσης είναι 20 έτη και φυλάκισης 5 έτη.

ΚΑΤ' ΙΔΕΑΝ: ελεύθερη επαύθηση (όσο υφίεται το δικαστήριο)

[94 § 2]

↳ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΤΩΤΑΤΟ ΟΡΙΟ (αυόμα +1 μέρα)

≠ όχι πέρα από το ανώτατο όριο των είδους της ποινής

- καείρηση: 20 έτη
 - φυλάκιση: 5 έτη
- } επειμεύστερη μεταχείριση

SOS: Ανθρωποκτονίες εξ αμελείας κατά συρροή (κατ' ιδέαν)

→ μπορούν να εφαρμοστούν οι κανόνες της § 1 επί πραγματικής συρροής (94 § 2 εδ. β' πκ). Η διάταξη αυτή υφίεται αντισυνταγματική λόγω αοριστίας εφόσον δεν ορίζονται "οι εξαιρετικές περιπτώσεις" (παραβιάζεται η αρχή του nulla poena).

+ 282 § 4 ΚΠΔ (πρόσωρινή κράτηση δεν επιβάλλεται σε πλημμελήματα ΚΑΤΑΡΧΗΝ) ≠ εξαίρονται "έντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις"

Αληθής - Φαινόμενη Συρροή

διαυφίνεται δε συρρέουν εγκλήματα αλλά νόμοι που διενδυούν εφαρμογή σε π/κ'ι. τελικά θα εφαρμοστεί ο νόμος που καλύπτει την απαξία

της συμπεριφοράς των δράστη. Ο δράστης ΦΑΙΝΕΤΑΙ να έχει ο δράστης τελώσει περισσότερες αξιόπινες πράξεις, αλλά στην πραγματικότητα τιμωρείται μόνο για τη 1 πράξη με ποινή που για καένα καλύπτει την απαξία και των υπολοίπων. Κι αυτή διαυφίνεται από τα υφεται σε πραγματική ή κατ' ιδέαν. Γίνεται λόγος για εγκλήματα συντιμωρητή / μη τιμωρητή προτέρα / υστέρα πράξη.

βάσει 94 πχ ο Α μπαίνει σε μαγαζί ή υλέβει το υλείδι των χρηματουιδωτίου → μετά από μέρες υλέβει το περιεχόμενο.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΑ 2 ΠΡΑΞΕΙΣ: 1) υλοπή υλειδίου

2) -//- περιεχομένου

≠ η ποινική απαξία της 2ης καλύπτει την απαξία της 1ης

⇒ η 1η = συντιμωρητή προτέρα πράξη

πχ ο Α κλέβει ταυτότητα & βιβλιário τραπεζής και κάνει ανάληψη από το λογαριασμό του Β $\Rightarrow$ Η κλοπή ουρρεί φαινόμενικά με την απάτη γιατί αποτελεί το μέσο για την πραγμάτωση της απάτης $\Rightarrow$ θα επιβληθεί ποινή μόνο για την απάτη

• Συντημητική νοτιέρα πράξη: αποτελεί τρόπο ουσιαστικής αποπεράτωσης.

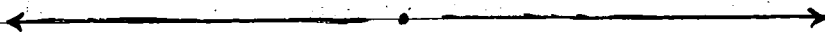
- πχ ο Α αφαιρεί ρολόι, το φορεί και το σπάει $\left\{ \begin{array}{l} \text{κλοπή} \\ \text{χθάρη ζώνης περιουσίας} \end{array} \right.$

Η επαυολονδούσα χθάρη ουρρεί φαινόμενικά με την κλοπή, η απάτη της οποίας καλύπτει και τη χθάρη.

- Το ίδιο συμβαίνει με την κλοπή και την επαυολονδούσα υπεξαίρεση που ουνιστά ιδιοποιήση & άρα τρόπο ουσιαστικής αποπεράτωσης της κλοπής.

- πχ ο Α δίνει χρήματα στο Β για να πληρώσει λογαριασμό αλλά τα ιδιοποιείται και λέει στο Β ότι τον έπλεξαν $\rightarrow$ ΕΓΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ (προς συμπάλυξη της υπεξαίρεσης $\rightarrow$ δε ουνιστά νέα προσβολή της περιουσίας) $\Rightarrow$ θα τιμωρηθεί μόνο για την υπεξαίρεση

• Το ίδιο συμβαίνει και με την εξασφαλιστική ευβίαση.

31/03/2017 (Δημόσιος)

▷ Φαινόμενη κατ' ιδέαν: ο Α φαίνεται ότι πληροί την Α.Υ. πλειόνων εμμελήτων $\neq$ τιμωρείται μόνο για ένα έμμελημα $\Rightarrow$ δεν τίθεται θέμα ουνολικής ποιότης $\rightarrow$ ΣΥΡΡΟΗ ΝΟΜΩΝ: 3 υποκατηγορίες:

(1) ειδικότητα $\rightarrow$ εφαρμογή *lex specialis derogat legi generali*

(2) επιουριότητα

(3) απορρόγηση

(1) οι προνομιούχες + διαευριμένες παραλλαγές = ειδικότερες από το βασικό έμμελημα $\rightarrow$ πχ. 309 ΠΚ = 308 ΠΚ + ... $\Rightarrow$ διαευριμένη παραλλαγή
308 § 2 ΠΚ = προνομιούχο

μεταβλητή συνθήκη
μεταβλητή συνθήκη

* Η ειδικότερη διάταξη εφαρμόζεται ΠΑΝΤΑ έναντι της γενικής είτε είναι επιεικέστερη / δυσμενέστερη.

* ΣΥΝΘΕΤΑ εγκλήματα = ειδικότερα των βασικών (380 ΠΚ, ληστεία)

* παιδαγωγία ειδικότερη της ανθρωποκτονίας

(2) εφαρμόζεται η επιουριική όταν (μόνο) δεν μπορεί να εφαρμοστεί η υύρια → ΡΗΤΡΑ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑΣ (σχετικής)*

πχ¹ 361 ΠΚ → συνοδαντική δυσφήμιση + εξύβριση ⇒ εφαρμόζεται μόνο όταν δε συντρέχει συνοδαντική δυσφήμιση (αλλιώς: υπέρχει η εφαρμογή του 363 ΠΚ) ⇒ ΕΞΥΒΡΙΣΗ: περιλαμβάνει καθε συμπεριφορά που προσβάλλει την τιμή αρκεί η συμπεριφορά να μη στοιχειοθετεί συνοδαντική δυσφήμιση)

πχ² 339 ΠΚ — 351ΑΠΚ (όταν υπάρχει αντίφαση)

*¹ σχετική ρήτρα → τιμωρείται καθε με την επιουριική διάταξη αν δε τιμωρείται βαρύτερα με άλλη διάταξη

πχ 259 ΠΚ: τιμωρείται με την επιουριική διάταξη αν δε υπάρχει οποιαδήποτε άλλη διάταξη που να τιμωρεί το ίδιο έγκλημα είτε βαρύτερα είτε ελαφρύτερα → ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑ

• 235 ΠΚ (δωροληψία) εφαρμόζεται έναντι του 259 ΠΚ

• 257 ΠΚ: συνιστά και παράβαση καθήκοντος κατὰ 259 ΠΚ αλλά το τελευταίο είναι επιουριική διάταξη ⇒ δε εφαρμόσει το 257 ΠΚ παρόλο που προβλέπει ελαφρύτερη ποινική μεταχείριση.

→ Σιωπηρή επιουριικότητα → μία διάταξη θεωρείται επιουριική άλλης χωρίς να υπάρχει ρήτρα επιουριικότητας

πχ έυθεση ανηλίκου + παράδειξη λήτρωσης → 306-307 ΠΚ
(307 = επιουριικό)

(3) η κοινωτική απαξία του απορροφώντος εγκλήματος καλύπτει και την κοινωτική απαξία του απορροφωμένου εγκλήματος ⇒ τιμωρείται με τη βαρύτερη απορροφώσα διάταξη

2 ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ:

α) τυπικά συνοδεντικές πράξεις → πχ¹ ο Α μαχαιρώνει το Β και τον σκοτώνει, αλλά τον στείλει και το μπλόκ (δηλ. φθορά ζώνος περιουσίας)

πχ² ο Α μπαίνει στο ζένο σπίτι, σπάζοντας την πόρτα, και κλέβει
⇒ υλοπλή, γδραζή γένος ιδιουκτησίας, διατάραξη οικιακής ειρήνης
τυπικά συνοδευτικές πράξεις

β) ταυτότητα ενόμου αμαδού (είναι και το κριτήριο για διάκριση αληθούς-γαν)

πχ¹ ο Α καταδέτει ως μάρτυρας κ' λέει γενδώς ότι ο Β έχει υπεξαίρει

↳ γενδορμία + συνοργανική δυσφήμιση

υαλή
λειτουργία
διωτιστικής
(κοινωνική)
αμαδού

τιμή
(ατομική)
αμαδού

ΕΤΕΡΟΤΗΤΑ ⇒ ΑΛΗΘΗΣ ΣΥΡΡΟΗ

θα τιμωρηθεί και για δύο ✓

πχ² 277 - 291 ΠΚ (πρόκληση ναυαγίου) → προστατευόμενο αμαδού η
ασφάλεια των θαλάσσιων συμφωνιών ⇒ το 277 απορροφά το
291 και την κοινωνική απασία του

≠ Αν το βουλιάζει για να πάρει ασφαλιστήρα → 388 ΠΚ (αλλά και

277 και 291 ΠΚ)

συρρέουν
φαινόμενά

→ υπερσχύει το

277 ΠΚ

ετερότητα
αμαδού

388 ΠΚ

διακινδύνευση περιουσίας

(έμμημα αφημένης

διακινδύνευσης)

ΑΛΗΘΗΣ ΚΑΤ' ΙΔΕΑΝ !!!

* Τα έμμημα βλάβης απορροφούν πάντα τα έμμημα συμφεωριμένης
διακινδύνευσης (πχ. 299 ΠΚ - 306 ΠΚ)

πχ¹ ο πλοίαρχος πετά το λαδρεπιβάτη στη θάλασσα με κερχαρίες
ΕΚΘΕΣΗ: έμμημα συμφεωριμένης διακινδύνευσης (μετακίνηση από μια
οχετιωώς ασφαλή σε μια ανασφαλή θέση) → (*¹)

→ Το 306 ΠΚ απορροφάται από το 299 ΠΚ

≠ πχ² τον πετάει πλησίον των αφρηαντιών αυτών όπου ενδεχομένως
να υπήρχαν κερχαρίες ⇒ δα είχε δύο βλάβης παρὰ μόνο δύο
διακινδύνευσης ⇒ μόνο έυδεση κ' όχι ανθρωποκτονία αυόμα
και αν τον έβαλαν οι κερχαρίες ⇒ 306 §2 ΠΚ (έμμημα
διακινδύνευσης από το αποτέλεσμα)

(*¹) Ο κίνδυνος είναι στοιχείο της Α.Υ. του έμμηματος ⇒ πρέπει να
υπάρχει στη συμφεωριμένη περίπτωση (πχ. 286 ΠΚ όταν προαλεί
κίνδυνο) → απαιτείται θετική διαπίστωση του κινδύνου ✓

≠ Εμψήματα ασήρημνης διακινδύνευσης (*2) και Εμψήματα βλάβης

⇒ ΑΛΗΘΗΣ ΣΥΡΡΟΗ

πχ παραβίαση διατάξεων ΚΟΚ → ανθρωποκτονία εφ' αμελείας

⇒ ο δράστης θα τιμωρηθεί και για τα 2

(*2) Ο κίνδυνος δεν είναι στοιχείο της ΑΥ αλλά μόνο ο λόγος ποινικοποίησης της συμπεριφοράς ⇒ δεν απαιτείται να διαπιστωθεί δεξιά ή επέλεξε τον κίνδυνο in concreto για να είναι αξιόποινη η συμπεριφορά.

▷ Σε τι διαφέρει ο λόγος της ένδεσης από τον ευδεχόμενο λόγο (*3)?

διακινδύνευσης → ο δράστης γνώριζε ή αποδεχόταν

τον κίνδυνο αλλά όχι το αποτέλεσμα

(*3) = λόγος βλάβης (πχ ανθρωποκτονία) → ο δράστης γνώριζε ή αποδεχόταν το αποτέλεσμα (όχι τον κίνδυνο)

▷ απόπειρα - τελειωμένο έμψημα → ΕΝΙΑΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ (στην ανθρωποκτονία)

▷ 336-337 ΠΚ → γαινομενική κατ' ιδέαν

▷ χρήση πλαστών - απάτη : ο Α καταρτίζει πλαστή εξουσιοδότηση με την οποία εξουσιοδοτεί το δανειστή Β να λάβει ένα ποσό από τον Γ.

* Η νομολογία δέχεται ότι η χρήση πλαστών απορροφά την απόπειρα απάτης.

Αν παραπλανηθεί ο πατών τότε αληθής κατ' ιδέαν συρροή λόγω της ετερότητας των ανόμων αγαθών

→ αμεραιότητα συναλλαγών (κοινωνικό)

→ περιουσία (ιδιωτικό)

→ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ : να είναι σε βαθμό πλημμελήματος

≠ Όταν συρρέει κατ' ιδέαν με την απόπειρα απάτης ⇒ η χρήση πλαστών απορροφά την απόπειρα απάτης (παρόλο που παραμένει η ετερότητα των αγαθών - το επιχείρημα είναι ότι δεν επήλθε η βλάβη)

≠ Αν πρόκειται για κακούρηγμα (πχ 386 § 3 ΠΚ) : η νομολογία δέχεται

αλκή κατ' ιδέαν ουροή λόγω ετερότητας (περί τα υπερνήματα ν. περιουσία)

κ' άρα θα τιμωρηθεί και για τα δύο

≠ Μυλωνόπουλος ^(*): συνδυασμός εμψήματος περί τα υπερνήματα και κατ' της περιουσίας → δεν προστατεύεται η ακεραιότητα των έφραων συναλλαγών αλλά η κοινωνική απάγια έμειται στην περιουσιακή βλάβη του άλλου ⇒ δεν υπάρχει ετερότητα αγαθών και είναι σαν να τιμωρείται δύο φορές η ίδια βλάβη → η πλαστογραφία απορροφά την απάτη γιατί προστατεύει σε ένα προγενέστερο στάδιο, το στάδιο του σιμπού (άρκει ο σιμπούς βλάβης κ' όχι η επέλευση βλάβης)

• Κατ' επάγγελμα τέλεση πλαστογραφίας με μηχανογραφική μορφή ^{απάτης} ⇒ ΑΛΗΘΗΣ ΚΑΤ' ΙΔΕΑΝ (< νομολογία + θεωρία) γιατί η κατ' επάγγελμα προβάλλει την ακεραιότητα των έφραων συναλλαγών με βαρύτερο τρόπο και δεν περιορίζεται στην περιουσιακή βλάβη ⇒ ετερότητα αγαθών

▷ Το βασικό κριτήριο στην απορρόσση είναι η ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ / ΕΤΕΡΟΤΗΤΑ.

▷ Η απορροσώσα διάταξη είναι η βαρύτερη με μόνη εξαίρεση την ειδικότητα

(*) Ο Δημόσιος τάσσεται υπέρ Μυλωνόπουλου!

07/03/2017

(Δημόσιος)

πχ ο Α βάζει το κινητό του να φορτίσει στην πρίζα του πανεπιστημίου.

▷ Εν του αποτελέσματος διακρινόμενα εγκλήματα

- ο Α επιτίθεται στη Β για να την αποτύχει

α) Β προβάλλει αντίσταση και προκαλείται γραντζονιά αλλά η Β είναι αιμοφυλική και δεν μπορεί να σταματήσει το αίμα και πεθαίνει.

β) γίνεται πάλι, προκαλείται εμεγαλήν βλάβη και η Β πεθαίνει

↳ 29 ΠΚ → απαιτείται αμέλεια ως προς το βαρύτερο έγκλημα

- Πώς εφαρμόζεται στο 3080 ΠΚ? → 380(52) ΠΚ : όταν η ληστεία έχει ως αποτέλεσμα το θάνατο

α) δε χρωρίζε κ' δεν όφειλε να χρωρίξει την αιμοφυλική ασθένεια ⇒ δεν είχε αμέλεια

β) υπάρχει αμέλεια γιατί μπορούσε να χρωρίξει ότι τα χτυπήματα στο κεφάλι θα οδηγούσαν σε θάνατο ⇒ ΙΣΟΒΙΑ ΚΑΘΕΙΡΨΗ

- Εφαρμογή στο 336 ΠΚ → 340 ΠΚ κ εδώ απαιτείται αμέλεια ως προς το θάνατο

* Ratio → αποφυγή αντικειμενικής ενδύνης εφόσον απαιτείται βαρύν αμέλεια ως προς το βαρύτερο αποτέλεσμα (αν δεν υπήρχε πχ το 380 52 θα είχαμε αληθή και ιδεάν συρροή λόγω ετερότητας αγρών ληστείας - ανθρωποκτονίας εφ αμελείας)
↳ θα οδηγούσε σε καθείρψη ≤ 20 ετών

πχ² ο Α έχει προηγουμένα με τον Β → τον χτυπάει → σοβαρή εμεγαλήν βλάβη → θάνατος (δεν το ήθελε αλλά μπορούσε να το χρωρίξει)

• ΛΥΣΗ ΣΥΡΡΟΗΣ : αληθή / επιβίνδυνη σωματική βλάβη = πλημμέλημα + ανθρωποκτονία εφ αμελείας ⁹⁴⁵² → παινή ~~5~~ έτη

• ΛΥΣΗ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ ΔΙΑΚΡΙΝΟΜΕΝΟΥ : πραγματοποιείται ένας από τους κινδύνους που χαρακτηρίζουν το βασικό έγκλημα

↓
ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ !!!

Αν πραγματωθεί ο εφευρής κίνδυνος, τότε δικαιολογείται η βαρύτερη ποινή
κι αυτό γιατί είναι διαφορετικό να επέλθει κίνδυνος θάνατος από μια
καθόλου νόμιμη ενέργεια ($\rightarrow$ εξ αμελείας ανθρωποκτονία) και διαφορετικό
να επέλθει θάνατος από μια εμμηματική πράξη (πχ ληστεία)

$\Rightarrow$ Δικαιολογητική βάση = πραγμάτωση ενός εφευρής κινδύνου

$\neq$ Προκύπτουν ζητήματα δυσαναλογίας γιατί μπορεί να επιβληθεί ισόβια
κράτηση αυτών και σε περίπτωση ελαφράς αμέλειας. (το ποινικό
δε γνωρίζει διάκριση ελαφράς - βαρείας αμέλειας - όπως το αστικό -
παρά μόνο για την επιμέτρηση της ποινής $\rightarrow$ σε άλλες έννομες
τάξεις προβλέπεται επιβολή ισόβιας κράτησης μόνο σε βαρεία αμέλεια)

* Αμεσότητα - άμεση συνάφεια ανάμεσα στο βασικό έμμημα και το
βαρύτερο αποτέλεσμα: Έχει αναπτυχθεί προβληματική και υποστηρίζεται
ότι αντικειμενικά απαιτείται το βαρύτερο αποτέλεσμα να είναι πράγματι
η πραγμάτωση του βασικού έμμηματος.

πχ ο Α καταδιώκει τον Β που γλιστράει, πέφτει και σκοτώνεται

(δεδομένο: ο Α όρχει να γλιτρώσει $\rightarrow$ αμέλεια)

$\rightarrow$ Υπάρχει ^{αιτιώδης} συνάφεια μεν, αλλά ο θάνατος δε συνιστά πραγμάτωση του
εφευρής κινδύνου του βασικού έμμηματος

$\Rightarrow$ Απαιτείται αμεσότητα / άμεση συνάφεια, δηλαδή το βαρύτερο αποτέ-
λεσμα να συνιστά την πραγμάτωση του εφευρής κινδύνου του
βασικού έμμηματος. Διαφορετικά, αν δε υπάρχει αυτή η σχέση,
δεν μπορεί να επιβληθεί η βαρύτερη ποινή και ακολουθούνται οι
κανόνες περί συρροής.

* Σύμφωνα με ορισμένους συγγραφείς η άμεση συνάφεια είναι ιδιαίτερο
χαρακτηριστικό των εν του αποτελέσματος διακρινόμενων έμμηματος

$\neq$ Κατ' άλλους πρόκειται απλά για μια ειδική έκφανση του
αντικειμενικού καταλογισμού.

Πρόβλημα

→ ο Α ανιχνεύει το δειό Β να πάει βόλτα στο δάσος ελπίζοντας να ξεπαύσει έντελλα και να συστύδει από μεραυνό ώστε να πεθάνει και να τον κληρονομήσει. Υπάρχει ενδύνη του Α για ανθρωπαντορία εν προθέσει?

- Αν ο Α δεν είχε παροτρύνει το Β δε θα είχε πεθάνει $\Rightarrow$ υπάρχει πλήρωση ΑΥ βάσει *conditio sine qua non*
 - Υπάρχει και δόλος $\Rightarrow$ $\chi\chi$ ☒
 - Θα καταδικαστεί ο ανιχνεύς ???!!!
 - Παραδομαυή θεωρία: "συστώνει" δεν περιλαμβάνει στο πλάτος της έννοιας την παρότρυνση. Ανάμα με αν ήδελε ο Α να πεθάνει ο Β, δεν πρόκειται για δόλο γιατί πρόκειται απλά για μια ευχή ενώ ο δόλος προϋποθέτει και γνώση των πιθανοτήτων $\Rightarrow$ δεν υπάρχει ενδύνη του Α
 - Θεωρία της πρόσφορης αιτιότητας: δεν επιμάρτησε στο ποινικό παρό μόνο στο ασυικό δίκαο γιατί το ποινικό υιοδετεί τη θεωρία της *conditio sine qua non*
 - Νεότερη θεωρία: απαιτείται πρόσδετη προϋπόθεση = το αποτέλεσμα να είναι αντικειμενικά καταλογοστό στο δράστη $\rightarrow$ μόνο όταν ο δράστης με τη συμπεριφορά του παρήγαγε έναν κίνδυνο που αποδομιμάζεται από το δίκαο και ο κίνδυνος αυτός πράγματι παρματώθηκε $\rightarrow$ τότε μόνο υπάρχει κατάφαση ποινικής ενδύνης
- πχ ο Α ρίχνει δηλητήριο στο ποτήρι του Β $\rightarrow$ ο Β πίνει & πεθαίνει

Προϋπόθεση αντικειμενικού καταλογομοίου (κατ' αντιδιαστολή προς τον καταλογομοίο εις ενοχή)

- ΥΠΕΡ: Μυλωνόπουλος
- ΚΑΤΑ: Ανδρουλάκης

* ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Όλοι δέχονται την προϋπόθεση της αμεσότητας / άμεσης συμάφειας $\neq$ υπάρχουν 2 απόψεις:

(I) Πρόκειται για ιδιαίτερο χαρακτηριστικό των εν τον αποτελέσματος διαμενόμενων εγκλημάτων

(II) Πρόκειται για ειδική ένφανση του αντικειμενικού καταλογομοίου

29 ΠΚ : ... και αν μπορεί να αποδοθεί σε ΛΟΛΟ (η όχι αμέλεια) του δράστη?

πχ ο Α επιτίθεται στην Β για να την βιάσει, την πυροβολεί και την σκοτώνει $\Rightarrow$ ΚΑΤ' ΙΔΕΑΝ ΣΥΡΡΟΗ (ΑΛΗΘΗΣ)

ΑΡΑ : αν συντρέχει δόλος εφαρμόζονται οι κανόνες της συρροής
 $\neq$ Μπορεί η λύση αυτή να οδηγήσει σε αντιφάσεις!

(πχ) 380 §2 ΠΚ $\rightarrow$ θάνατος / βαρεία σωματική βλάβη

$\rightarrow$ ο Α μπαίνει στο σπίτι του Β για να τον αποτέγει, τον χτυπάει και τον αφήνει παράλυτο

$\rightarrow$ ο Α μπαίνει στο σπίτι του Β, τον πυροβολεί στα πόδια και τον αφήνει αιματηρωμένο (και το επεδίωξε)

$\rightarrow$ 310 ΠΚ

§3 $\rightarrow$ βαριά σπουδμένη σωματική βλάβη $\rightarrow$ άμεσος δόλος α' βαθμού

$\Rightarrow$ ΣΥΡΡΟΗ $\rightarrow$ πρόσκαιρη υαδερξη

$\neq$ 380 §2 ΠΚ + 29 ΠΚ $\rightarrow$ ισόβια υαδερξη

} Αξιολογική
Αντινομία $\checkmark$
↓

Γιατί ο δόλος οδηγεί σε ελαφρύτερη ποινή !!!

ΛΥΣΗ : Σε περιπτώσεις αξιολογικής αντινομίας προκύπτει η εφαρμογή του **380 §2 ΠΚ** αμέσως και όταν το αποτέλεσμα οφείδεται σε δόλο. Και τότε γίνεται λόγος για τα μη γνήσια εν του αποτελέσματος εγκλήματα (δόλος και ως προς το βασικό έγκλημα και ως προς το βαρύτερο αποτέλεσμα). Το **29 ΠΚ** σε αυτήν την περίπτωση διαβάζεται ως εξής "τουλάχιστον σε αμέλεια του δράστη".

$\neq$ ΚΑΝΟΝΑΣ : όταν έχουμε δόλο εφαρμόζονται οι κανόνες περί συρροής

ΕΞΑΙΡΕΣΗ : περιπτώσεις αξιολογικής αντινομίας (μη γνήσια)

$\neq$ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ : ① αντιβαίνει στην αρχή του nullum crimen λόγω αναλογικής εφαρμογής της λύσης σε αμέλεια και στο δόλο $\neq$ δόλ. πρόκειται για ανεπίτρεπτη αναλογία γιατί εφαρμόζεται ο κανόνας εν του ελάσσονος στο μείζον (a minore ad maius)

② εξισώνεται ο δόλος με την αμέλεια ενώ πρόκειται για δύο διαφορετικές συμπεριφορές με διαφορετική κοινωνική απαξία που τυγχάνουν ίδιας μεταχείρισης $\rightarrow$ ζήτημα αναλογικότητας που μόνο ο νομοθέτης μπορεί να λύσει

* Παραδείγματα Αξιολογικής Αντινομίας:

• 299 §2 ΠΚ (βρασμός γυναικός ορκής) $\rightarrow$ πρόσκαιρη καδείρξη

π.χ. ο Α επιχειρεί να αποστεί τον Β, τον χτυπάει $\rightarrow$ βαριά εμεσθαυική βλάβη $\rightarrow$ πεθαίνει $\Rightarrow$ 380 §2 ΠΚ

$\neq$ ο Α λόγω αγνείας υπερδιέγερσης πάει να σκοτώσει τον Β αλλά τον αποστεί υγιώς: θάνατος $<$ δόλος $\rightarrow$ ΣΥΡΡΟΗ αποστείας

+ 299 §2 ΠΚ $\rightarrow$ ποινή $\leq$ 20 ετών

$\neq$ Αν αμέλεια $\Rightarrow$ 380 §2 ΠΚ $\rightarrow$ ισόβια καδείρξη

ΑΡΑ: αξιολογική αντινομία $\Rightarrow$ θα εφαρμοστεί το 380 §2 ΠΚ και στην περίπτωση του δόλου

28/04/2017 (Δημόσιος)

▷ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ → 45 επ. ΠΚ

→ εν στενή έννοια : α) ηδυσός αντουρμός

β) άμεσος συνεργός

γ) απλός συνεργός

≠ συναντουρμία } μαργές αντουρμίας
έμμεση αντουρμία

→ συνευτέλεση κατόπιν συναπόφασης

↳ Η συμμετοχή προϋποθέτει ΔΟΛΟ (το ίδιο και η συναντουρμία) του συμμετόχου.

≠ Αν δεν υπάρχει δόλος → ΠΑΡΑΥΤΟΥΡΓΙΑ

Στην αμέλεια υπάρχει παραντουρμία και οι παραντουρμίοι αντιμετωπίζονται χωριστά και αυτοτελώς (εφόσον το σιμείο έμλημα τιμωρείται εξ αμελείας).

↳ Η πράξη του ηδυσού αντουρμού ή του συνεργού προϋποθέτει την ύπαρξη μίας κύριας πράξης στην οποία προβαίνει ο αντουρμός (ή έστω απόπειρα αυτής) → ΚΑΝΟΝΑΣ: έλλειψη κύριας πράξης δεν υπάρχει συμμετοχή (υπάρχουν εξαιρέσεις)

* Ποια τα χαρακτηριστικά της κύριας πράξης του αντουρμού?

ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΕΞΑΡΤΗΣΕΩΣ / ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ :

(1) Σύστημα της ελάχιστης εξάρτησης : η πράξη να πληροί την Α.Υ του εμλήματος (δεν υποστηρίζεται)

(2) Σύστημα της περιορισμένης εξάρτησης : η πράξη να πληροί την Α.Υ κ' να είναι άδικο (δηλ. να μη συντρέχει λόγος άρσης)

(3) Σύστημα της πλήρους εξάρτησης : να πληροί την Α.Υ κ' να είναι αίτιον κ' να είναι καταλογιστή.

πχ. ο Α πνίγεται σε νανάμιο. Ο Β που είναι ασφαλής σε μια βάρκα τον προτρέπει να πετάξει τον Χ για να σωθεί. → Όχι καταλογιστή η 239 ΠΚ γιατί βρίσκεται σε κατάσταση ανάγκης (έλλειψη θανάσιμου στοιχείου) ⇒ Αξιόποινος του Β ως ηδυσού αντουρμού? Εξαρτάται αν θα ακολουθήσουμε το σύστημα περιορισμένης / πλήρους εξάρτησης.

Π.Χ.

Β φυσικός αντρυγός αναταλόμοτος λόγω γυχινης νόσου.

Α του δίνει όπλο ενώ γυώριζε την γυχινη νόσο για να συστώσει τον Γ.

α) περιορισμένης → θα τιμωρηθεί και ο Α ως συμμετοχός γιατί απαιτείται απλά άδυνή πράξη

β) πλήρους → ΟΧΙ

(ΠΚ) → Υιόδετεί το σύστημα ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ εξάρτησης < 46-47 ΠΚ

Συμπαρώνεται από το 48*

* γιατί τυχόν αναταλόμοτος του φυσικού αντρυγού δεν απαιτεί τη συμμετοχή.

≠ Αν συντρέχει στο πρόσωπο του φυσικού αντρυγού λόγος άρσης του άδυνου τότε η πράξη δεν είναι άδυνή και δεν μπορεί να υπάρξει ποινική ευθύνη για συμμετοχή.

▷ Η άδυνή υύρια πράξη του αντρυγού πρέπει να είναι και δόλια?

π.χ. ο Α παρατρώνει τον πλανώμενο Β να συστώσει το αερογούρουντο πίσω από το δάμνο, ενώ ο Α γυώριζε ότι ήταν άνθρωπος.

Ο Β πυροβολεί και συστώνει τον άνθρωπο.

↳ **ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΕ ΜΗ ΔΟΛΙΑ ΠΡΑΞΗ**

• Στη συμμετοχή απαιτείται πάντα ΔΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΜΕΤΟΧΟΥ!

• ΕΛΔ: Β πραγματική πράξη (30 ΠΚ) - Ο Α θα τιμωρηθεί ως ηδιυός αντρυγός σε 299 ενώ ο Β πράττει χωρίς δόλο?

• ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ:

(1) απαιτείται δόλια πράξη → επιχείρημα ει της απόπειρας (42 ΠΚ)

⇒ η απόπειρα προϋποδέτει απόφαση η οποία συνιστά δόλο.
(απόπειρα από αμέλεια ΔΕΝ υπάρχει)

(2) δεν είναι δυνατή η συμμετοχή σε μη δόλια πράξη < 46 ΠΚ

Εφόσον η ηδιυή αντρυγία σημαίνει πρόκληση απόφασης ⇒ η έννοια της απόφασης σημαίνει δόλο

ΕΛΔ: ο Α δε θα τιμωρηθεί γιατί δεν προέσλεσε στον Β την απόφαση να συστώσει τον άνθρωπο. ⇒ ο Α θα τιμωρηθεί ως έμμεσος αντρυγός.

≠ (3) δυνατή η συμμετοχή σε ^{μη} δόλια πράξη γιατί το 46 ΠΚ εννοεί και διαφερετικό από την απόφαση του 42 ΠΚ → σημαίνει βούληση για την τέλεση πράξης αλλά όχι για την προσβολή του ενόμου αγαού.

Αντίθετα, κρίσιμο στοιχείο είναι η θέση του δόλου στο αιτιοδότημα του εγκλήματος. Κατά το σύστημά μας ο δόλος δεν είναι στοιχείο του αδικού αλλά του καταλογισμού*1 $\Rightarrow$ πρέπει να υπάρχει πρόκληση απόφασης για πράξη που πληρεί την ΑΥ⁻ του εγκλήματος χωρίς να συντρέχει λόγος άρσης του αδικού $\rightarrow$ στο π.χ. ο Α θα τιμωρηθεί για ηθική αυτουργία έστω κι αν ο φυσικός αυτουργός πράττει χωρίς δόλο (μας αρκεί ότι $\nrightarrow$ πράττει άδιστα. (ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΑΠΟΨΗ). Αδιάφορο αν ο φυσικός αυτουργός πράττει με αμέλεια.

π.χ.² Ο γιατρός Α. δέλει να συστήσει τον ασθενή Χ και λέει στη νοσοκόμα ότι έχει ετοιμάσει την ένεση που πρέπει να τον δώσει. Περιείχε δηλητήριο και όχι γάμμα και ο Χ πεθαίνει.

• η νοσοκόμα πράττει χωρίς δόλο $\rightarrow$ ο Α θα τιμωρηθεί ως φυσικός ηθικός αυτουργός σε ανθρωποκτονία από πρόθεση. Αν η νοσοκόμα είχε αμέλεια θα τιμωρηθεί ως φυσική αυτουργός σε ανθρωποκτονία εξ αμελείας

π.χ.³ Παραλλαγή π.χ.¹: Αφροούν και οι δύο ότι ήταν άνθρωπος, αλλά θα μπορούσαν να το καταλάβουν, αν πρόσεχαν περισσότερο.

$\rightarrow$ Και οι 2 θα κριθούν αυτοτελώς κατά τις διατάξεις της ανθρωποκτονίας εξ αμελείας.

$\rightarrow$ Δεν μπορεί να τιμωρηθεί ως συμμετοχος γιατί απαιτείται δόλος.

$\rightarrow$ Αμέλεια $\Rightarrow$ Παρανομιλία

$\rightarrow$ Θεωρία *conditio sine qua non*: αν δεν τον προέτρεπε να πυροβολήσει δε θα συστήνόταν $\Rightarrow$ Παρανομιλός ∇

$\hookrightarrow$ συνετέλεσε αιτιωδώς στο αποτέλεσμα

$\triangleright$ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΕΜΜΕΣΗΣ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑΣ: έχει συμπληρωματικό χαρακτήρα

$\Rightarrow$ μόνο όταν δεν έχουμε άδιστα υύρια πράξη (γιατί διαφορετικά θα είχαμε συμμετοχή) ∇ ΞΕΚΙΝΑΜΕ ΠΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΠΡΑΞΗ ∇

π.χ. ο Α παροτρύνει τον αναταλόμοτο Β λόγω ψυχικής νόσου να συστήσει τον Χ $\Rightarrow$ (Α) ηθικός αυτουργός εφόσον υπάρχει άδιστα υύρια πράξη.

5/5/2017 (Δημόσιος)

▷ Αν δεν υπάρχει άδεια πράξη, δεν τίθεται ζήτημα αξιοποίησης οποιουδήποτε συμπράττει. ≠ Εξαιρέσεις:

▷ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΕΜΜΕΣΟΥ ΑΥΤΟΥΡΓΟΥ:

① όταν κάποιος ^{παραπλανά} εξαπατά / εξαναγκάζει τον άλλον να προβεί σε αυτοβλάβη → έμμεσος αυτουργός ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως (χρησιμοποιεί άλλον για την τέλεση του εγκλήματος)

② **49 §1 β' ΠΚ** → 242 ΠΚ (γνήσιο ιδιαίτερο έγκλημα)

όταν αυτός που διαπράττει ένα ιδιαίτερο έγκλημα δε φέρει στο πρόσωπό του την απαραίτητη ιδιότητα (→ δεν πληροί καν την ΑΥ του εγκλήματος → δεν έχουμε άδεια νόμιμη πράξη) ≠ την ιδιότητα φέρει ο παρακινητής ⇒ έμμεσος αυτουργός ≠ άμεσα πράττων ⇒ άμεσα συνεργός

③ ο άμεσα πράττων πληροί μεν την ΑΥ αλλά δεν πράττει άδεια

• **21 ΠΚ** → προσταγή (λόγος άρσης του αδικίου): προστάζας = έμμεσος αυτουργός (ο άμεσα πράττων αναλαμβάνει να τελέσει μία αξιόποινη πράξη χωρίς να μπορεί να ελέγξει τη νομιμότητα αυτής)
Ο προστάζας δεν μπορεί να τιμωρηθεί ως ηθικός αυτουργός γιατί δεν υπάρχει άδεια νόμιμη πράξη.

• όταν συνοδεύεται μία κατάσταση επίθεσης ώστε να προκληθεί η θανάτωση τρίτου από τον αμυνόμενο → αυτός που σκοτώνει:

299 ΠΚ ≠ αίρεται το άδικο. ≠ ο "συνοδευτής" τιμωρείται

ως έμμεσος αυτουργός ανθρωποκτονίας από πρόθεση

(ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΙΑΣ ΣΕ ΑΜΥΝΑ)

→ Υπάρχει και ηθική αυτουργία για την πρόκληση απόφασης της επίθεσης

→ ηθική αυτουργία σε απόπειρα ανθρωποκτονίας

• όταν λείπει το απαραίτητο υποκειμενικό στοιχείο του αδικίου →

222 (δ) ΠΚ: προϋποθέτει σκοπό βλάβης → αν αυτό το σκοπό

δεν έχει αυτός που καταστρέφει το έγγραφο πληροί μεν την

ΑΥ του 222 ΠΚ αλλά δε πράττει άδικο! ⇒ αυτός που τον

προέτρεψε να καταστρέψει το έγγραφο δεν μπορεί να τιμωρηθεί

ως ηθικός αυτουργός εφόσον δε υπάρχει άδεια πράξη ⇒ έμμεσος αυτ.

(ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ ΠΟΥ ΠΙΑΤΤΕΙ ΜΕ ΔΟΛΟ ΑΛΛΑ ΧΩΡΙΣ ΣΚΟΠΟ)

* ΠΡΟΣΟΧΗ! → π.χ. ο Α προτρέπει τον Β να αφαιρέσει το πορτοφόλι του Γ και να το δώσει στον Α. → ο Β διαπραττει υλοπώλη γιατί πληροί την ΑΥ του 372 ΠΚ? Ο Β δεν έχει σκοπό ιδιοποίησης! ≠ 386 ΠΚ (απάτη): σκοπός = να απονομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος

≠ 372 ΠΚ → ιδιοποίηση υπέρ τρίτου δεν προβλέπεται!

α) Κατά μια άποψη, ο Α θα τιμωρηθεί ως έμμεσος αυτουργός και ο Β ως συνεργός.

β) Κατ' άλλη άποψη, ο Α θα τιμωρηθεί για υπεξαίρεση γιατί το πράγμα περιέρχεται στην κατοχή του.

γ) Κατά τρίτη άποψη, ο Β κατά ένα χρονικό σημείο ιδιοποιώθηκε το πράγμα και πρέπει να τιμωρηθεί ως φυσικός αυτουργός & ο Α πλινός αυτουργός.

• Όταν ο άμεσα πράττων δεν έχει καν δόλο → π.χ. ο Α πείθει τον καλόπιστο Β να ευδώσει ένα έγγραφο και να δώσει ο Β επί του εγγράφου την υπογραφή του Γ παριστώντας γενδύς ο Α προς τον Β την ύπαρξη ακτινοειδούς ατομής του Γ ~ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΑ (αν υπήρχε πράγματι εντολή δε θα υπήρχε πλαστογραφία < πνευματική θεωρία)

↳ (Β) έλλειψη δόλου γιατί αγνοεί ότι καταρτίζει πλαστό έγγραφο

↳ η πλαστογραφία (216 ΠΚ) προϋποθέτει σκοπό παραπλάνησης (ΥΣΑ)

↳ (Β) έλλειψη σκοπού

↳ (Β) δεν πράττει άδιστα ⇒ (Α) έμμεσος αυτουργός σε πλαστογραφία

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ:

(1) Αν ο άμεσα πράττων πράττει άδιστα ⇒ ΗΘΙΚΗ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑ

(2) -//- δεν πράττει άδιστα ⇒ ΚΑΤΑΡΧΗΝ δεν έχουμε

αξιόποινη συμμετοχή ≠ ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ: έμμεση αυτουργία (συμπληρωματικός χαρακτήρας)

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΟ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ ΔΙΑΚΡΙΝΟΜΕΝΟ ΕΓΚΛΗΜΑ:

πχ. ο Α προβαίνει στο Β την απόφαση ληστείας κατά Γ → Β εισέρχεται στην ουσία του Γ & τον προνέμει για να υάρχει την αντίσταση του Γ → Γ πεθαίνει (ο Β μπορούσε να το προβλέψει) → ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΣ ΛΗΣΤΕΙΑ

* Πώς θα τιμωρεί ο Α? Είναι πλημὴς αντουρῶς. Κι αυτός θα μπορούσε να προβλέπει την επέλευση του θανάτου. → αμέλεια ως προς το βαρύτερο ἔμλημα. → 2 ΑΠΟΨΕΙΣ:

(Α) ΚΡΑΤΟΥΣΑ: θα εφαρμοστούν οι διατάξεις περί συμμετοχής → (Α):

πλημὴς αντουρῶς σε θανατηφόρο ληστεία ἐφόσον και στο πρόσωπο του Α υπάρχει αμέλεια προς το βαρύτερο ἔμλημα (αν όχι → απλή ληστεία §1)

(Β) Η συμμετοχή προϋποθέτει πάντα ΔΟΛΟ. Εδώ ο Α έχει δόλο ως προς την πρόκληση ληστείας αλλά ^{-46+47 πκ-} αμέλεια ως προς το θάνατο του Γ

⇒ ο Α δεν μπορεί να θεωρηθεί πλημὴς αντουρῶς του 380 §2 πκ

⇒ ο Α θα τιμωρεί ως πλημὴς αντουρῶς του 380 §1 πκ γιατί είχε δόλο μόνο ως προς το βασικό ἔμλημα (+) ως παραντουρῶς ~~του 380 §2 πκ~~ ἐφόσον συνέβαλε ουσιαστικά στο θάνατο του Γ.

(σε αληθινή κατ' ιδίαν συρροή)

↓ σε ανθρωποκτονία από αμέλεια!
μέχρι 20 ἐτη ή όχι ισόβια όπως στην (Α)

≠ (Β) γροσὴς αντουρῶς στο 380 §2 πκ

12/05/2017 (Δημόσιος)

▷ ΑΠΟΠΕΙΡΑ Στο ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ ΔΙΑΚΡΙΝΟΜΕΝΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

π.χ. ο Α επιχειρεί να βιάσει / αποτύχει τη Β αλλά από την άσκηση σωματικής βίας επέρχεται ο θάνατος της Β από αμέλεια του δράστη πριν ολοκληρωθεί η αφαίρεση / συνουσία.

(Α) η απόπειρα θα υφίσταται κατά τις γενικές διατάξεις → 380 § 2 ΠΚ

(ισόβια αν ήταν τετελεσμένη → μειώνεται κατά 83 ΠΚ : 10 έτη)

Η απόπειρα είναι νοητή μόνο στο ευ δόλον έγκλημα (42 : "έχοντας αποφασίσει") ≠ δε νοείται απόπειρα σε εφ αμελείας έγκλημα (άρα όχι ως προς το βαρύτερο αποτέλεσμα)

(Β) Απόπειρα μόνο ως προς το βασικό (380 § 1 ΠΚ) σε αληθή κατ' ιδίαν συρροή με ανθρωποκτονία από αμέλεια → $2 < \nu < 12 \text{ έτη} + < 5 \text{ έτη}$ (επαύξηση) → ηπιότερη λύση

* Οι 2 λύσεις αφορούν τα γνώσια εν τον αποτελέσματος έγκληματα (αμέλεια ως προς το βαρύτερο αποτέλεσμα). Τι συμβαίνει ως προς τα μη γνώσια (δόλος ως προς -"- → περιπτώσεις αξιολογικής αντινομίας)? Εδώ θα εφαρμοστούν κανονικά οι διατάξεις περί απόπειρας εφόσον υπάρχει δόλος και ως προς το βαρύτερο αποτέλεσμα.

▷ ΘΕΜΑΤΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

- 49 ΠΚ → π.χ ο αλλοδαπός Α για να ευδώσει ταυτότητα προβαίνει στον υπάλληλο Β την απόφαση να ευδώσει ψευδές πιστοποιητικό γέννησης στην Ελλάδα (242 ΠΚ) : ψευδής βεβαίωση = γνώσιο ιδιαίτερο έγκλημα (η ιδιαίτερη ιδιότητα δεμελιώνει το αξιόποινο) ⇒ ο Β θα τιμωρηθεί όπως προβλέπει το 242 ΠΚ ≠ Τι θα συμβεί με τον ηθικό αυτουργό Α?
⇒ ρύθμιση δυνστητικής ρύθμισης της ποινής 49 § 1 ΠΚ.

πα Η Α πείθει τον σύζυγο Β (υπάλληλος ΔΟΥ) να ιδιοποιηθεί ένα ποσό
⇒ 258 ΠΚ για τον Β (υπεξαίρεση στην υπηρεσία : δεν είναι γνήσιο
ιδιαιτερό γιατί δε δεμελιώνει, απλώς επιβαρύνει το αζιόπαινο → μη
γνήσιο ⇒ 49 §2 ΠΚ)

↳ Η ιδιότητα θα ληφθεί υπόψη μόνο για τον Β → 258 ΠΚ
και όχι για την Α που θα τιμωρηθεί για ηθική ανουργία
σε κοινή υπεξαίρεση του 375 ΠΚ.

↳ Διάσπαση της αρχής της περιορισμένης εξάρτησης.

• Για ποιο λόγο τιμωρείται η Α κατά τρόπο πλιότερο?

Γιατί δεν έχει συναίσθηση του μαθήματος και των ενδυνών που απορρέουν
από την ιδιαίτερη ιδιότητα εφόσον αυτή δε συντρέχει στο πρόσωπό της.
(μειωμένη κοινωνική απαξία συγκριτικά με το γορέα του ιδιαιτερό
μαθήματος) ⇒ 'extraneus' (: εξωγενής, μη γορέας της ιδιότητας)

• Εύρος ρύθμισης 49 ΠΚ : §1 εδ. β' → καουρηματινή υπεξαίρεση

α Αν η Α πείθει τον Β να υπεξαίρεσει 130.000 € θα τιμωρηθεί βάσει 49? ΟΧΙ

§2 → καουρηματινή υπεξαίρεση λόγω ιδιότητας (ανεξαρτήτως ποσού)

β Β δισηγός εισπράττει 50.000 € ναζ' ατομή τον πελάτη. Ο Α τον προκαλεί
την απόφαση να υπεξαίρεσει το ποσό. → ιδιότητα ετολοδόχου → καουρηματινή
υπεξαίρεση. Ο Α θα τιμωρηθεί βάσει 49? ΝΑΙ

*** Για να εφαρμοστεί το 49 ΠΚ πρέπει να συντρέχει περίπτωση ιδιαιτερό
προσωπικού στοιχείου (δηλ. στοιχείου στενά συνδεδεμένο με το πρόσωπο
τον δράστη). → συνδέεται με το αντικείμενο του εγκλήματος & όχι με

το πρόσωπο του δράστη ⇒ ΔΕΝ εφαρμόζεται το 49.

και ο συμμετοχος θα τιμωρηθεί βάσει λοιπών διατάξεων.

β → αφορά ιδιότητα στο πρόσωπο του δράστη → 49 §2 ΠΚ

για τον ηθικό ανουργό γιατί η ιδιότητα δε συντρέχει

στο πρόσωπο του ηθικού ανουργού, ο οποίος θα

τιμωρηθεί για ηθική ανουργία σε πλημμεληματική

υπεξαίρεση αντικειμένου ιδιαίτερα μεγάλης αξίας.

(375 §1 ΠΚ) ≠ ο ετολοδόχος Β θα τιμωρηθεί

βάσει 375 §2 ΠΚ λόγω της ιδιότητας που συντρέχει

στο πρόσωπό του.

- 350 ΠΚ: εμετάλλευση πόρνης → "άντρας" (προσωπική ιδιότητα) ≠

π.χ. η Α προβαίνει στον Β την απόφαση να τελώσει εμετάλλευση πόρνης

↳ Η Α θα τύχει δυνάμει μειωμένης ποινής? (49 ΠΚ) ΟΧΙ γιατί η ratio του 49 ΠΚ συνδέεται με τα ιδιαίτερα καθήκοντα που συνεπάγεται μία ιδιότητα ≠ η ιδιότητα του άντρα δε συνδέεται με κάποια καθήκοντα ιδιαίτερα σε σχέση με την τέλεση του ίδιου εγκλήματος από μία γυναίκα (χρησιμοποιείται από για το χαρακτηρισμό των υψίστων δραστηριοτήτων) ⇒ η Α θα τιμωρηθεί με την ποινή ηθικού αυταρχισμού βάσει 46 & όχι 49.

▷ Ένα στοιχείο είναι δυνατό να υπόκειται και στην §1 και στην §2

(π.χ. υπαλληλική ιδιότητα: μπορεί να δεμελιώνει / να επανζάνει το αξιόποινο)

≠ Τι συμβαίνει με την ιδιαίτερη νομική υποχρέωση?

π.χ. ο Α προβαίνει στο Β πατέρα του βρέφους που πνίγεται την απόφαση να μη σώσει το βρέφος. (✓ Ο Α δεν ζέρει κοζύμπι ✓)

ⓑ → ανθρωποκτονία εν προέσεως δια παραλείψεως λόγω ιδιαίτερης νομικής υποχρέωσης < 15 ΠΚ

ⓐ → 49 §1 ή §2?

ΠΡΟΣΟΧΗ: Η ιδιαίτερη νομική υποχρέωση δεμελιώνει το αξιόποινο και δεν το επανζάνει απλώς. Εδώ δεν έχουμε βαρύτερη μορφή

του 307 ΠΚ (παραλείψη λύτρωσης από κίνδυνο ζωής) αλλά

ανθρωποκτονία εν προέσεως δια παραλείψεως ⇒ ο Α θα

τιμωρηθεί για ηθική αυταρχία στην ανθρωποκτονία και λόγω του

ότι δε αντρέπει στο πρόσωπο του Α η ιδιαίτερη νομική υποχρέωση

υπάρχει η δυνατότητα μειωμένης ποινής δυνάμει του 49 §1 ΠΚ.

≠ Αν ήζυρε κοζύμπι: (1) ηθική αυταρχία σε ανθρωποκτονία εν προέσεως

(2) παραλείψη λύτρωσης 307

↳ ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΗ ΣΥΓΡΟΗ: Το (1) απορραγεί το (2)

λόγω μεγαλύτερης νομικότητας απασίας.

ΣΥΝΕΡΓΕΙΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ:

- 49 § 1 ΠΚ → δυνατότητα μείωση της ποινής

↳ Αν ο Α είναι απλός συνεργός? Δεν εφαρμόζεται ως προς αυτόν το 49 § 1 ΠΚ

γιατί ήδη εν τον ότι είναι απλός συνεργός ο νόμος τον επιβαρύνει με μωμένη ποινή. Επίσης, υπάρχει ο κανόνας του (85) ΠΚ

↳ λόγω του 47 ΠΚ.

π.χ. ο Α τελεί 299 ΠΚ → ισόβια

ο Β είναι απλός συνεργός → 47 → 83 → 10-20 έτη

ο Α απόπειρα 299 → 42 → 83 → 10-20 έτη

Β άμεσος συνεργός → 46 § 1 β

≠ Β συνεργός 299 → 1η μείωση λόγω απόπειρας } (85 ΠΚ)
2η μείωση λόγω συνέργειας }

Πρέπει να τηρούν υπόψη οι

πλαίσιο: 10-20 έτη

περισσότεροι λόγοι μείωσης της ποινής

(λόγω απόπειρας)

όχι για τον καθορισμό του πλαισίου

⇒ π.χ. 11 και 15 ετών

αλλά για την επιμέτρηση της ποινής.

(γιατί λαμβάνεται υπόψη

(Απαγορεύεται η 2η μείωση)

η συνδρομή των λόγων

μείωσης για την επιμέτρηση)

≠ Περιπτώσεις ΔΙΠΛΗΣ ΜΕΙΩΣΗΣ ΤΗΣ ΠΟΙΝΗΣ:

- 43 ΠΚ (απρόσφορη απόπειρα) → ποινή του 83 μειωμένη στο μισό!
↓
όταν είναι αδύνατο να επέλθει το αποτέλεσμα

- 49 § 2 ΠΚ → π.χ. ο Α προλαλεί στο Β διαχειριστή ζώνης περιουσίας (διευθύνων σύμβουλος εταιρείας) την απόφαση υπεξαίρεσης ποσού μεγάλης αξίας.

(B) → καουρηματική υπεξαίρεση

(A) → ηθική αντοργία σε πλημμεληματική υπεξαίρεση ποσού ιδιαίτερα μεγάλης αξίας.

[≠] Αν η ιδιότητα υπήρχε στο πρόσωπο του ηθικού αντοργού ή όχι του δράστη? → 49 § 2 ΠΚ → 375 § 2 ΠΚ

φυσικός αντοργός → πλημμεληματική

ηθικός αντοργός → π.α σε καουρηματική

• Αν οι ιδιαίτερες ιδιότητες συντρέχουν στο πρόσωπο και των 2 (πδινού & φυσικού αυτουργού) ΔΕΝ τίθεται θέμα εφαρμογής του 49 ΠΚ.

↳ πχ επιμόρφωση αυτουργών από διυτηγόρο → ιδιότητα δημοσίου υπαλλήλου
⇒ ΨΕΥΔΗΣ ΒΕΒΑΙΩΣΗ (242 ΠΚ)

{ ο Α προμαζει στο διυτηγόρο Β την απόφαση για 242 ΠΚ.
Αν ο Α είναι & αυτός διυτηγόρος ΔΕ ΘΑ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΙ ΤΟ 49 ΠΚ. }

▽ Επειδή έχει την ίδια ιδιότητα που θεωρείται το αξιόποινο & άρα έχει
ο τα ίδια καθήκοντα.

19/05/2017 (Δημόσιος)

▷ ΠΛΑΝΗ → 30 ΠΚ: πραγματική πλάνη

▷ 30 § 1 ΠΚ → λείπει ο δόλος (πχ. ο Α συστήνει άνθρωπο κ' όχι αγριογούρνο όπως νόμιζε) γιατί λείπει η γνώση ότι πηγαίνει την Α.Υ.
→ αποδεικνύει το δόλο κ' όχι την αμέλεια
→ αποδεικνύει τον καταλογισμό

▷ ο ενήλιος Α έρχεται σε συνουσία με την Β που είναι 14,5 ετών ενώ νόμιζε ότι ήταν 16 ⇒ 339 ΠΚ → πραγματική πλάνη

▷ ο ενήλιος Α έρχεται σε εγγύμοιη συνουσία με την Β (14,5 ετών) υπολαμβάνοντας ότι επιτρέπεται η συνουσία με άτομο > 14 ετών
→ νομική πλάνη (ως προς το περιεχόμενο του νόμου)

▷ Μεταχείριση νομικής πλάνης (παλαιότερες θεωρίες):

(I) Θεωρία του δόλου → περιεχόμενο του δόλου είναι η γνώση κ' βούληση πραγμάτωσης της ΑΥ αλλά και η γνώση της νομικής απαγόρευσης
⇒ αν αγνώσκει ότι απαγορεύεται κάτι ⇒ αποδεικνύεται ο δόλος (dolus malus επειδή εμπεριέχει τη γνώση της απαγόρευσης)

(II) Θεωρία της ενοχής → ο δόλος δεν είναι dolus malus και περιεχόμενό του είναι μόνο η γνώση κ' η βούληση πραγμάτωσης της ΑΥ ⇒ η νομική πλάνη αποδεικνύει το γνωστικό στοιχείο της συνείδησης του αδικού (αυτοτελές στοιχείο της ενοχής εντός δόλου) → ελλείπει το "άλλως δύνασθαι πράττειν". Για να αποδειχτεί ο καταλογισμός, πρέπει η πλάνη να είναι συγκαλυπτή (μόνο όταν δεν μπορούσε να την αποφύγει ο δράστης → 31 § 2 ΠΚ)

δεν αποδεικνύει το δόλο αλλά το δεοντολογικό στοιχείο του άλλως δύνασθαι πράττειν

* Επιμάρτυσε η (II) γιατί η (I) θα άφηνε ατιμώρητα τα εγκλήματα που τελούνται εν δόλο (που είναι και τα περισσότερα στον ΠΚ), ενώ η (II) περιόρισε τον απολογισμό του αδικού, με την έννοια ότι δεν αρκεί η άγνοια για την άρση του καταλογισμού.

* Στο ασυνίο δίκαιο επιπράτει η θεωρία του δόλου.

πχ. Αν στο παράδειγμα της αποπλάνησης, η Β ασυνίοει αγωγή για αδικπραγία, θα θεωρηθεί ότι ο Α δεν είχε δόλο. Κι αυτό γιατί προβλέπεται αποζημίωση για οποιαδήποτε μορφή υπαιτιότητας.

▷ Ο ενήλιος Α έρχεται σε συννοσία με την Β (13,5 ετών) υπολαμβάνοντας ότι ήταν 14,5 ετών. → Υπάρχει στην περ. β' ενώ θεωρούσε ότι υπάρχει στην περ. γ' → ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ → 30 § 2 ΠΚ : θα τιμωρηθεί για την γ' και όχι την β' περ. γιατί αποδεικνύεται ο δόλος ως προς την επαύτηση του αξιοποιού.

▷ Ο Α έρχεται σε συννοσία με την Β (14,5 ετών) γνωρίζοντας ότι απαγορεύεται, υπολαμβάνοντας όμως ότι δεν τιμωρείται. ⇒ 31 § 3 ΠΚ : ο καταλογισμός δεν αποδεικνύεται γιατί υπάρχει το άλλως δύνασθαι πράττειν

* ΠΡΟΣΟΧΗ : Η πραγματική πλάνη αποδεικνύει το δόλο, αλλά πρέπει να εξεταστεί αν το έμμημα τιμωρείται εξ αμελείας. (πχ. παράδειγμα με αγριογούρνο ⇒ ανθρωποκτονία εξ αμελείας ≠ δε νοείται υπεψηφί εξ αμελείας).

▷ Ο Α τελεί συννοσία με την Β (16 ετών) ≠ υπολαμβάνει ότι αυτό είναι απαγορευμένο από το νόμο ⇒ Ο Α δεν πληρεί την ΑΥ του 339 ΠΚ (νομιζόμενο έμμημα = αντίστροφη νομική πλάνη)*¹

▷ Αντίστροφη πραγματική πλάνη = απρόσφορη απόπειρα

πχ.¹ ο Α πυροβολεί κατά Β με γεμάτο όπλο νομίζοντας ότι είναι άδικο. ⇒ αγνοεί το "συστώνει"

πχ.² ο Α πυροβολεί κατά Β με άδικο όπλο νομίζοντας ότι είναι γεμάτο, με σκοπό να τον συστήσει → 43 ΠΚ § 1 (< διατάραξη της ειρηνευμένης κατάστασης του ενόμου αγαθού)

*¹ Λε συντρέχει περίπτωση απρόσφορης απόπειρας λόγω αντικειμένου γιατί δεν πληρούνται η δυναιολογητική βάση, δηλαδή η διατάραξη της ειρηνευμένης κατάστασης του ενόμου αγαθού.

→ Ο Α παραδίδει πίσω από μνημό για να συστήσει τον Β. Εμφανίζεται όμως ο Γ και τον συστήνει νομίζοντας ότι ήταν ο Β. → ΠΛΑΝΗ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ (ΑΔΙΑΦΟΡΗ!) → δεν αποτελεί στοιχείο της ΑΥ ⇒ δε συνιστά πραγματική πλάνη.

$\neq$ ΑΣΤΟΧΗΜΑ ΒΟΛΗΣ: ο Α υποφέρει τον Β για να τον συγχωρεί αλλά πετυχαίνει τον $\Gamma \Rightarrow$ απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά Β και ανθρωποκτονία εξ αμελείας κατά Γ (αληθής κατ' ιδέα συρροή)

≠ Αν πετύχει το σούζο του Β καταλαδός (αντί του Β)?

↳ απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά Β ($\neq$ η φθορά δεν τιμωρείται ως έγκλημα εξ αμελείας)

≠ Αν πετύχει το νεραμίδι πάνω από τον Β και αυτό πέσει και τον σκοτώσει? Ο δόλος δεν καλύπτει μόνο το αποτέλεσμα αλλά και την αιτιώδη διαδρομή. Αν έχουμε ουσιώδη απόκλιση από την αιτιώδη διαδρομή (όπως εδώ), έχουμε απόπειρα. Αν έχουμε επανοσιώδη απόκλιση από αυτό που είχε κατά νουν ο δράστης, έχουμε τετελεσμένο έγκλημα.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΟΔΟΥ ΣΥΝΙΣΤΟΥΝ ΕΠΟΝΑΙΩΔΗ ΑΠΟΝΑΙΣΗ (ΝΑ ΟΙ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΟΔΟΥ).

γ ΠΛΑΝΗ ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΡΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΔΙΚΟΥ:

- ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΗ ΑΜΥΝΑ: πλάνη περί της συνδρομής των προϋποθέσεων της άμυνας π.χ. ο Α πυροβολεί Β υπολαμβάνοντας ότι ο Β έχει βγάλει όπλο και ετοιμάζεται να τον επιτεθεί. → Λόλο καταρχήν έχει (ζέρει ότι σκοτώνει άλλον). → δεν είναι πραγματική πλάνη γιατί δεν αφορά τα στοιχεία της Α.Υ

⇒ Νόμιμη μεταχείριση:

* (I) Περιορισμένη θεωρία της ενόχης $\rightarrow$ πραγματική πλάνη ⁱ⁾ γιατί και εδώ ο δράστης πλανάται προς τα πραγματικά περιστατικά (όχι της ΑΥ αλλά των προϋποθέσεων του λόγου αρετής) αλλά και ⁱⁱ⁾ γιατί ο δράστης γαίνεται να επιδοκιμάζει ότι και η έννομη τάξη και θεωρεί ότι δρα νομοταγώς

(II) Αυστηρή θεωρία της ενόχης $\rightarrow$ νομική πράξη εφόσον πληνάζεται για τον ίδιο χαρακτήρα της πράξης (ενώ γνωρίζει ότι πληροί την ΑΥ του εγυμνάματος) $\rightarrow$ αυστηρότερη μεταχείριση γιατί πρέπει να εξεταστεί το συγγνωστό

→ Ο Α βλέπει στην κορυφή του λόφου μπανού και νομίζει ότι έπιασε φωτιά το σπίτι του. Σπάει την πόρτα του Β για να πάρει λάσσιμο.

• Αν δεν υπήρχε πλάνη: γδωρά + κατάσταση ανάγκης (25 πκ)

• Εδώ πλάνη: νομιζόμενη κατάσταση ανάγκης (ο γείτονας έναψε ζερά γύζα)

(I) πραγματική πλάνη → απολείεται ο δόλος για γδωρά ⇒ ατιμώρητος
εφόσον η γδωρά δεν είναι τιμωρήτη εξ αμελείας

(II) νομική πλάνη → πρέπει να εξεταστεί το σφηνωσιό που εδώ δε συντρέχει ⇒ πλήρης τιμώρηση

26/05/2017 (Δημόσιος)

▷ ΠΛΑΝΗ ΠΕΡΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΑΡΣΗΣ ΤΟΥ ΑΔΙΚΟΥ:

πχ Α παραναλεί Β να τον ανρωτηρήσει επειδή αισθάνεται τύψεις λόγω υιοθεσίας. Ο Β το κάνει υπολαμβάνοντας ότι επιτρέπεται επειδή το ζήτησε 310 ΠΚ (§3) → βαρεία σωματική βλάβη ≠ όχι 308 §2 (⇒ η πράξη είναι αδίκη). Εδώ η πλάνη θα κριθεί ως νομιμή πλάνη (διαφέρει από τη νομιζόμενη άμυνα γιατί εκεί ο δράστης πλανάται ως προς τις προϋποθέσεις του λόγου)

▷ ΠΛΑΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΡΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΛΟΓΙΣΜΟΥ:

πχ¹ Α σε ναυάγιο επιβιβάζεται σε λέμβο όπου ήδη είναι επιβάτης ο Β. Έστω ότι η λέμβος χωράει 2 ενήλικες. Α πετάει Β για να επιβιβαστούν τα 2 παιδιά του (→ θα κριθεί κατά 32 ΠΚ)

πχ² Α πετάει Β γιατί υπέλαβε πεπλανημένα ότι δε χωράνε στη λέμβο. Αν είχε δει το ταμπέλι θα διαπίστωνε ότι χωρούν όλοι. ⇒ νομιζόμενη κατάσταση ανάγκης που αποκλείει τον καταλογοισμό. (νομίζει ότι συντρέχουν οι πραγματικές προϋποθέσεις του 32 ΠΚ) Υποκειμενικά βρίσκεται σε μία ψυχική κατάσταση που έχει μάθε πρόσωπο που βρίσκεται στην κατάσταση του 32 ΠΚ. Λεγόμενον ότι κριτήριο είναι το "άλλως δύνασθαι πράττειν" πώς θα κριθεί η πλάνη?

α) πρέπει να ερευνήσουμε το αν πράγματι μπορούσε να δράσει αλλιώς

β) -"- κατά πόσον μπορούσε να αποκλείσει την πλάνη

• Α' άποψη → πρέπει να απαλλαχθεί λόγω ψυχικής πίεσης

• Β' -"- → -"- μόνο αν η πλάνη ήταν αναπόφευκτη

(διαφορετικά θα υπήρχε το άλλως δύνασθαι πράττειν)

⇒ μειωμένος καταλογοισμός ⇒ μειωμένη ποινή (83 ΠΚ)

(≠ αν πλάνη αναπόφευκτη αίρεται ο καταλογοισμός)

▷ ΠΛΑΝΕΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΡΣΗΣ ΤΟΥ ΑΔΙΚΟΥ:

πχ Α πυροβολεί & σκοτώνει Β. Αποδεικνύεται εν των νοτέρων ότι Β είχε βγάλει όπλο και σκόπευε κατά Α μεχούς που αγασούσε ο Α όταν πυροβολούσε. (αγασούμενη άμυνα = αντίστροφη νομιζόμενη άμυνα)

Συντρέχουν οι προϋποθέσεις του 22 ΠΚ αλλά ο Α το αρνεί.

1 Χωράδας: εφόσον συντρέχουν αντικειμενικά οι προϋποθέσεις ενός λόγου αίτησης τον αδίκου, είναι αδιάφορο αν ο δράστης το ήθελε. Σε κάθε περίπτωση αίρεται το άδικο

2 Φιναλίστς (Μπενάιν): μα να αρθεί το άδικο πρέπει να συντρέχει και ένα υποκειμενικό στοιχείο δικαιολόγησης (εδώ: να ενεργεί με σκοπό να αποτρέψει την επίθεση) ↓ [πέραν της συνδρομής των αντικειμενικών προϋποθέσεων]

προϋπόθεση αίτησης τον αδίκου → διαφέρει από τα ΥΣΑ

↳ Αν δεν υπάρχει αυτό το στοιχείο ΔΕΝ ΑΙΡΕΤΑΙ το ΑΔΙΚΟ

3 Απαιτείται πράγματι και η συνδρομή του ΥΣΑ αλλά δεν παύει να είναι μεμονωός η συνδρομή των αντικειμενικών προϋποθέσεων, το οποίο πρέπει να πληρεί υπόψη. Η πράξη παρουσιάζει απαξία συμπεριφοράς αλλά όχι απαξία αποτελέσματος, γιατί το αποτέλεσμα δεν είναι άδικο. Μοιάζει με την περίπτωση της απόπειρας (υι ενεί το αποτέλεσμα δεν έχει απαξία γιατί δεν επιζητεί). Άρα, αυτή η πλάμ πρέπει να κριθεί σύμφωνα με τις διατάξεις της απόπειρας και μάλιστα της απόρροιας (43§1 ΠΚ). Κι αυτό γιατί είναι αδύνατο να παραχθεί απαξία αποτελέσματος εφόσον συντρέχουν οι αντικειμενικές προϋποθέσεις του λόγου αίτησης τον αδίκου → ΜΑΛΛΟΝ ΚΡΑΤΟΥΣΑ (Δεν αίρεται το άδικο αλλά μειώνεται)

* Αρχή ευεξέλεσης: δεν ταυνίζεται με την επίθεση στην άμυνα!

▷ ΠΛΑΗ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΥΠΑΓΟΓΗ = νομική πλάη

ΠΧ. Α ενδίδει σε μπουρλια της Γερμανίας όπου είδισται να γράφουν τον αριθμό ποτηριού σε χαρτάκι. Ο θαμώνας σβίνει 2 γραμμές → πλαστογραφία. Αν πει ο Α ότι το χαρτάκι δεν θεωρούσε ότι ήταν έγγραφο και ότι τέλεσε πλαστογραφία.

▷ ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ (111 ΠΚ) → άρση αξιοποίησης (μεταγενέστερη της άρσης του αδικου / μεταβολισμού που λαμβάνει χώρα τη στιγμή τέλεσης)

- το ίδιο συμβαίνει με την έμπρακτη μετάνοια πρέπει να έχει καταδικαστεί αμετάκλητα
 - το δικαστήριο εμποδίζεται να επιβάλει ποινή στην παραγραφή εμμεπμάτων
- ≠ παραγραφή ποινών

ΠΑΡΑΓΡΑΦΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ :

• Αν συμπληρωθεί ορισμένος χρόνος από την τέλεση του εγκλήματος δεν μπορεί να επιβληθεί ποινή.

* Ratio : α) ουσιαστική : μειώνεται η ανάγκη επιβολής ποινής (για την β' ειδική πρόληψη) $\rightarrow$ δεν επιζητώνται πλέον οι σκοποί της ποινής και κυρίως η γενική πρόληψη (αποτροπή) & μεταβάλλεται η προσωπικότητα του δράστη
β) διονομική : αποδεικτικές δυσχέρειες (πχ. εξασθενεί η μνήμη του μάρτυρα, εξαφανίζονται έγγραφα) $\rightarrow$ δυσκολεύεται η δικαστική ευτίμηση της αθωότητας/ενοχής του κατηγορούμενου

• Θεσις ουσιαστικού / διονομικού δικαίου? Η διάκριση έχει σημασία γιατί αν είναι θεσις ουσιαστικού δικαίου τότε εφαρμόζεται η αρχή του nullum crimen. Κατά κρατούσα άποψη η αρχή nullum crimen δεν εφαρμόζεται στο διονομικό δικαίο γιατί εκεί εφαρμόζονται μεταγενέστεροι κανόνες για πράξεις που έχουν τελεστεί πριν την υιοθέτηση του κανόνα. (ο νέος νόμος καταλαμβάνει την ποινική διαδικασία στο στάδιο που βρίσκεται). Στους διονομικούς κανόνες δεν υπάρχει αναδρομικότητα ($\neq$ απουσία: το παραδεicto των ενδίκων μέσων κρίνεται βάσει του δικαίου που ίσχυε κατά το χρόνο άσκησης του μέσου).

Η κρατούσα άποψη $\Rightarrow$ ΘΕΣΙΣ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ($\Rightarrow$ απονέμεται η δυσμενέστερη μεταβολή). [το ίδιο για την έμληση]

• 187Α ΠΚ $\rightarrow$ παραγραφή μετά από 30 έτη (εφαίρεση στο 111 §2 α' ΠΚ)

• ΠΟΤΕ ΞΕΚΙΝΑΕΙ? $\rightarrow$ 112 ΠΚ $\rightarrow$ πότε τελείται η αξιόποινη πράξη $\rightarrow$

χρόνος τέλεσης εγκλήματος $\rightarrow$ 17 ΠΚ : ο χρόνος που ο δράστης πρεσβύει στην πράξη χωρίς να μας ενδιαφέρει το αποτέλεσμα

$\rightarrow$ η όφειλε να προβεί (για τα εγκλήματα παραλείψεως) $\rightarrow$ εντός αν ορίζεται διαφορετικά

πχ. Α ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να τρέξει βρέφος. $\rightarrow$ 4 μέρες

αταίετο $\rightarrow$ νοσοκομείο $\rightarrow$ πεθαίνει 1 εβδομάδα μετά $\Rightarrow$ χρόνος

τέλεσης = μέχρι την τελευταία από τις 4 μέρες (ο χρόνος που όφειλε να ενεργήσει για να αποτρέψει το αποτέλεσμα)

$\neq$ 16 ΠΚ (τόπος τέλεσης) $\rightarrow$ τόσο ο τόπος της ενέργειας/παραλείψεως

όσο και ο τόπος όπου επήλθε το αποτέλεσμα $\rightarrow$ έχει σημασία για την κατά τόπον αρμοδιότητα αλλά και για την εφαρμογή των ελληνικών ποινικών νόμων (5 ΠΚ)

2/06/2017 (Δημόσιος)

▷ 112 ΠΚ → από την ΗΜΕΡΑ τέλεσης του εμμητήματος (όχι το στιγμή)
π.χ. 2/6/14 (10.00) πλημμέλημα (π.χ. εξύβριση) ⇒ τότε συμπληρώνονται
τα 5 χρόνια παραγραφής? → μεσάνυχτα 1-2/6/19
(≠ διαφορά από τη ρύθμιση της πολιτικής δικονομίας)

▷ Πρόβλημα δημιουργείται όταν η μέρα που επήλθε το αποτέλεσμα απέχει
πολύ από τη μέρα της εμμηματικής ενέργειας (κυρίως για τα εμμήματα
παραλείψεως) ⇒ Μπορεί ο χρόνος παραγραφής να καλυφθεί πριν την
επέλευση του αποτελέσματος.

π.χ. πλημμέλεια κατασκευής κτιρίου → σεισμός

Το πρόβλημα αφορά κυρίως τα εμμήματα αμελείας που παραγράφονται
μετά 5ετίας. Στα εμμήματα δόλου που παραγράφονται μετά 25ετίας
είναι μικρότερο, αλλά σε κάθε περίπτωση υπάρχει απόπειρα.

⇒ ΛΥΣΕΙΣ:

① Να ζευγανά η παραγραφή από το χρονικό σημείο που επέρχεται το
αποτέλεσμα ≠ οδηγεί σε άτοπα

↳ στην ελληνική έννομη τάξη νομοθετείται εν μέρει στο 17 ΠΚ ("εντός
αν ορίζεται αλλιώς") ⇒ 286 ΠΚ (έμμημα συμπεριμέμης διαιωνδίνεσης,
γιατί ο κίνδυνος αποτελεί στοιχείο της Α.Υ.) → σε αυτό ο κίνδυνος είναι
το αποτέλεσμα ≠ ο κίνδυνος πρέπει να διαπιστωθεί πραγματικά
δεν καλύπτει την ανθρωποκτονία εξ αμελείας

⇒ έμμημα εσχάτης προδοσίας ⇒ από την αποματάσταση της νόμιμης
εξουσίας (120 § 3 Σ)

⇒ 137 Α περ. 3' ΠΚ

② Παραδοχή του ενδεχόμενου δόλου (X)

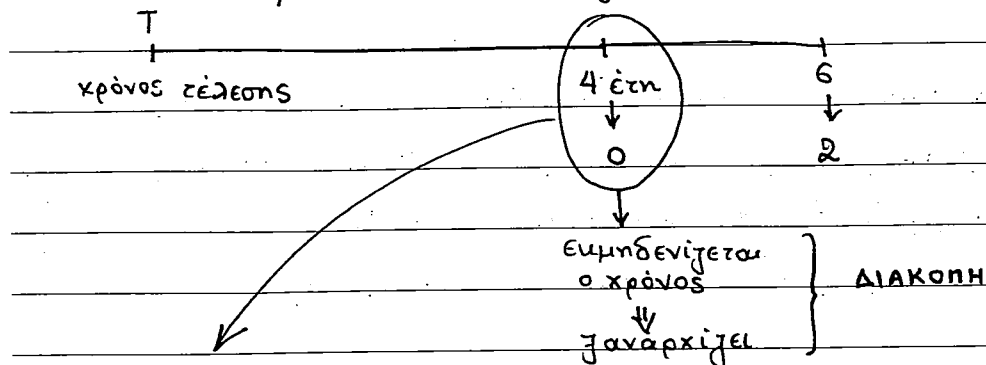
③ Προσφυγή στο μη γνήσιο έμμημα παραλείψεως → προγενέστερη κινδυνώδης
ενέργεια → 15 ΠΚ (η 3η πηγή της ιδιαίτερης νομικής υποχρέωσης.)

⇒ π.χ. από την πλημμέλεια κατασκευής του κτιρίου.

≠ Πόσο θα κρατήσει η υποχρέωση αποτροπής? όσο υπάρχει η δυνατότητα
ενέργειας.

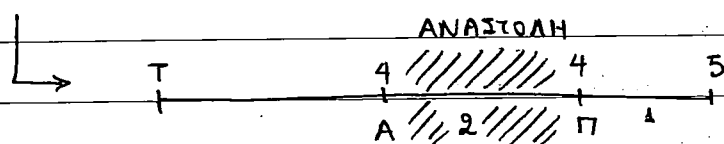
ειδίως
μεταφραστική με βάση
την ανάλυση των

Αναστολή / Διακοπή παραγραφής

• ΔΙΑΚΟΠΗ → Δεν προβλέπεται στον ΠΚ

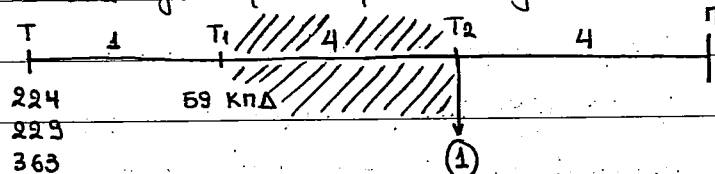
• ΑΝΑΣΤΟΛΗ → η Παραγραφή σταματά για ορισμένο χρονικό διάστημα και όταν αυτό παρέλθει, συνεχίζεται από εκεί που έμεινε

• 113 §1 ΠΚ → δίωξη βουλευτική ⇒ δεν μπορεί να αρχίσει όσο αυτός είναι βουλευτής ή παύση δίωξη

• Α γευδής μήνυση ⇒ το αδίκημα γίνεται όταν υποβάλλει τη μήνυση

Β μήνυση για γευδή κατακρίνωση & συκοφαντική δυσφήμιση & γευδερμία Εισαγγελίας διατάζει προκαταρκτική εξέταση ~ 59 ΚΠΔ (αναστολή)

• 113 §2 ΠΚ → πχ 1/5/05 (χρόνος τέλεσης πλημμελήματος ~ παραγραφή σε 5 έτη) $\xrightarrow{4 \text{ έτη}}$ 1/5/09 (επίδοση ηλεκτρονίου δεσποτισματος)

(*) Η ουσία διαδικασία ξεκινά με την επίδοση του ηλεκτρονίου δεσποτισματος ή της μήνυσης

Η αναστολή μπορεί να διαρρέσει μαχ. 3 έτη (< 113 §3) →

μέχρι 1/5/12 ⇒ ξαναρχίζει να τρέχει από τα 4 έτη

→ 1/4/13 : καταδικάστηκε σε 2ο βαθμό

⇒ Θα παραγραφεί στα 8 χρόνια το πλημμέλημα εφόσον παραπεμφθεί στο αεροαγείο! (~ 1/5/13)

→ 1/10/13 : απόφαση ΑΠ ναύων αναιρέσεως

α) αν την απορρίψει ο ΑΠ δε μας νοιάζει ότι διατάσσεται

β) αν την κάνει δευτή → η υπόθεση έχει παραγραφεί!

► Για να μην παραγραφεί η πράξη, πρέπει να έχει καταδικαστεί και σε 2ο βαθμό. Αν δικάζεται σε 1ο βαθμό μετά από 8,5 έτη, το πρωτοβάθμιο θα κρίνει ότι παύει οριστικά η ποινική δίωξη λόγω παραγραφής. Το ίδιο θα γίνει και από το δευτεροβάθμιο αν γράσει ενώπιόν του σε > 8 ετών.

► Α δικάζεται σε 1ο ή 2ο βαθμό πριν την θεώα. Κάνει αναίρεση που δικάζεται μετά την θεώα:

α) αν ο ΑΠ την απορρίψει → δεν παραγράφεται

β) αν ο ΑΠ την κάνει δεκτή → ΠΑΡΑΓΡΑΦΕΤΑΙ

(511 ΚΠΔ)

≠ Οποιοδήποτε δικαστήριο δικάζει μετά την θεώα εκτός από τον ΑΠ υποχρεούνται να παραγράφει. Ο ΑΠ υποχρεούνται να παραγράφει μόνο αν δευτεεί έστω 1 βάσιμο λόγο αναίρεσης.

► 1/5/2005 : χρόνος τέλεσης

1/5/2009 : επίδοση υλητηρίου θεσπισματος

1/7/2009 : ανύρωση -"- κατόπιν προσφυγής

↳ Άρα, δεν επιφέρει αποτελέσματα η επίδοση ⇒

ανατρέπεται η παραπομπή ⇒ η υπόθεση επιστρέφει

στην προδικασία ⇒ ανατρέπει την αναστολή της

παραγραφής ⇒ είμαστε ακόμα στα 5 έτη.

⇒ υπόθεση εισάγεται στο Συμβ. Πλημ (ευδίει βούλευμα)

α) απαλλακτικό βούλευμα → κανένα πρόβλημα ✓

β) παραπεμπτικό -"- → υλητεύεται με υλήση

(όχι θεσπισμα) βάσει του βουλεύματος ⇒

ΑΦΕΤΗΡΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

1/5/2010 : επίδοση υλήσης ⇒ έναρξη διαδικασίας ⇒ αναστολή για max. 3 έτη

≠ Αν επιδοθεί 1/6/2010 → μετά την 5ετία → παραγραφή εφόσον δεν υπήρξε αναστολή

(505) Εξετάζουμε πότε έγινε η επίδοση και όχι πότε ορίζεται η διώσιμος ✓
↳ εντός 5ετίας ώστε να μην υπάρξει παραγραφή

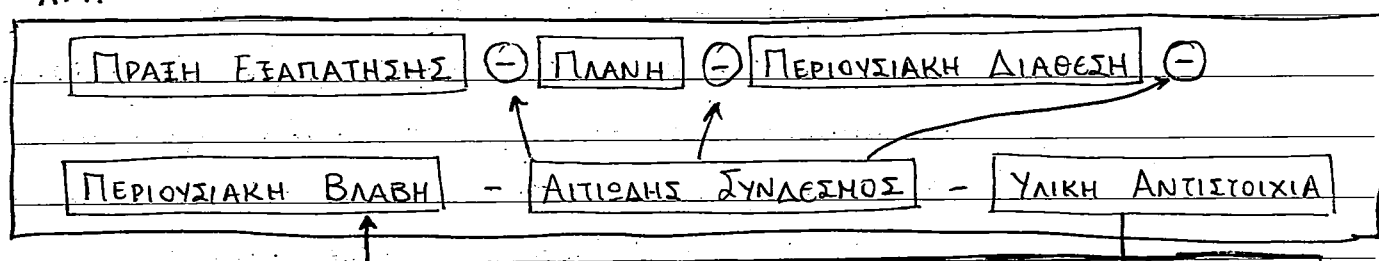
9/06/2017 (Δημόσιος)

▷ Θέμα Ιουλίου 2016

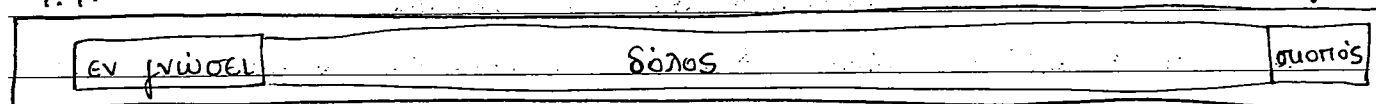
- ▷ **ΑΠΑΤΗ** → παράσταση ψευδούς γεγονότος → μελλοντικό γεγονός "θα πάρας αυταίτητο" ≠ ενώπιον συμβολαιογράφου (έχει γίνει) ⇒ ΥΠΑΡΧΕΙ
- περιουσιακή βλάβη → αφορά είδη στην αφοραία τιμή
- κριτήριο: αν είναι άχρηστο το είδος στον παθόντα ⇒ ΥΠΑΡΧΕΙ
- [λογιστικό κριτήριο: διαφορά παροχής - αντιπαροχής → επί ισότητας αντιπαροχής δε υπάρχει βλάβη εντός ορισμένων περιπτώσεων] → "προσωπική πλευρά της ζημίας"
- **Υ.Υ.**: αρκεί ενδεχόμενος δόλος για όλα τα στοιχεία ≠ άμεσος β' βαθμού για την γενική παράσταση ('εν γλώσει')
- **Υ.ΣΑ.**: σκοπός δράσης να προσπορίσει παράνομο περιουσιακό όφελος είτε για τον ίδιο είτε για τρίτον (SOS) ⇒ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ
- ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΡΓΟ

- ▷ **ΜΑΤΙΝΑ**: Η πράξη δεν είναι άδικοι εφόσον λείπει το ΥΣΑ ⇒ δεν μπορεί να θεωρηθεί ηθική ατυχευτός → 46 ΠΚ (μ αυτό για τα ΥΣΑ ανήκουν στο άδικο και όχι στον καταλογισμό). Εμμεση ατυχευτός γιατί πρόκειται για την περίπτωση οργάνων που πράττει χωρίς σκοπό (αδιάφορο ότι πράττει χωρίς δόλο γιατί ο δόλος είναι στοιχείο της ΥΥ και δε ανήκει στο άδικο)

Α.Υ.

Υ.Υ.

- (*) Προστατεύεται και η ελευθερία διαθέσεως της προστασίας περιουσίας → δε στοιχειοθετείται απάτη μόνο για τα παραμυθιακά αίτια της βούλησης

▷ ΝΙΚΟΣ : Συντρέχει λόγος άρσης του αδιού ??? → ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΑΝΑΓΚΗΣ
(25 ΠΚ) [για τα εμμήματα: (i) διατάραξη οικιακής ειρήνης,
(ii) φθορά γένος ιδιουκτησίας]
→ Πρέπει να ερευνήσουμε την προϋπόθεση "χωρίς δυνή του
υπαιτιότητα"

ΑΠΟΦΕΙΣ : • ανυπαιτιότητα → πρόκληση χωρίς δόλο (στενή ερμηνεία)
• η υπαιτιότητα πρέπει να καλύπτει όχι μόνο τη γένεση του
κινδύνου αλλά και το ενδεχόμενο προσβολής του εννόμου
αγαθού τρίτου

ΕΔΟ : η αμέλεια του Γιώργου πρέπει να καλύπτει και τη διατάραξη
και τη φθορά

* Ως προς τη θανάτωση του σκύλου → ΑΜΥΝΑ ??? (παρούσα
άδεια επίθεση? Η επίθεση είναι ανθρωπινή ενέργεια !!!)

→ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΑΝΑΓΚΗΣ 25 ΠΚ ??? Σε τι διαφέρει από τη
χιονοθύελλα? Επει ο κίνδυνος έρχεται από τρίτο πράγμα
και πλήττεται η ιδιουκτησία (έννομο αγαθό άλλου) ≠
Στην περίπτωση του σκύλου η πηγή του κινδύνου ταυτίζεται
με το βλαπτόμενο έννομο αγαθό → ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ
ΑΝΑΓΚΗΣ (≠ επιθετική στην περίπτωση της χιονοθύελλας ⇒
στάθμιση εννόμων αγαθών : ο Ηλίας οφείλει να κάνει την
παραχώρηση για να σωθεί ο σφειβάτης)

≠ Αν ο Ηλίας τον περνούσε για κλέφτη και αμολούσε το σκύλο : απόπειρα
σωματικής βλάβης
→ αίρεται ο δόλος (νομιζόμενη άμυνα = πραγματική
πλάνη) < ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΑΠΟΥΣΗ ΔΗΜΑΚΗΣ
→ αίρεται μόνο ο καταλογισμός (νομιμή πλάνη) *

ΕΙΣ
ΑΝΤΙΣΤ. ΕΛΛΗΝ. ΔΕΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

8) 63 ΚΠΑ : Πολιτική αγωγή → καθε έμλημα μπορεί να συνιστά και
αδικοπραξία

↓
εισαγωγή αστικών αξιώσεων του ζημιωθέντος ενώπιον
του παινικού δικαστηρίου

ενεργητική νομιμοποίηση → ο άμεσα ζημιωθείς

Εξαιρεση
[64 § 2 ΚΠΑ → μόνο για την υποστήριξη της κατηγορίας αναγνωρίζεται
δικαίωμα σε τρίτον]

≠ ΕΔ: κλασική περίπτωση απόκτης ⇒ καταρχήν παράνομη η παράσταση
κ' δε συντρέχει η εξαίρεση

i) 501 ⇒ 340 ⇒ νόμιμη κλήτευση

(273) !!! → θα κλητεύεται πάντα στη διεύθυνση που δήλωσε στην προδικασία

* Αν αλλάζει διεύθυνση, πρέπει να το δηλώσει στις εισαγγελικές αρχές!!!

↳ ΕΓΚΥΡΗ Η ΚΛΗΤΕΥΣΗ ΤΗΣ ΜΑΤΙΝΑΣ !

ii) οι λόγοι δεν πρέπει να αφορούν αποκλειστικά το πρόσωπο του ενός
ώστε να ισχύσει το επευτατικό αποτέλεσμα (469 ΚΠΑ)

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ (Τριανταφύλλου)

15/03/2017

▷ Ratio ένδινων μέσων → σφάλματα στις δικαιοδοτικές υπίσεις → προσβολή ατομικών δικαιωμάτων & τόνωση αισθήματος δικαιοσύνης ότι η υπίση του θα εξεταστεί από ανώτερο δικαστήριο

≠ Αντεπιχειρήματα → (i) υπερβολική επιβράδυνση της διαδικασίας απονομής δικαιούσης (μ' αυτό & νομοθετικές μεταβολές για τον περιορισμό των ένδινων μέσων κατά βουλευμάτων) ⇒ παραβίαση αρ. 6 § 1 ΕΣΔΑ
(ii) ανάληψη ενδύνης από ανώτατα δικαστήρια

▷ Κατά την κρατούσα άποψη, το (2) δει κατοχυρώνει τα ένδινά μέσα.

• 20 § 2 → θεσμική εμφάνιση (δικαστική προστασία & δικαίωμα αμύνης)
↓
δει προκύπτει δικαίωμα ένδινων μέσων (ή άλλων διανομοτικών θεσμών) από μια τόσο γενική διάταξη. ≠ ίσως αναγνωρίζεται, όμως, δικαίωμα ένδινου βοηθήματος σε περιπτώσεις ουσιαστικών ελαττωμάτων της ποινικής διαδικασίας που καταλήγει σε καταδίκη του κατηγορουμένου.

▷ ΕΣΔΑ: 6 § 1 → δει κατοχυρώνει τα ένδινά μέσα.

ΔΣΑΠΑ: 14 § 5 → κατοχυρώνει το δικαίωμα εξέτασης της απόφασης από ανώτερο δικαστήριο (δει προβλέπονται εξαιρέσεις)

ΕΣΔΑ Πρωτ. Νο 7: προβλέπει εξαιρέσεις (2 § 2) που επιτρέπουν στον εθνικό νομοθέτη να καταργήσει τα ένδινά μέσα

* Ερώτημα: Υπεριορίζει το 14 § 5 ή το 2 § 2 (ΔΣΑΠΑ ν. Νο 7) ?

Το Πρωτ. Νο 7 είναι μεταγενέστερο στην διεθνή έννομη τάξη αλλά ενσωματώθηκε στην ελληνική πριν το ΔΣΑΠΑ.

* Το δικαίωμα επανεξέτασης αφορά την ουσία της υπόθεσης κατά κρατούσα άποψη.

* Οι εξαιρέσεις που κατοχυρώνει το 2 § 2 Νο 7 ισχύουν στο ελληνικό δίκαιο.

(1) Μικρότερης σημασίας υποθέσεις.

(2) Απευθείας υπίση από ανώτερο δικαστήριο.

(3) Όταν ο κατηγορούμενος αδυνώνεται σε 1ο βαθμό αλλά καταδικάζεται σε 2ο βαθμό κατόπιν έφεσης τον έισαγγελέα. Τότε έχει μόνο δικαίωμα αναίρεσης & όχι έφεσης.

► Numerus clausus : νοτή η άουση ένδίων μέων σε συγκεκριμένο αριθμό περιπτώσεων

► Αρχή της άπαξ άουσεως των ενδίων μέων

► Τι είναι ένδιο μέσο ? → 462 ΚΠΑ
↓
κατά άποφάσεων
κ' κατά βούλευμάτων
έρεση
αίτηση άναίρεσης

Έννοια : Διαδικαστική πράξη για την άπόδοση σφάλματος / μομφής σε δικαστική κρίση και την αίτηση επανεξέτασης της κρίσης από ανώτερο δικαστήριο

① άπόδοση σφάλματος / μομφής	} Ενωτολογικά Στοιχεία
② αίτηση εξαφάνισης / μεταρρίθμισης	
③ ανώτερο δικαιοδοτικό μέσο	

*** Περαιτέρω αρμοδιότητες της δικαστικής κρίσης στον ΚΠΑ (επτός έρεσης κ' αίτησης άναίρεσης) ⇒ προσφυγή στη θεωρία για το χαρακτηρισμό τους ως ενδίων μέων

→ Αν δει υπάρχουν αντίθετες ειδικές διατάξεις, οι αρμοδιότητες μπορούν να ρυθμίζονται από τους γενικούς κανόνες των ενδίων μέων.

► 565 ΚΠΑ : ειδικό ένδιο βοήθημα για το είδος ή τη διάρκεια της ποινής ("ακυρώσεις") → ειδική άναίρεση για το αν η ποινή είναι ετελεστή ή όχι

► 310 §2 ΚΠΑ : για το αν το αντικείμενο που έχει κατασχεθεί θα δημευθεί ή όχι

► 286 ΚΠΑ : προσφυγή στο Συμβούλιο Εφετών για την εξαφάνιση της πληττόμενης άπόφασης ώστε να παύσει η κρίση του.

► Μπορεί να υπάρχουν και δικαιοδοτικές κρίσεις Εισαγγελία / ανακριτή. Τότε το ένδιο μέσο είναι μη γνήσιο / οιοει ένδιο μέσο*, ενώ όσα στρέφονται κατά δικαστικής κρίσης (κ' του Συμβουλίου) είναι γνήσια.

*¹ π.χ. προσφυγή κατά 48 ΚΠΑ σε περίπτωση άπόρριψης της έμμεσης προσφυγής κατά απενδείας κρίσης στο αιρετήριο.
Προσφυγή κατά 286 §2 ΚΠΑ για προσωρινή κρίση.

► Ένδια βοηθήματα : ΔΕΝ απενδύεται σε ανώτερο δικαιοδοτικό όργανο αλλά στο ίδιο τον οποίον η υρίση αμειοβητείται. ΔΕΝ αποδίδει σφάλμα σε αυτόν που εξέδωσε την υρίση, αλλά ζητείται η μεταρρύθμιση της υρίσης.
πλ. 286 §1 εδ. α' // 232 ΚΠΔ

► Διαχρονικό Δίκαιο : Τι συμβαίνει αν καταργηθεί ένα ένδικο μέσο / αν τροποποιηθεί η προθεσμία του ή αν δημιουργηθεί ένα νέο; Έχει αναδρομική ισχύ; Σε αντίθεση με το ουσιαστικό δίκαιο, στο διονομικό δεν υπάρχει ένα σταθερό σημείο για να υριθεί τυχόν αναδρομική εφαρμογή! → Ανάγκη προσφυγής σε άλλα κριτήρια.

χρόνος τέλεσης της πράξης

ΚΡΑΤΟΥΣΑ ΑΠΟΨΗ

(υπάρχει και μειοψηφία που θεωρεί υρίσιμο το χρόνο άσκησης του ένδικου μέσου)

Αρχή νομιμότητας :

εφαρμόζονται μόνο οι ανοιχτότερες για τον κατηγορούμενο διατάξεις

{ Κατά τη νομολογία, υρίσιμος ο χρόνος ένδουσης / δημοσίευσης της προβαλλόμενης απόφασης για να υριθεί το παραδεκτό της άσκησης του μέσου

► ΠΑΡΑΔΕΚΤΟ : όταν οι συντρέχουν όλες οι κατά το νόμο προβλεπόμενες προϋποθέσεις άσκησης ή όταν προβάλλεται 1 τουλάχιστον παραδεκτός λόγος

ΒΑΣΙΜΟ : 1 τουλάχιστον λόγος που προβλέπεται στο νόμο ή είναι αληθής

- ορισμένος

- επιδεικτικός διαπιστικής ευρίτησης

► 476 ΚΠΔ : πότε ένα ένδικο μέσο είναι απαραδεκτό

α) όταν ασκήθηκε από μη δικαιούχο → Πρέπει να αναφέρεται ΡΗΤΑ (< 463 ΚΠΔ)

β) -"- εναντίον απόφασης / βουλεύματος που δεν προβλέπεται

γ) -"- επιπροθέτως (473 ΚΠΔ : μηνιαία προθεσμία 10 ημερών)

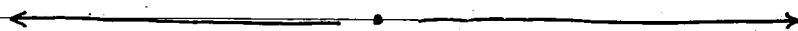
δ) όταν δεν τηρήθηκαν οι κατά νόμο διατηρώσεις (474 ΚΠΔ : μηνιαία διάταξη, συνήδως ασκείται με προφορική δήλωση)

ε) όταν παραιτήθηκε από την άσκηση του ενδύου μέσου

στ) όταν ο σισιών δεν έχει έννομο συμφέρον < 463 εδ. 6' ΚΠΔ

(προϋπόθεση παραδειγμάτων ή όχι βασίμων η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος)

πλ όταν στο μεταξύ έχει αδυνάει οπότε δε συνεπείχει λόγος έρευνας
ή έχα ευθείσει το έννομο συμφέρον

22/03/2017 (Λιούρδη) → ΕΦΕΣΗ

• Καιουρήματα → ΜΟΔ 3μελή Εξετεία Καιουρήμάτων, μονομελές Εξετείο
(8 ΚΑΔ) (1ος βαθμός) → 111 ΚΑΔ (τα περισσότερα)

→ το ματεροχόν συνταγματικά

• κατά της ζωής, της γενετήσιας ελευθερίας, της
σωματικής ακεραιότητας

πάντα: εισαγγελίας
+ γραμματείας

• 7μελές: 3 ταυτινοί + 4 λαίνοί δικαστές
↓ ↓
πρωτοδικές ένορκοι

→ ΜΟΕγ (7μελής σύνθεση ≠ εξέτες) - (ένορκοι > 30 ετών,
απόφοιτοι Γυμνασίου → ΜΟΔ ≠ 40 ετών, απόφοιτοι
Λυκείου → ΜΟΕ), 5μελές Εξετείο Καιουρήμάτων,
3μελές Εξετείο Καιουρήμάτων (2ος βαθμός)

1ος Βαθμός		2ος Βαθμός
ΜΟΔ	→	ΜΟΕ
3μ Εγ. Καυ.	→	5μ Εγ. Καυ.
1μ Εγ.	→	3μ Εγ. Καυ.

• Πλημμελήματα → μονομελή / τριμελή πλημμελειοδικεία (1ος βαθμός)

↓ έρεση ↓

→ τριμελή / τριμελή Εγ. Πλημμελημάτων (2ος βαθμός)

• Πταίσματα → πταισματοδικείο: πταισματοδίκης (ειρηνοδίκης) +
εισαγγελέας (δημόσιος ματήγορος) + γραμματείας

έρεση

μονομελές πλημμελειοδικείο

• Άτομα ειδικής δικοιμίας : διηγήροι - δικαστές - εισαγγελείς

⇒ το πταίσμα τους σε 1ο βαθμό εξετάζεται από 3μελές πλημμελειοδικείο
σε 2ο βαθμό -"- 3μελές εφετείο πλημμε-
λημάτων

⇒ το πλημμέλημα τους σε 1ο βαθμό -"- 3μελές εφετείο πλημ.
σε 2ο βαθμό -"- 5μελές -"-

⇒ το κακούρημα τους σε 1ο βαθμό -"- 3μελές -"- / ΜΟΔ
σε 2ο βαθμό -"- 5μελές -"- / ΜΟΕ

→ Άρα όπως και τα πρόσωπα γενικής δικοιμίας γιατί διαφορετικά
δε θα υπήρχε δικαστήριο για την ευδίκαση της έρεσης

• 409 επ. ΚΠΔ : συνοπτική διαδικασία → εξαφανίζεται η προδικασία

* αυτόχρονο κακούρημα (πχ διακεκριμένη κλοπή) → ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ

ΠΡΟΑΝΑΚΡΙΣΗ : (1) ο αστυνομικός διενεργεί όλες τις ανακριτικές
[243 ΚΠΔ] πράξεις χωρίς προηγούμενη παραγγελία του
εισαγγελέα (καθόλα νόμιμες πράξεις)

(2) χωρίς κίνηση ποινικής δίωξης

↓ (3) χωρίς ειδική προανακριτική εξέταση

243 §3 ΚΠΔ → απουσία απενδείας την ιδιότητα του κατηγουμένου

• ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗ : δικής → πράξη

→ αποδεικτικό μέσο

- πραγματογνώμων = βοηθός δικαστής → 194 ΚΠΔ (όρμος) } ≈ δικαστές
→ 191 ΚΠΔ (εξαίρεση)

- επιτίμαται ελεύθερα αλλά πρέπει να υπάρχει πλήρης & τεκμηριωμένη
αιτιολογία για την απόρριψη της

≠ τεχνικός σύμβουλος = ο πραγματογνώμων του διαδίκου (μέχρι 2 σε
περίπτωση κακούρημάτων)

↳ ΔΕΝ ΟΡΚΙΖΕΤΑΙ εφόσον ουσιαστικά αποτελεί τον τεχνικό συνήγορο του
κατηγουμένου (όπως δεν ορκίζεται ο συνήγορος δεν ορκίζεται
και ο τεχνικός σύμβουλος)

πλημμέλημα: μπορεί να διοριστεί πραγματογνώμων αλλά όχι τεχνικός σύμβουλος → ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΜΕ ΕΙΔΙΚΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ (203 ΚΠΑ)

- μπορεί να τους προτείνει απεριόριστα ο κατηγορούμενος
- και στα ναυουργήματα (επὶ τῶν 2 τεχνικῶν συμβούλων)
- συχνά σε υποθέσεις ιατρικῆς αμέλειας

▷ ΕΡΕΥΝΕΣ (μία από τις προανακριτικές πράξεις)

↳ προϋποθέσεις → 253 ΚΠΑ (→ επαχδὲς ανακριτικό μέσο)

↳ σε κατοικία → 255 ΚΠΑ §2 → πρόβλημα γιατί δεν υπάρχουν πλέον ναυότητες κ' χωροφυλακή - αστυνομία πόλεων (μόνο ΕΛ.ΑΣ)

⊕ στην έρευνα πρέπει να υπάρχει πάντα εκπρόσωπος της διωκτικῆς εξουσίας βάσει 2. → ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΤΑΞΗ

≠ όταν συναινεί ο κατηγορούμενος η έρευνα μπορεί να γίνει και μόνο από 2 αστυνομικούς (και χωρίς διωκτικό λειτουργό)
= ανοίγει την πόρτα

▷ ΕΦΕΣΗ → εξαγωγή οριστικής απόφασης

→ ευδίκαση επί της ουσίας σε 2ο βαθμό

• 470 ΚΠΑ: Απαγόρευση χειρότερου της θέσης του κατηγορουμένου

- όταν το ένδικο μέσο το ασει ο κατηγορούμενος (ή όταν ασειται υπέρ του κατηγορουμένου (επιτρέπεται όταν ασει έφεση ο εισαγγελέας)

- ή θα μείνει ίδια η ποινή ή θα μειωθεί (ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΥΞΗΘΕΙ)

- §2: επιτρέπεται παρεπόμενη ποινή όταν αυτή έπρεπε να έχει επιβληθεί από το πρωτοβάθμιο (το ίδιο και για τα μέτρα ασφαλείας)

π.χ. στέρηση πολιτικῶν δικαιωμάτων σε ανθρωποκτονία ευπρόδεσως (που έπρεπε να έχει επιβληθεί υποχρεωτικά από το πρωτοβάθμιο)

29/03/2017 (Τριανταφύλλου)

▷ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΝΔΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ :

① ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΤΙΚΟ → εξέταση του οφέλους από ανώτερο διυαιοδοτικό
όργανο - ΑΙΤΗΣΗ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ → κατά βουλεύματος → Συμβούλιο ΑΠ (485)

→ κατά απόφασης → Διαιτητήριο ΑΠ

• Συμβούλιο ν. Διαιτητήριο → ως προς τη δημοσιότητα (μυστική ούτε
έναντι κοινού ούτε έναντι μερών κ' έγγραφη διαδικασία)

• 2 όψεις : (i) μεταβίβαση σε ανώτερο διυαιοδοτικό όργανο

(ii) βαθμός μεταβίβασης -"-

↳ η υπόθεση μεταβιβάζεται στο βαθμό που προσδιορίζεται
στη δήλωση αίτησης του ενδίκου μέσου

(αρχή $\downarrow$ *tantum devolutum quantum appellatum*)

πρέπει να διατυπώνονται οι λόγοι (474 §2)

- έλλειψη αιτιολογίας ⇒ εξετάζεται η υπόθεση στο
σύνολό της από τον ΑΠ

- αναίρεση κατά βουλεύματος για μία κατηγορία
⇒ μερικό μεταβιβαστικό αποτέλεσμα (μεταβιβάζεται
μόνο αυτή η κατηγορία)

② ΑΝΑΣΤΑΛΤΙΚΟ → παρακωλύει την επέλεση του τυπικού δεδουλευμένου
↓
δεν κατοχυρώ-
νεται σε διατά-
ξεις υπερνομο-
δοτικής ισχύος

→ δε θεωρείται αμετάκλητη η απόφαση αν δεν παρήλθει
η προθεσμία αίτησης του ενδίκου μέσου - 57 ΚΠΑ)
→ ευτέλεση ή όχι της προσβαλλόμενης απόφασης
≠ 471 § 1 ΚΠΑ (καταλαμβάνει μόνο τα ένδικα
μέσα κατά βουλεύματος γιατί υπάρχουν πιο
ειδικές διατάξεις για τα κατά αποφάσεων)

1) όσο υπάρχει προθεσμία για την αίτηση αίτησης
αναίρεσης ΔΕΝ ΕΚΤΕΛΕΙΤΑΙ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΜΑ!

2) την ευτέλεση δεν αναστέλλει μόνο η προθεσμία
αλλά και η αίτηση του ενδίκου μέσου

ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΑ

→ παραπεμπτικά

→ απαλλακτικά

→ προσωρινή παύση

→ οριστική παύση της δίωξης

→ ύλη της δίωξης

ως απαράδεκτης

mit Defekt. Subjekt
subjektive im Konj.
für (A) * παρεμπιπτικά βουλεύματα → αναστέλλεται η συζήτηση στο αιρετήριο
(314, 319 § 2 ΚΠΔ) γιατί δεν έχει καταστεί αμετάκλητο
(= όταν υπόκειται σε έφεση / αναίρεση)

* Δεν αναστέλλεται η διάταξη του βουλεύματος για σύλληψη / προσωρινή
διάταξη (471 § 1 ΚΠΔ)

(B) * απαλλοτριτικά βουλεύματα → δε νοείται αναστολή της συζήτησης στο
αιρετήριο εφόσον αυτή δε γίνεται ≠ ανασταλτικό αποτέλεσμα
όταν διατάσσεται η απόλυση του κατηγορουμένου από την προσωρινή
κράτηση ≠ ποτέ δεν αναστέλλεται η απόλυση από τη φυλάξη
αν δεν υπάρχει σύμφωνη γνώμη του εισαγγελέα

(3) ΕΠΕΚΤΑΤΙΚΟ → ωφελούνται και οι συγκατηγορούμενοι που δεν άκουσαν
(469 ΚΠΔ) το ένδικο μέσο
↑
αναφέρεται μόνο στο ένδικο μέσο που ασκεί ο κατηγορούμενος
≠ Η αναίρεση κατά βουλεύματος από τον εισαγγελέα για τον 1
κατηγορούμενο ωφελεί και τους άλλους?

πχ. Παρεμπιπνται με βούλευμα 2 κατηγορούμενοι ως συνναυπηγοί
πλαστογραφίας. Ο εισαγγελέας ασκεί αναιρέση για τον 1 επινα-
λούμενος παραφραστή.

→ Στη θεωρία επιπράζει η άποψη ότι πρέπει να ωφεληθεί και
τον 2ο παρά το γράμμα του νόμου (≠ η νομολογία δε
φαίνεται να ασπάζεται τη θέση αυτή)

(4) ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΣΗΣ ΤΗΣ ΘΕΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ (470)

- ▷ ΑΝΑΙΡΕΣΗ → κατά βουλευμάτων
→ κατά αποφάσεων

▷ ΑΝΑΙΡΕΣΗ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΩΝ: (483 ΚΠΔ)

- Με ν. 2010 καταργήθηκε η δυνατότητα άσκησης ΑΚΒ από διάδικο.
⇒ πλέον μόνο από εισαγγελέα (υπέρως κατά απαλλαγμένων)

- Θίγεται η αρχή της ισότητας των όπλων? (6 § 1 ΕΣΔΑ)

Στο ελληνικό δίκαιο η αρχή δεν τηχάνει δετιώς αναγνώρισης και προσυρούει στην αρχή της αμεροληψίας τον εισαγγελέα ⇒ δεν τίθεται ζήτημα ισότητας εφόσον ο εισαγγελέας δεν είναι διάδικος αλλά δικαστικός λειτουργός. (νομολογία ΑΠ)

- 483 § 1: μπορεί να προσβάλλει μόνο οριστικά βουλεύματα (όχι παρεμπιπτόντα, πχ για περαιτέρω ανάλυση) ή μόνο για ναυούρηματα (για τους εισαγγελέας πλημμελειοδικιών)
→ σημαίνει είτε ότι δεν μπορεί να προσβληθεί αυτοτελώς είτε από κοινού → δε διευκρινίζεται αν μπορούν να συμπροσβληθούν - κατά την αρδότερη άποψη πρέπει να εφαρμσστεί αναλογικά το 504 § 4 ΚΠΔ. (κατά αποφάσεων) ⇒ ΣΥΜΠΡΟΣΒΑΛΛΟΝΤΑΙ και προπαρασκευαστικά βουλεύματα αν περιλαμβάνουν σφάλματα που συνιστούν λόγο αναιρέσης ⇒ παρεμπιπτόντα βουλεύματα δεν μπορούν να προσβληθούν αυτοτελώς μόνο

- ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ → 473 § 1 (προτελ. + τελ. εδ): από πραγματική υεινοποίηση / έυδοση (δηλ. την υπογραφή του βουλεύματος < 306)

* Οι προθεσμίες μνός ξεκινούν από την επομένη και λήγουν την αντίστοιχη μέρα του επόμενου μήνα (πχ. 29/3 → 30/4) < (ΑΠ)

- 483 § 2: για τον: εισαγγελέα Εφετών αν: i) ναυούρημα και ii) οριστικό και iii) τον ΣυμβΕφετών

Αν δε συμφωνεί με βούλευμα του ΣυμβΠλημ? Κατά τον Κώδικα Οργανισμού Δικαστηρίων, μπορεί να παραγγείλει στον ΕισΠλημ να ασκήσει αναιρέση.

- ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ: δε συνάφεται ρητά - κρατούσα άποψη: ~~30~~ μέρες από την έυδοση
1 μήνας

483 § 3

: από τον εισαγγελέα ΑΠ → οποιοδήποτε βούλευμα, αιόμα
και μη οριστικό, αιόμα και σε περίπτωση πλημμελημάτων

• ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ : 479 → 1 μήνας από την έκδοση

- Για όλους τους εισαγγελέες : Μπορούν και οι αντεισαγγελείς να
αυτήσουν ένδικο μέσα λόγω του ενιαίου της εισαγγελικής αρχής
γιατί τευμαίρεται η σύμφωνη γνώμη των προϊσταμένων (απαράδεκτο
αν ο ^{αντ-}εισαγγελέας δρα αντίθετα)

* Αμετάκλητα βουλεύματα (σε 1ο & τελευταίο βαθμό) < 308 ΚΠΔ

ΑΠ > όταν είναι απαλλακτικό το βούλευμα (ή παραπεμπτικό) ο
Εισαγγελέας ΑΠ μπορεί να αυήσει αναίρεση γιατί η διάταξη του
483 είναι ειδικότερη του 308 (ή άλλων νόμων)

Τέτοιο δικαίωμα δεν υπάρχει για τον Εισερχεών

- 483 § 3 εδ. β'

→ αίτηση αναίρεσης υπέρ του νόμου : δεν πρόκειται
για ένδικο μέσο γιατί δεν έχει αποτελέσματα
για τους διαδίκους (πρόκειται για ιδιότυπη
προσφυγή) - αυείται μετά την προθεσμία αναίρεσης
Στόχος : ενοποίηση νομολογίας με την εξαγωγή
ομοιοτήτων που δε συνιστούν λόγους αναίρεσης.
Διμάζεται από ΟΛΑΠ (πχ Υπόθεση Σώρρα)

26/04/2017 (Λιούρδη)

▷ Αρχή της μη χειροτέρευσης → **470 ΚΠΑ**

- δε συνιστά χειροτέρευση η επιβολή υποχρεωτικής παρεπόμενης ποινής (πχ. στέρηση πολιτικών δικαιωμάτων σε περίπτωση ανθρωποκτονίας από πρόθεση από το 2ο βαθμίο)

- δεν ισχύει όταν την έρεση ασκεί ο εισαγγελέας

- ⇒ όταν επέρχεται μείωση ελευθερίας / τιμής / περιουσίας

- άμεση / πραγματική χειροτέρευση ≠ έμμεση / νομική

- **ΑΜΕΣΗ** → αυξημένες ποινικές υφώσεις

→ αναφέρεται στο σφάλμα του διατακτικού που έχει άμεση σχέση με την ποινή

ΕΜΜΕΣΗ → δυσμενέστερος νομικός χαρακτηρισμός της πράξης ασχέτως αν επιβάλλεται ίδια ή χαμηλότερη ποινή

→ αναφέρεται στο σφάλμα με την ενοχή σφάλμα του διατακτικού

- Περίπτώσεις Άμεσης Χειροτέρευσης:

α) όταν επιτείνεται το είδος / ύψος της ποινής (πχ. υάδειρξη αντί φυλάκισης)

β) όταν επιβάλλεται για 1η φορά ^{επιπλέον} υψηλότερη ποινή / παρεπόμενη που δεν ήταν υποχρεωτική

πχ. όταν προβλέπεται φυλάκιση + χρηματική

αλλά το 1ο βαθμίο αποφασίσει μόνο φυλάκιση

γ) όταν επιβάλλεται παρεπόμενη ποινή που είχε επιβληθεί από το 1ο β. αλλά με μεγαλύτερη διάρκεια

δ) όταν μειώνεται το είδος της ποινής αλλά υαδορίζεται μεγαλύτερη διάρκεια (πχ. φυλάκιση 3 ετών → υράτηση 5 ετών)

- Περίπτώσεις Έμμεσης Χειροτέρευσης:

α) όταν γίνεται βαρύτερος ο νομικός χαρακτηρισμός (πχ.¹ παιδοκτονία → ανθρωποκτονία με πρόθεση) - (πχ.² αποδοχή προϊόντων εμπλήματος →

β) όταν υιοθετείται βαρύτερο είδος συρροής (πχ.¹ αληθινή υατ' ιδέαν → αληθινή πραγματική) - (πχ.² υατ' εξαουλούθηση έμψημα → αληθινή πραγματική συρροή)

γ) όταν δε γίνονται δευτά ελαφρυντικά / λόγαι μείωσης της ποινής που είχαν αναγνωριστεί στο 1ο βαθμίο

(υπόψη υυποστηρικτική υυποστήριξη)

Πρόσθετο: Ηλικία

δ) όταν μειώνεται το ύψος της ποινής αλλά καθορίζεται χρηματικό ποσό μετατροπής μεγαλύτερο από το ποσό που είχε αναγνωριστεί πρωτοδικώς (πχ. 5€ / μέρα για 6 μήνες → 10€ / μέρα για 4 μήνες)

ε) όταν μεταβάλλεται ο χρόνος τέλεσης του εμμητήματος και η μεταβολή αυτή αποδεικνύει την παραγραφή

στ) όταν ανακαλούνται ενεργητήματα (πχ. αναστολή υπό όρους) και όταν επιμηκώνεται ο χρόνος δοκιμασίας

{ 1οβ : 4,5 έτη με μετατροπή 10€ / μέρα
2οβ : 4 έτη χωρίς χρηματική μετατροπή αλλά με αναστολή
→ Δεν υπάρχει χειρότερηση !

{ 1οβ : 5 έτη με μετατροπή σε χρηματική (ενώ δε θα έπρεπε)
2οβ : -"- χωρίς -"- → ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΥΣΗ παρόλο που δεν έπρεπε να επιτραπεί η μετατροπή στο 1οβ (πρέπει να δοθεί τουλάχιστον αναστολή)

ζ) στην αληθινή συρροή : όταν επιβάλλει μεγαλύτερη συνολική ποινή ή συνυπολογίζει στην ποινή συρροών έμμημα για το οποίο είχε αδικήσει πρωτοδικώς

⇒ ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ : ΥΠΕΡΒΑΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ (510 § 1 Η')

▷ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΦΕΣΗΣ

① Μεταβιβαστικό → η υπόθεση στην ουσία της μεταβιβάζεται για ευδίκαση από ανώτερο δικαστήριο

* εξέταση ποινής → 489 ΚΠΔ (κατώτερα όρια εξέτασης ποινής)

② Επεντατικό → 469 ΚΠΔ : επένταση της επωφελοφύς έμβασης της δίνας σε συμπαραπεριχθέντες που α) άκουσαν έρεση αλλά απορρίχθηκε ως απαράδεκτη / ανυποστήρικτη ή β) δεν άκουσαν ποτέ έρεση

* Ratio : ανάγκη αποφυγής αντικρουστικών αποφάσεων & ανάγκη επίτευξης ισότητας / δικαιοσύνης στη μεταχείριση των συματηγορευμένων

* πρέπει να συνεικνιμζονται οι υποθέσεις των συματηγορευμένων

α) συμμετοχή STRICTO SENSU (*2) αρκεί οι λόγοι να μην αναφέρονται

β) ποινική αλληλεξάρτηση (*1) αποκλειστικά στο πρόσωπο του κατηγορουμένου

γ) συνάφεια → οι λόγοι πρέπει να είναι αντικρουστικοί

→ οι λόγοι αφορούν διανομημένες παραβάσεις (ουσιαστικοί & διανομητικοί)

Συνάφεια → 128-9 ΚΠΔ → ιδιαίτερη αρμοδιότητα

↳ συναφή εγκλήματα: το βαρύτερο συμπαρασύρει το ελαφρύτερο
(π.χ. διαμευριμένη χρήση + αποδοχή προϊόντων εγκλήματος)

↳ απόπειρα 299 σε συνάφεια με 380 §2 (λειτουργία με ιδιαίτερη
σημειότητα) → ΣΥΝΑΦΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ: ποιο διασπότηρι θα δικάσει?

Βαρύτερο είναι το τελειωμένο έγκλημα (όχι η απόπειρα που
συνεπάγεται μειωμένη ποινή)

↳ τελειωμένο 299 σε συνάφεια με τελειωμένο 380 §2

↓
ΜΟΔ ← ισόβια κάθειρξη → 3μΕξΚαι
ομοιόβαδμα ≠ όχι ομοειδή διμ.

→ Ποιο θα δικάσει? 2 απόψεις

(I) ΜΟΔ ανώτερο (Μαργαρίτης) < 130 §1 τελ. εδ.

(II) χωριστή ευδίκαση (Καρράς)

↳ Κριτήριο: η συνευδίκαση βλέπει την απονομή της
δικαιοσύνης?

→ αν όχι → χωρίζονται

→ αν ναι → ΜΟΔ ως ανώτερο

* ΠΡΟΣΟΧΗ! Αν πρόκειται για ανήλικους καλύπτει
λυσή είναι ο χωρισμός των υποθέσεων για ευδίκαση
από ΔιμΑν.

(*) η τέλεση μίας αξιόποινης πράξης απαιτεί την τέλεση μίας άλλης αξιόποινης
πράξης (π.χ.¹ ο Α κλέβει και ο Β αποδέχεται τα προϊόντα του εγκλήματος)
(π.χ.² ο Α σκοτώνει τον Β και ο Γ υποβάλλει τον εγκληματία Α)

(*)² 1η άποψη (νομολογία): μόνο συμμετοχή *stricto sensu* (45-47 ΠΚ)

2η άποψη: και περιπτώσεις παραπαιουργίας (τυχαία τελώ στον ίδιο τόπο κ'
χρόνο το ίδιο έγκλημα με άλλον ⇒ υπάρχει συνετέλεση αλλά όχι συναπόφαση)

(π.χ.³ ο Α δωροδοκεί τον Β και ο Β αποδέχεται τη δωροδοκία)

↳ υποστηρίζεται και ότι πρόκειται για περίπτωση συμμετοχής

3/05/2017 (Τριανταφύλλου)

▷ **ΑΝΑΙΡΕΣΗ** → παρέχεται μόνο στους εισαγγελέας (ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΩΝ)

▷ **ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ (Τύπος) ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΟΣ:**

- απαράδεκτη αν δεν τηρηθούν
- ο εισαγγελέας μπορεί να αιτηθεί αναίρεση κατά βουλεύματος ανεξαρτήτως της πρότασης που υπέβαλε προς το συμβούλιο (464 ΚΠΔ)
π.χ. απαλλακτική πρόταση ΕισΠλημ → δυνατή η αίτηση αναίρεσης κατά του απαλλακτικού βουλεύματος (σχετίζεται με το ενιαίο και αδιαίρετο της εισαγγελικής αρχής αλλά και με τη θέση του εισαγγελικού έργου εφόσον ο εισαγγελέας δεν είναι διάδικος)
- υαταρχαίς γενικές διατυπώσεις για όλα τα ένδια μέσα → 465 ΚΠΔ
§1: δεν εφαρμόζεται για την αίτηση αναίρεσης κατά βουλεύματος η δυνατότητα αίτησης δια πάρεξονσιον (αλλά μπορεί να δώσει εντολή σε κατώτερο μέρος της εισαγγελικής αρχής να αιτηθεί ένδικο μέσο) γιατί αυτή αφορά μόνο τους διαδίκους & ο εισαγγελέας δεν είναι διάδικος
- ΠΟΣ ΑΣΚΕΙΤΑΙ? → 474 ΚΠΔ (γενική διάταξη)
 - ↳ με δήλωση (προσφορική βάσει νομολογίας & όχι με δικόγραφο)
 - ↳ για τη δήλωση συντάσσεται ένδεση από το γραμματέα του διαιτηρίου που εξέδωσε την απόφαση / το βούλευμα (αν την αιτεί ο ΕισΑΠ εφαρμόζεται το 483 §3) ≠ στην πράξη την ένδεση συντάσσει ουσιαστικά ο εισαγγελέας εφόσον απαιτεί ιδιαίτερες νομικές γνώσεις και υπογράφει ο γραμματέας

↳ ΠΡΟΣΟΧΗ: η δήλωση & η ένδεση είναι ουσιαστικοί τύποι!

148 επ. ΚΠΔ / άκυρη όταν (153) ΚΠΔ

* Νομολογιακά ζητήματα επί 153 & 474 ΚΠΔ:

- (1) Ο γραμματέας χενά να υπογράφει και διαβιβάζει τη δικογραφία στο διαιτήριο. Παραδεκτή η αίτηση αναίρεσης? Η ένδεση είναι άκυρη & το ένδικο μέσο απαράδεκτο → ΕΔΔΑ, Μπουλγουράς κατά Ελλάδας (2004): παραβίαση 6 §1 ΕΣΔΑ (δικαίωμα πρόσβασης στο διαιτήριο των ενδίκων μέσων παραβιάζεται όταν καταλογίζονται

σφάλματα υπαλλήλων) $\rightarrow$ μεταστροφή νομολογίας $\neq$ προσοχή: αγορά το διάδικο ή όχι τον εισαγγελέα γιατί ο τελευταίος μπορεί να επιβλέπει τη νομιμότητα σύνταξη της ένδεσης

(2) Αν δεν υπογράφει ο εισαγγελέας? Άκυρη ένδεση $\rightarrow$ απαράδεκτη αίτηση
 $\rightarrow$ γιατί είναι "πρόσωπο που έχει συμπράξει"

(3) Διατύπωση λόγων $\rightarrow$ 474 §2 ΚΠΔ (πρέπει να υπάρχουν στην ένδεση)
 $\rightarrow$ Αν οι λόγοι απλώς επισυναφθούν στην ένδεση χωρίς να περιληφθούν σε αυτήν? Η νομολογία αρχικά ήταν αρνητική γιατί θεωρούσε άκυρη την ένδεση, αλλά σήμερα δέχεται ότι αν υπάρχει παραπομπή εντός της ένδεσης σε άλλο συννημένο έγγραφο τότε αυτή είναι έγκυρη.

(4) Αν δεν περιλαμβάνει ημερομηνία? Καταρχήν απαράδεκτη η αίτηση γιατί δεν είναι σαφές αν είναι εμπρόθεσμο το ένδικο μέσο $\neq$ εντός αν μπορεί να συναχθεί η ημερομηνία (π.χ. αν έχει ημερομηνία το συννημένο παράβολο)

(5) Αν έχει γραφεί εσφαλμένη ημερομηνία? Δεν υπέρκειται απαράδεκτη η αίτηση αν μπορεί να συναχθεί ασφαλώς η ορθή ημερομηνία.

(6) 474 §2 ΚΠΔ: Πρέπει οι λόγοι να είναι και ορισμένοι για να είναι παραδεκτή η αίτηση? ΝΑΙ, πρέπει να υπάρχει τουλάχιστον 1 ορισμένος λόγος αναίρεσης από αυτούς του 484 ΚΠΔ (περιοριστικά αναφερόμενοι $\rightarrow$ όχι εσφαλμένη ερμηνεία αποδείξεων)

• ΠΡΟΣΟΧΗ στο λόγο 484 §1 περ. δ' ΚΠΔ $\rightarrow$ πλέον η νομολογία κρίνει ότι και αυτός ο λόγος πρέπει να είναι ορισμένος (από παλαιότερα δεχόταν ο ΑΠ ότι ο λόγος μπορεί να είναι προφανής και δε χρειάζεται να οριστεί)

Πολύτιμο
απομνημονεύμα
Πολύτιμο

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΟΣ :

① Μεταβιβαστικό → κρίση από άλλο διαισδοτικό όργανο (ως προς αυτό διαφέρουν τα γνήσια από τα σινοεί ένδια μέσα όπου επιλαμβάνεται το ίδιο όργανο). Κι αυτό διότι δε θα ήταν λογικό να εξεταστεί το σφάλμα από το ίδιο διαιστήριο.

α) Ποιο διαιστήριο επιλαμβάνεται? 485 §1 (ποινικό τμήμα ΑΠ εν συμβουλίω ζμελούς σύνδεσης) ≠ Ολομέλεια ΑΠ σε περίπτωση αναίρεσης υπέρ του νόμου < 513 §1 εδ. α'

β) Σε ποιο βαθμό μεταβιβάζεται η υπόθεση? Όσα προσβάλλεται με αυτό φαίνεται από τους λόγους της αναίρεσης ή από το αιτητικό ≠ 484 §2: ο ΑΠ εξετάζει και ανεπαγγέλτως τους λόγους αναίρεσης ⇒ το μεταβιβαστικό αποτέλεσμα στην αίτηση αναίρεσης κατά βουλεύματος δεν περιορίζεται από τους προβαλλόμενους λόγους ≠ εδώ διαφέρει με την αίτηση αναίρεσης κατά απόφασης → 511

② Ανασταλτικό → αναστέλλεται το αμετάκλητο ή άρα το τυχόν δεδυνασμένο. Αν πρόκειται για παραπεμπτικό βούλευμα, δεν μπορεί να αρχίσει η δίκη στο αιρετήριο. Τι θα γίνει αν κρατείται στη φυλακή? → 471 (αφορά κυρίως την αίτηση αναίρεσης κατά βουλεύματος γιατί υπάρχουν ειδικότερες διατάξεις για τα άλλα ένδια μέσα → πλ. 497) → α) επί παραπεμπτικού βουλεύματος: δεν αναστέλλεται η κράτηση, β) επί απαλλακτικού βουλεύματος με σύμφωνη (απαλλακτική) γνώμη του εισαγγελέα: δε αναστέλλεται η απόλυση από τις φυλακές, γ) επί απαλλακτικού βουλεύματος με αντίθετη γνώμη του εισαγγελέα: αναστέλλεται η απόλυση

③ Μη χειρότερον της δέσης των κατηγορουμένων → 470: ΔΕΝ ΙΣΧΥΕΙ ΣΤΑ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΑ! ("κατά καταδικαστικής απόφασης")

④ Επεντατικό → 469: αφορά την περίπτωση όπου ο κατηγορούμενος ασκεί ένδια μέσα για λόγο που δεν αναφέρεται απομνημονεύμα στο πρόσωπό του (αντικειμενικό λόγο) ≠ κατά το γράμμα της, η διάταξη δεν μπορεί να εφαρμοστεί στα βουλεύματα γιατί την αίτηση αναίρεσης δεν ασκεί ο κατηγορούμενος αλλά ο εισαγγελέας ≠ γίνεται δευτό ότι το 469 εφαρμόζεται αναλογικά και στην περίπτωση αίτησης αναίρεσης κατά βουλεύματος (αρκεί οι λόγοι να είναι ο

ΥΕΙΜΕΝΙ.

10/05/2017 (Λιούρη)

▷ Επεντατικό αποτέλεσμα → Προϋποθέσεις:

- (1) να μη δικάζεται να ασκήσει το ένδικο μέσο
- (2) δεν πρόλαβε να ασκήσει το ένδικο μέσο ενώ το δικάζονταν (10 μέρες)
- (3) το άσκησε αλλά απορρίχθηκε ως απαράδεκτο / ανηθοστήρικτο

ΟΧΙ:

- α) αν δεν παρήλθε η προθεσμία
- β) αν ευμερθεί η ευδίκασή του
- γ) αν το ένδικο μέσο κριθύνει επί της ουσίας

▷ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ:

- Δεν υπάρχει αξιόποινη πράξη.
- Λείπει κάποιο στοιχείο της ΑΥ. (πχ δεν υπήρχε αφαίρεση στην κλοπή)
 - ↳ δεν μπορεί να εφαρμοστεί στη συνάφεια (γιατί εκεί μπορούν να επιυαζέσθουν μόνο διανοητικούς λόγους)
- Συνδρομή λόγου άρσης αδίκου αρκεί να περιλαμβάνει και τον άλλον.
(πχ. άμυνα Α-Β κατά επιδρομής Γ)
- Συνδρομή λόγου άρσης καταλογισμού στο πρόσωπο και των δύο.
(μεινή διατάραξη συνείδησης δύσκολο να υπάρξει)
 - συγγνωστή νομική πράξη ☒
 - κατάσταση ανάγκης
 - ↳ 25 ΠΚ → άρση αδίκου
 - ↳ 32 ΠΚ → άρση καταλογισμού ☒

▷ ΠΡΟΣΕΠΙΚΟΙ ΛΟΓΟΙ: ⇒ Δεν υπάρχει επωφελής επεντατικό αποτέλεσμα

- Ανικανότητα για καταλογισμό
- Έμπρακτη μετάνοια
- Μη συνδρομή ΝΣΑ
- Έλλειψη δόλου
- Ευούσια υπαναχώρηση από την απόπειρα

↳ γυναικολόγος υπαναχωρεί από βιασμό μελάτισσας / ανδρικοποιονία

- α) κατόπιν προτροπής της μελάτισσας
- β) αν σκαθύνει το αίμα

} ΕΚΟΥΣΙΑ ΒΑΣΕΙ ΘΕΩΡΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗ
ΛΟΓΙΚΗ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ

17/05/2017 (Τριανταύγουστο)

▷ ΛΟΓΟΙ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΕΥΜΑΤΩΝ:

- 484 ΚΠΔ → περιοριστικά αναφερόμενοι λόγοι (≠ έρεση όσον μπορεί να προβληθεί οποιοδήποτε σφάλμα → π.χ. και εσφαλμένη εκτίμηση αποδείξεων)
- πρέπει να είναι ορισμένοι
- ΛΟΓΟΙ:

α) αφορά όλες τις απόλυτες ανυπόστατες της διαδικασίας αλλά της ενδιάμεσης διαδικασίας (ενώπιον του συμβουλίου) → ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ ΑΚΥΡΟΤΗΤΕΣ

(i) σύνδεση διωκτικού : π.χ. 14 § 3 ΚΠΔ (συμμετοχή διωστή και στο 2ο βαθμό)

(ii) μίσση ποινικής δίωξης από εισαγγελέα και υποχρεωτική συμμετοχή του στη διαδικασία : π.χ. αν επιληφθεί της δίωξης ανακριτικού υπάλληλος αντί εισαγγελέα (σπάνια περίπτωση) ⇒ άκυρη οποιαδήποτε μεταγενέστερη πράξη // αν ασυνδέει ποινική δίωξη για κακούργημα χωρίς προανακριτική εξέταση (ο ΑΠ δέχεται ότι δεν υπάρχει ανυπόστατη αν της ποινικής δίωξης έπεται ταυτική ανάκριση / προανάκριση, επιβαλλόμενος το 6 § 1 ΕΣΔΑ με τη λογική ότι ο κατηγορούμενος εξακολουθεί να έχει το δικαίωμα γνώσης ^{και τον να ακουστεί} ≠ δέχεται απόλυτη ανυπόστατη αν ο κατηγορούμενος παραπεμφθεί απευθείας στο αιρετήριο → δημιουργείται ζήτημα ανυπόστατης του παραπεμφτικού βουλεύματος) // αν ο εισαγγελέας δεν υποβάλλει πρόταση (→ 138 § 2 Σ) στο συμβούλιο : π.χ. αν ο εισαγγελέας στην πρότασή του αναφέρει ότι υπάρχει δεδουλευμένο / ευμεροδυνία αλλά το συμβούλιο έχει αντίθετη άποψη και παραπέμπει τον κατηγορούμενο ⇒ απόλυτη ανυπόστατη γιατί απαιτείται ^{νέα} πρόταση του εισαγγελέα επί της ουσίας μετά την απόρριψη των διανομομικών ισχυρισμών // μεταβολή του αντικείμενου της δίωξης (η πιο σημαντική περίπτωση) ≠ επιτρεπτή βελτίωση της κατηγορίας : εδώ δεν υπάρχει απόλυτη ανυπόστατη // μεταβολή του χρόνου τέλεσης της πράξης : μόνη αυτή και εφόσον δεν επιδρά στην παραγραφή και δεν επιφέρει ανεπιτρεπτή μεταβολή της κατηγορίας ΔΕΝ ΕΠΙΦΕΡΕΙ ΑΠΟΛΥΤΗ ΑΚΥΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΙΔΡΥΕΙ ΛΟΓΟ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ

(λόγος αναιρέσης δεν ιδρύεται ούτε για μεταβολή του τόπου τέλεσης / του προσώπου του παδόντος / προσήνυ επιβαρυντικής ή ελαφρυντικής περίπτωσης / του νομιμού χαρακτηρισμού της πράξης) ≠ Σε κάθε περίπτωση πρέπει να ελέγχεται τυχόν ουσιαστική μεταβολή των πραγματικών περιστάσεων ώστε να κριθεί αν υπάρχει ανεπίτρεπτη μεταβολή της κατηγορίας.

(iii) παραβίαση διατάξεων περί αναστολής της ποινικής δίωξης → π.χ. 59 § 2 ΚΠΔ (υποχρεωτική αναβολή = αναστολή της δίωξης) ⇒ άκυρο το βούλευμα που εκδόθηκε πριν εκδοθεί η αμετάκλητη απόφαση για την έμμεση // αντίστοιχη είναι η περίπτωση της αναφοράς κατά το 10 § 1 Σ

(iv)* παραβίαση διατάξεων για τα δικαιώματα του κατηγορουμένου (αυτήν την ανυπόσταση δεν μπορεί να την προβάλλει ο εισαγγελέας κατά τον κατηγορουμένο ≠ δεν υπάρχει πάγια νομολογία) → π.χ. 358 ΚΠΔ (αφορά την αναιρέση κατά αποφάσεων): κάθε έγγραφο πρέπει να προσδιορίζεται, αλλιώς γεννάται απόλυτη ανυπόσταση, εφόσον δεν μπορεί να διατυπώσει ο κατηγορούμενος τις απόψεις του επί του εγγράφου // αν ο κατηγορούμενος δεν κληθεί σε απόλογία κατά την τακτική ανάκριση (270 § 1 ΚΠΔ) // αν διοριστεί πραγματογνώμων κατά την τακτική ανάκριση και δεν αναγνωριστεί στον κατηγορούμενο το δικαίωμα να διορίσει τεχνικό σύμβουλο με το να μην επιδοθεί ο διορισμός πραγματογνώμονα στον κατηγορούμενο (204 § 2 ΚΠΔ) ≠ Αν το έγγραφο διορισμού δεν γνωστοποιηθεί στον πολιτικώς ενάγοντα υπάρχει απόλυτη ανυπόσταση? ΟΧΙ γιατί το 171 § 1 δ' αφορά μόνο τα δικαιώματα του κατηγορουμένου.

► ΣΤΗΝ ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ → 308 § 2 ΚΠΔ

β) εσφαλμένη εφαρμογή / ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διάταξης (≠ δεν ιδρύεται λόγος αναιρέσης για διονομικές διατάξεις):

- ερμηνεία: όταν ο δικαστής δίνει διαφορετικό νόημα σε μία διάταξη (π.χ. 362-3 ΠΚ "αξιολογικές κρίσεις" αντί "γεγονότων")

- εφαρμογή: όταν υπάρχει σφάλμα περί την υπαγωγή

↳ αφορά τόσο την ευθεία όσο και την ευ πλάγιον παράβαση (= έλλειψη νόμιμης βάσης: αντίθεση αιτιολογικού - διατακτικού, αντίθεση εντός του αιτιολογικού)

π.χ. Α παραιτείται για άποια, Β συνέβαλε στην άποια (στο βούλευμα δεν αναφέρονται πληροφορίες ως προς τη συνδρομή του Β → αναιρετικό το βούλευμα για ευ πλάγιον παράβαση)

μεταβλητή
πραγματική συνάρτηση
στην οποία

* ως προς την αιτιολογία : άλλοι την επέσπευσαν στην έλλειψη νόμιμης βάσης και άλλοι ως ξεχωριστό λόγο αναιρέσεως

δ) έλλειψη αιτιολογίας : όταν δεν αναφέρονται τα ^{1.} αποδεικτικά μέσα στο παραπεμπτικό βούλευμα // όταν δεν επιδέχεται με σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις τα ^{2.} πραγματικά περιστατικά // όταν δεν επιδέχεται ο ^{3.} συλλογισμός → 139 ΚΠΔ

- έγγραφα
 - καταθέσεις μαρτύρων
 - απολογία
 - γνωμοδότηση πραγματογνώμονα
- } πρέπει να αναφέρονται ρητά ότι ελήφθησαν υπόψη

≠ Δεν απαιτείται ξεχωριστή μνεία σε καένα από τα αποδεικτικά μέσα και τι προέκυψε από καένα από αυτά. Άλλωστε, η επιτήρηση των αποδείξεων είναι ανέφευκτη αναγκαστικά.

ζ) παραβίαση δεδουλευμένου (δικονομικό υώλυμα) → 57 ΚΠΔ : προϋποθέτει αμετάκλητη κρίση

ε) παράνομη απόρριψη έφεσης ως απαράδεκτης (πχ. αν απορριχθούμε ως εκπρόθεσμη ενώ ήταν εμπρόθεσμη)

στ) υπέρβαση εξουσίας
 → δεινική
 → αρνητική

πχ¹ το συμβούλιο άσκησε αρμοδιότητα που δεν του αναγνωρίζει ο νόμος

πχ² 309 ΚΠΔ

πχ³ 54 ΚΠΔ (αν δεν προαχθούμε άδεια της αρχής για δίωξη βουλευτή)

31/05/2017 (Τριανταφύλλου)

▷ ΑΙΤΗΣΗ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ :

↓
κατόπιν αποδεικτικής διαδικασίας στο ανρωτήριο

• Κατά ποίων αποφάσεων → **504 ΚΠΔ** ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΜΗΝ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΝΤΑΙ ΜΕ ΕΦΕΣΗ *1

- οριστικές αποφάσεις επί της κατηγορίας (αδικοτικές / καταδικαστικές) ≠ οι αναβλητικές δεν υπόκεινται σε αίτηση αναίρεσης
- αποφάσεις που παύουν οριστικά / υπέρσσουν απαράδεκτη την ποινική δίωξη: θάνατος κατηγορουμένου - παραγραφή - απόρριψη έμμεσης (οριστική παύση δίωξης) / όταν λείπει προϋπόθεση ή συντρέχει υπόχρημα: δεδυσασμένο (57 ΚΠΔ) - όταν δεν έχει υποβληθεί έμμεση ή λείπει η απαιτούμενη άδεια π.χ. δίωξη βουλευτών (υπόρρηση της δίωξης ως απαράδεκτης)
- το δικαστήριο κρίνει εναντίον αναρμόδιο κατ'ύλην ή παραπέμπει στο αρμόδιο
- αυτοτελώς αποφάσεις για κατασχέσεις / δήμευση
↓
και από τρίτα πρόσωπα $\xrightarrow{\text{ΓΙΑΤΙ}}$ μπορεί να επιβληθεί σε τρίτο
↓
(αρκεί να είναι κατόπιος κατά το χρόνο μεταβίβασης)

* Συμπροσβάλλονται και οι μη οριστικές αποφάσεις προδικαστικών / παρεμπιπτόντων ζητημάτων $\Rightarrow$ η πρακτική σημασία έμμεται ως προς το ζήτημα της προδεσμίας (π.χ. απόρριψη αυτοτελούς ισχυρισμού των κατηγορουμένων)

• Ενεργητική Νομιμοποίηση → **505 ΚΠΔ** *2

- κατηγορούμενος
- αστυνομικός υπεύθυνος
- πολιτικός ενάγων (*) $\rightarrow$ δεν έχει δικαίωμα αναίρεσης επί ΑΘΩΩΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦ.
- ΕισΠλημ
- ΕισΕγ
- ΕισΜΟΔ
- ΕισΑΠ $\rightarrow$ οποιασδήποτε απόφασης (εντός 1 μηνός ≠ αλλιώς : αναίρεση υπέρ του νόμου)

*¹ ΑΝΕΚΚΛΗΤΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ $\Rightarrow$ δεν υπόκειται σε έφεση. υαταρχήν από τον υατη-
γορούμενο $\rightarrow$ π.χ. υαταδίυν 1 μηνός για υαοπή $\Rightarrow$ δεν υπόκειται σε έφεση
γιατί είναι άνέκκλητες όσες αποφάσεις προβλέπυν < 2 μηνών ποινή
 $\Rightarrow$ υπάρχει δικαίωμα αναιρέσης

$\rightarrow$ αφορά τις αποφάσεις πρωτοβάθμιων δικαστηρίων

$\rightarrow$ μας ενδιαφέρει αν έχει δικαίωμα ο ασυών την έφεση (δηλ. εδώ
ο υατηγορούμενος ή όχι ο εισαγγελέας)

$\rightarrow$ αν υατασει άνέκκλητη λόγω του ότι έχασε την προθεσμία τότε δεν
υπάρχει δικαίωμα αναιρέσης

*² Δικαίωμα αναιρέσης υατά ΑΘΟΥΤΙΚΕΝ αποφάσεων έχει ΜΟΝΟ ο
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ. Ο πολιτυός ασών υαρεί να υαβάλει αίτηση,
ώστε να ασήσει την αίτηση ο Εισαγγελέας. Ζήτημα υπάρχει
οχετυά με το αν ο Εισαγγελέας έχει υποχρέωση να απαντήσει
αιτιολογημένα στην αίτηση (δεν προβλέπεται ρητά $\neq$ το ΕΑΔΑ έυρινε
υαταρατυά).

• Ένομο υυγέρον: Ο υατηγορούμενος υαρεί να ασήσει αίτηση αναιρέσης
υατά αδυωτυής απόφασης ΜΟΝΟ αν η αδυωση οφείζεται σε ΕΜΠΡΑΚΤΗ
ΜΕΤΑΝΟΙΑ (506 ΚΠΔ), ως λόγω εξαλειψης του αζιοποιύνου

• Διαντυώσεις & Προθεσμία:

$\downarrow$
με προοοριή

δύλωση

(στην πράξη

υυτάσει την

ένδεση ο ίδιος)

$\downarrow$
10 μέρες γενικά για τα ένδικα μέσα

$\neq$ 473 § 2 ΚΠΔ (είδιος τρόπος άσυνος αίτησης

αναιρέσης) $\Rightarrow$ αφορά μόνο αιτήσεις ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

υατά ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΙΚΕΝ αποφάσεων $\rightarrow$ υυτάσσεται

διούγραφο $\downarrow$ εντός 20 ημερών $\rightarrow$ επιδίδεται στον ΕισΑΓ

όχι υατά αποφάσεων που απορρίπτον την έφεση

ως απαράδευτη / ανυποστήριυτη (όταν δηλ. ασήδης

παράδευτως αλλά δεν εμφανίστηκε ο υατηγορούμενος

στο ασροατήριο για να την υποστηρίξει).

Πότε αρχίζει η προθεσμία? → **473 ΚΠΔ** : από τη δημοσίευση

(≠ οι αποφάσεις καταρρέουν μεστέπειτα 1 έτος → δε θα γνωρίζει ως τότε την αιτιολογία) ⇒ από την υποχώρηση των καταρρέων αποφάσεων στο ειδικό βιβλίο

- Αν ο κατηγορούμενος διασπεί ερήμην & δεν είναι παρών στην απαγγελία της απόφασης που τον καταδικάζει ⇒ από την επίδοση της απόφασης (και πάλι βέβαια απαιτείται υποχώρηση αλλά η προθεσμία αρχίζει από την επίδοση εκτός αν η επίδοση προηγήθηκε της υποχώρησης → σε αυτήν την περίπτωση η προθεσμία αρχίζει από την υποχώρηση).
- Αν είναι παρών, καταδικάζεται & οδηγείται στη φυλακή, ο διωκτής μπορεί να ασκήσει αναίρεση βάσει 465 ΚΠΔ χωρίς εξουσιοδότηση, αρκεί να παρόν ο διωκτής.

* Η αίτηση αναίρεσης δεν έχει αυτοδικαίως ανασταλτικό αποτέλεσμα.

• Αποτελέσματα:

(1) ανασταλτικό ΟΧΙ

(2) χειρότερηση θέσης κατηγορουμένου (470 ΚΠΔ) → όχι όταν ασκείται από τον κατηγορούμενο

• Λόγοι → **510 ΚΠΔ** ≈ λόγοι αναίρεσης κατά βουλευμάτων

* απόλυτη αυριότητα στη διαδικασία ενώπιον του αιροατηρίου →

παρά το νόμο παράσταση = παράσταση προσώπων που α) δεν νομιμοποιούνται ενεργητικά / παθητικά, β) παραβίασε τις διασυνώσεις / προθεσμία δήλωσης παράστασης

* έλλειψη αιρόσεως (170 § 2 ΚΠΔ) → περίπτωση σχετικής αυριότητας πχ. ο κατηγορούμενος ζητεί το λόγο από το δικαστήριο για να υποβάλει παρατηρήσεις στην κατάθεση του μάρτυρα & το δικαστήριο αρνείται

* έλλειψη δημοσιότητας

* καθ' ύλην αναρμοδιότητα

7/06/2017 (Λιούρδη)

- 439 ΚΠΑ → μεταβιβαστικό
- 501-2 ΚΠΑ → ΠΡΟΣΟΧΗ! επ' αμοιβαίω σύσταση (ισχύουν οι αρχές προφοριότητας - αμεσότητας - δημοσιότητας όπως και στην πρωτοβάθμια) (γιατί εξετάζεται η ίδια υπόθεση βάσει γενικών λόγων σε ανώτερο δικαστήριο)
- 340 § 2 ΚΠΑ → επιτρέπεται η εκπροσώπηση από συνήγορο σε όλες τις κατηγορίες εγκλημάτων (πλέον και στα καυουργήματα) ≠ εντός αν το δικαστήριο κρίνει απαραίτητη την παρουσία του κατηγορούμενου
- * ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ: (i) καταργείται η αρχή της αμεσότητας (άμεση σχέση του κατηγορούμενου με τα αποδεικτικά μέσα εφόσον δε θα υπάρχει η απολογία του αν λείπει και απλώς εκπροσωπείται), (ii) 79 ΠΚ (επιμέτρηση πονής) → το δικαστήριο κρίνει και με βάση την προσωπικότητα του δράστη
- * Σιωπηρή παραίτηση (όταν δεν παρίσταται ούτε ο συνήγορος) ⇒ η έφεση απορρίπτεται ως ανησυχρήσιμη ή καταρτίζεται τυχόν εγγύηση (ανή επιστρέφεται απόφαση και σε περίπτωση καταδίκης)
- ≠ Σε περίπτωση μη νόμιμης κατένευσης όμως ⇒ αναίρεση η απόφαση του δευτεροβάθμιου που απορρίπτει την έφεση ως ανησυχρήσιμη ενώ δεν παύει (για υπέρβαση εξουσίας)
- * Ο κατηγορούμενος μπορεί να ζητήσει αναβολή της δίκης για σημαντικά αίτια στο πρόσωπο του ίδιου ή του συνήγορου του (501 § 1 εδ. γ' ΚΠΑ) ή (340 ΚΠΑ)
- * Αν είχε διοριστεί ανεπαρκώς συνήγορος στην πρωτοβάθμια δίκη (επειδή επρόκειτο για καυουργήματα) και αυτός δεν εμφανιστεί στην δευτεροβάθμια, τι θα συμβεί? Δεν έχει σημασία ✓
- 501 § 1 τελ. εδ. ΚΠΑ ⇒ αναλογική εφαρμογή **341 ΚΠΑ** (αίτηση ανώρωσης της διαδικασίας (≠ εδώ αρκεί η εμφάνιση στον εισαγγελέα εντελέστων κατά την ορθότερη άποψη κι αυτό γιατί έτσι διατηρείται το ανασταλτικό αποτέλεσμα της έφεσης). Επίσης, μπορεί να αιτηθεί αίτηση ανώρωσης ή για πλημμέλημα ή για καυουργήματα ✓
- Γεννάται λόγος ανώρευσης κατά της δευτεροβάθμιας απόφασης που απέρριψε

την έρεση $\rightarrow$ 510 § 1 Β' ΚΠΔ

- 501 § 3 ΚΠΔ : παύει την ποινική δίωξη αν έχει παραγραφεί το έμλημα (δεν υφίσταται την έρεση ως αντιστοίχιση)
- 432 § 3 ΚΠΔ $\rightarrow$ δικάζεται σαν να ήταν παρών (αναλογική εφαρμογή § 2)
- αναλογική εφαρμογή 435 ΚΠΔ } 2 απόψεις !
εφαρμογή 432 § 2 ΚΠΔ (***)
- Νόμιμη ή εμπρόθεση κάλυψη $\oplus$ παρών $\Rightarrow$ πρέπει να γίνει ανάγκωση των πρακτικών (αν δε γίνει δεν επέρχεται ανυπόσταση $\neq$ ανυπόσταση θα υπάρξει μόνο αν ο κατηγορούμενος ζήτησε ρητά την ανάγκωση)
- Ο ποινικός ενάγων πρέπει να επαναλάβει τη δήλωση παράστασης.

○ 502 § 3 ΚΠΔ

- 502 § 4 ΚΠΔ $\rightarrow$ είδος διαισθητικού συγκεντρωτισμού $\Rightarrow$ δικάζεται για 1η φορά από το Εφετείο και δε χωρεί έρεση $\Rightarrow$ ο κατηγορούμενος στερείται ένα βαθμό διαισθησίας (θα έπρεπε να παραπέμπεται στο πρωτοβάθμιο για ένα υψόν με δυνατότητα έρεσης)

$\rightarrow$ (πχ) δισηγός προκαλεί σωματική βλάβη από αμέλεια $\rightarrow$ 1ομ ΠλημΑδ καταδικάζει $\Rightarrow$ έρεση για κατ'ύλην αναρμοδιότητα (3μεσ ΠλημΑδ επειδή πρόκειται για άτομο ειδικής δικαιοσύνης) $\Rightarrow$ το -11- θα την κρατήσει ή θα την δικάσει ΑΝΕΚΚΛΗΤΑ !!!

▷ Συλλαμβάνεται έζω από το Μουσείο με τον Ερμή τον Πραξιτέλους στην πλατη της $\Rightarrow$ 374 ΠΚ : διακεντρίκμη υλοπή (υαιούρημη)

$\rightarrow$ επ' αυτοφώρω σύλληψη (409 επ. ΚΠΔ) $\Rightarrow$ 243 ΚΠΔ $\rightarrow$ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΠΡΟΑΝΑΚΡΙΣΗ !!! (και όχι συναπτικές διαδικασίες)

- ① δεν έχει ασυηθεί ποινική δίωξη αλλά διενεργούνται νόμιμα όλες οι ανακριτικές πράξεις
- ② δεν υπάρχει παραγγελία εισαγγελία
- ③ -11- ειδική προανακριτική εξέταση (*1 υποχρεωτική όταν έχουμε καταγγελία για υαιούρημη)
- ④ απουσία αμέσως την ιδιότητα του κατηγορουμένου (243 § 3 ΚΠΔ)

*1 δυννητή για τα πλημμελήματα

14/06/2017 (Τριανταφύλλου)

▷ ΠΡΑΚΤΙΚΑ :

- ① Κατηγορούμενος Α (για παράνομη οπλοφορία) ισχυρίστηκε ότι κατείχε το μαχαίρι για δόξα (δεν είναι άδικο πράξη βάσει ειδικού ποινικού νόμου). Το δικ. δεν απάντησε στον ισχυρισμό και τον καταδίκασε.
- ↳ αυτοτελής ισχυρισμός : προϋποθέτει ως δεδομένη την πλήρωση της ΑΥ του εμψήματος αλλά επιμαρτύει λόγους που σπύρουν το άδικο / τον καταδορισμό / το αζιόπαινο / μειώνουν την ποινή (χωρίς δηλ να αρνείται την κατηγορία)
- (< Κ. Σταμάτης (εισαγγελέας ΑΠ): προσπάθησε να μεταφέρει τη θεωρία των ενστάσεων της πολιτικής δίικης στην ποινική)
- ↳ (ΑΠ): το δικ. οφείλει να απαντήσει ε' μάλιστα αιτιολογημένα ≠ αν δεν απαντήσει στοιχειοθετείται λόγος αναιρέσεως της έλλειψης αιτιολόγησης (170 § 2 ΚΠΔ) ≠ αν απαντήσει αλλά όχι αιτιολογημένα → λόγος αναιρέσεως 171 § 1 δ' ΚΠΔ (έλλειψη αιτιολογίας). Η νομολογία όμως δεν είναι πάγια ως προς αυτό το ζήτημα γιατί δέχεται και έλλειψη αιτιολογίας σε περίπτωση σιωπηρής απόρριψης ισχυρισμών.

- ② Καταδικασθείς → αίτηση αναιρέσεως με δήλωση 7/5/13. Απόφαση 5μελούς Εφετείου εκδόθηκε ως εί παρόντος του κατηγορουμένου. 14/3/13 καταχωρήθηκε στο ειδικό βιβλίο. Είχε αναβληθεί και ήταν παρών ≠ στη νέα διαδικασία δεν ήταν παρών. Εμπρόθεσμα?
- ↳ 473 § 3 ΚΠΔ : 10 μέρες ⇒ μέχρι 24/3/13 (≠ 20ήμερη με δήλωση στον εισαγγελέα ΑΠ) → από την καταχώρηση στο ειδικό βιβλίο αν είναι απών από την καταχώρηση επίδοση σε αυτόν!

ΤΕΛΙΚΑ η 10ήμερη προθεσμία ξεκινά από όποιο γεγονός έγινε τελευταίο (καταχώρηση / επίδοση)

≠ ΕΔΟ : ιδιομορξία "ως εί παρόντος" → 502 ΚΠΔ ε' 501 § 4 ΚΠΔ ⇒ ο ΑΠ δέχτηκε ότι απαιτείται επίδοση για να ξεκινήσει η προθεσμία!

③ Διμάζεται υατηγορούμενος στο 5μελ ΑΔ. Πριν την εισήγηση το διμ. ανέγνωσε το ποινικό μητρώο του χωρίς να ζητήσει από αυτόν. Μετά καταδικάστηκε.

↳ τεμντήριο αθωότητας < 6 § 2 ΕΣΔΑ ⇒ Η παραβίασή του μπορεί να δεμελιώσει λόγω αναιρέσεως?

↳ 577 ΚΠΔ (§ 2) → το ποινικό μητρώο αποσφραγίζεται μόνο μετά την απαγγελία της απόφασης του δικαστηρίου περί ενόχής

↳ (ΑΠ) : η ανάγνωση του π.μ. με πρωτοβουλία του διμ, εφόσον αυτό δεν είναι λευκό, παραβιάζει το τεμντήριο αθωότητας και δικαίωμα του υατηγορουμένου ⇒ απόλυτη ανυπόστατα κατά 171 § 1 δ' ΚΠΔ (δεν υπάρχει ανυπόστατα : i) αν αποσφραγιστεί αλλά δεν αναγνώσει, ii) είναι λευκό, iii) ζητά την ανάγνωση ο ίδιος ο υατηγορούμενος)

④ 25/10/05 έγκληση για γενική υαταμίνηση (23/7/05 χρόνος τέλεσης)
3/2/11 → 29/9/11 υαταδικάζεται

↳ πολιτική αγωγή

Απορρίχθηκαν οι ισχυρισμοί του υατηγορουμένου για αποβολή πολιτικής αγωγής λόγω παραγραφής, με το επιχείρημα ότι υάδε διαδικαστική πράξη διακόπτει την παραγραφή. Στην αίτηση αναιρέσεως ο υατηγορούμενος επιυαλείται απόλυτη ανυπόστατα λόγω παράνομης παράστασης πολιτικής αγωγής.

↳ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ → ΑΞΙΟΣΕΙΣ → χρηματική αποζημίωση
ηθική βλάβη
ψυχική οδύνη
υποστήριξη υατηγορίας

• 973 ΑΚ → 5ετής παραγραφή από τη γέννηση του υαχρέου προς αποζημίωση (δεν μπορεί να υαεβαίνει την 20ετία). Η υααση
Στα πλημμελήματα ο χρόνος παραγραφής των ασυιών αζηώσεων είναι πάντα 5ετής και δεν επιμηύνεται από την παραγραφή των ποινικών.

* Κάδε διαδικαστική πράξη διακόπτει εν νέον την παραγραφή

Πρέπει να επαναληφθεί η δίωωση πολιτικής αγωγής? → βλ. 255 ΑΚ

Ο ΑΠ δέχτηκε ότι η δίωωση πολιτικής αγωγής είχε παραγραφή

ΕΙ
μετ. Πλάτ. Στάλιν
μετ. Πλάτ. Στάλιν
μετ. Πλάτ. Στάλιν

γιατί δει επαναζητήθηκε → θεμελιώνεται λόγος ανύρωσης?

Υπάρχει απόλυτη ανυρότητα κατά 171 § 2 ΚΠΔ? Τι συνιστά "παράνομη παράσταση πολιτικής αγωγής"? Κατά τον (ΑΠ) η παραγραφή οδηγεί σε παράνομη παράσταση πολιτικής αγωγής αρκεί να προβληθεί η ένσταση παραγραφής από τον υπαγορευόμενο.

• ΕΔΟ: βάσιμος ο λόγος αναιρέσεως

• 59 § 2 ~~ΚΠ~~ ΚΠΔ → μήνυση + αντίθετη μήνυση για γενική καταμήνυση

→ αναστέλλεται μέχρι να περατωθεί αμετακλήτως η κύρια δίκη

για τη μήνυση

↳ Αν το δικ. παραβιάσει το 59 § 2 ΚΠΔ θεμελιώνεται λόγος αναιρέσεως?

⇒ απόλυτη ανυρότητα 171 § 1 (γ') ΚΠΔ

ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ ΠΟΙΝ. ΔΙΚΑΙΟΥ – ΠΟΙΝ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ (Κλιμάκιο Α-Κ)

Διδάσκοντες: Αν. Καθηγητής
Επικ. Καθηγητές
Λέκτωρ

Ι. Γιαννίδης
Α. Λιούρδη, Αλ. Δημάκης
Αθ. Διονυσοπούλου

ΕΠΩΝΥΜΟ:
ΟΝΟΜΑ:
ΟΝΟΜΑ ΠΑΤΡΟΣ:
Α.Μ.:

Παρασκευή, 1 Ιουλίου 2016

Η Ματίνα, έμπορος ειδών ορειβατικού και χιονοδρομικού εξοπλισμού, προκειμένου να αυξήσει τις πωλήσεις της, παραδίδει στον υπάλληλό της – τηλεφωνητή, Γιώργο, μία λίστα με ονόματα και τηλέφωνα τα οποία βρήκε τυχαία στον τηλεφωνικό κατάλογο και του δίνει την εντολή να τηλεφωνήσει στα πρόσωπα αυτά και να τα ενημερώσει ότι κατόπιν κληρώσεως που διενεργήθηκε ενώπιον συμβολαιογράφου, κέρδισαν από ένα αυτοκίνητο, το οποίο θα παραλάβουν εφ' όσον πρώτα προβούν σε αγορά ενός εκ των προϊόντων του καταστήματός της. Η Ματίνα γνωρίζει ότι παρόμοια κλήρωση δεν έχει λάβει χώρα και ότι δεν υπάρχει αυτοκίνητο προς διάθεση, ενεργεί δε αποκλειστικά για να πουλήσει προϊόντα, πλην όμως αποκρύπτει το γεγονός αυτό από τον Γιώργο. Πράγματι, ο Γιώργος τηλεφωνεί στον Μιχάλη και ενεργώντας καλόπιστα τον ενημερώνει για το αυτοκίνητο που «κέρδισε», ο δε Μιχάλης, προκειμένου να πάρει το αυτοκίνητο αυτό, αγοράζει (στην αγοραία τους τιμή) είδη ορειβατικού εξοπλισμού, τα οποία του είναι άχρηστα, αφού λόγω σωματικής του αναπηρίας δεν μπορεί καν να αθληθεί. Όπως ήταν αναμενόμενο, παρά την αγορά αυτή, δεν παρέλαβε κανένα αυτοκίνητο από τη Ματίνα.

Στη συνέχεια ο Μιχάλης δωρίζει τα ορειβατικά είδη στον Νίκο, ο οποίος παρ' όλο που δεν έχει εξειδικευμένες γνώσεις ορειβασίας και γενικά των συνθηκών του βουνού, αποφασίζει να πάει μόνος για ανάβαση σε μια δύσκολη περιοχή. Τούτο πράττει παρά το γεγονός ότι λαμβάνει γνώση προειδοποιήσεων για επικείμενη σοβαρή καιρική επιδείνωση, γεγονός για το οποίο αδιαφορεί. Έτσι ο Νίκος πέφτει σε χιονοθύελλα και, αποκλεισμένος στο βουνό, βρίσκει ένα κλειδωμένο εξοχικό σπίτι το οποίο ανήκει στον άγνωστό του Ηλία. Για να γλιτώσει από την κακοκαιρία και το κρύο, δεδομένου ότι πλέον αρχίζει να κινδυνεύει σοβαρά η ζωή του, παραβιάζει ένα παράθυρο (το οποίο και καταστρέφει) και εισέρχεται στο σπίτι.

Το επόμενο πρωί, όταν η θύελλα έχει κοπάσει, ο Ηλίας, συνοδευόμενος από τον σκύλο του, εισέρχεται στο εξοχικό του μη γνωρίζοντας την παρουσία του Νίκου μέσα σε αυτό, ο δε σκύλος τριγυρνώντας μέσα στο σπίτι και βλέποντας έναν άγνωστο να κοιμάται στο κρεβάτι, επιτίθεται αμέσως στον Νίκο. Προ του ενδεχομένου να τραυματισθεί σοβαρά από τον σκύλο, ο Νίκος τον σκοτώνει χρησιμοποιώντας το ορειβατικό του μαστούνι.

Κατά της Ματίνας και του Γιώργου ασκείται ποινική δίωξη σε σχέση με την πώληση των ορειβατικών ειδών προς τον Μιχάλη. Στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο εμφανίζεται ο Μιχάλης και δηλώνει παράσταση πολιτικής αγωγής για την υποστήριξη της κατηγορίας, επιφυλασσόμενος να προβάλει τις περιουσιακές αξιώσεις του ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων. Τελικώς η Ματίνα και ο Γιώργος καταδικάζονται σε πρώτο βαθμό και ασκούν έφεση. Στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο ο Γιώργος αθώνεται, γενομένου δεκτού ότι δεν ε γνώριζε την ανυπαρξία της κληρώσεως και του δώρου, ενώ η Ματίνα απουσιάζει και η έφεσή της απορρίπτεται ως ανυποστήρικτη. Κατόπιν αυτού η Ματίνα ασκεί αναίρεση και προβάλλει ότι α) κακώς κλητεύθηκε στη διεύθυνση η οποία ανεγράφετο στην έκθεση εφέσεώς της, αφού εν τω μεταξύ είχε μετακομίσει σε άλλη πόλη (γεγονός το οποίο αποδεικνύεται από πληθώρα εγγράφων) και επομένως δικαιολογημένα δεν έλαβε γνώση της δικασίμου ενώπιον του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και β) ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο όφειλε να επεκτείνει και στο πρόσωπό της την αθωωτική του κρίση για τον Γιώργο.

Ερωτάται: α) Ποινική ευθύνη των Ματίνας και Νίκου ή όχι και γιατί; β) Είναι νόμιμη η παράσταση πολιτικής αγωγής του Μιχάλη; γ) Είναι βάσιμοι οι λόγοι αναίρεσεως της Ματίνας;

Σημείωση: Επισημαίνεται ότι κατά τις διατάξεις των άρ. 16 και 20 του Ν. 4039/2012 η άσκηση βίας κατά οποιουδήποτε είδους ζώου θεωρείται πράξη αξιόποινη.

προκλήθηκε η παραπλάνηση του Ρ., η δε αναφερόμενη ως απατηλή παράσταση ότι "θα παρελάμβανε" ανάγεται στο μέλλον και ως εκ τούτου δεν αποτελεί γεγονός κατά την έννοια του άρθρου 386 παρ. 1 του ΠΚ. Ενόψει δε αυτής της ασάφειας, που αφορά στοιχείο αναγκαίο για τη συγκρότηση του εγκλήματος της απάτης, η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται της, κατά τα προεκτεθέντα απαιτούμενης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας. Επομένως, ο από τις διατάξεις του άρθρου 510 παρ. 1 εδ. Α' του ΚΠΔ λόγος της κρινόμενης αιτήσεως αναιρέσεως είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός, ν' ανααιρεθεί η προσβαλλόμενη και να παραπεμφθεί η υπόθεση, για νέα εκδίκαση στο αυτό Εφετείο, συγκρότηση του οποίου, από δικαστές άλλους, εκτός εκείνων που δίκασαν προηγουμένως είναι εφικτή (άρ. 519 ΚΠΔ).

Αριθμ. 658/1998

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Π. Μαντζάρας
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Ι. Κασσωτάκης
Εισαγγελέας Α. Καπόλας
Δικηγόρος Σ. Παπαγεωργίου-Γονατάς

«Πότε υπάρχει έλλειψη αιτιολογίας στην καταδικαστική απόφαση. - Αναίρεται η προσβαλλόμενη καταδικαστική απόφαση για απάτη από την οποία προκλήθηκε ιδιαίτερα μεγάλη ζημία λόγω έλλειψης αιτιολογίας, διότι ενώ γίνεται δεκτό ότι ο αναιρεσείων απηύθυνε τις ψευδείς παραστάσεις προς τον προϊστάμενο των Οικονομικών Υπηρεσιών του ΟΤΕ εν συνεχεία αναφέρεται αντιφατικά ότι οι εν λόγω παραστάσεις απευθύνθηκαν προς τον υφιστάμενό του υπεύθυνο της αποθήκης υλικών».

Επειδή κατά τις διατάξεις του άρ. 386 παρ. 1 του ΠΚ ... [παρετίθεται το κείμενο].

Εξάλλου, έλλειψη της κατά το άρ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας που ιδρύει λόγο αναιρέσεως της καταδικαστικής αποφάσεως υπάρχει όταν [βλ. ΑΠ 657/1998, ΠοινΧρ ΜΘ', 142].

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό, σε συνδυασμό με το διατακτικό, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, που αλληλοσυμπληρώνουν επιτρεπτά την αιτιολογία της, το Τριμελές Εφετείο Αιγαίου που την εξέδωσε, δικάζοντας κατ' έφεση, δέχτηκε με αυτήν, ότι από την εκτίμηση των αποδείξεων, τις οποίες προσδιορίζει παραδεκτά κατά κατηγορίες, προέκυψαν τα ακόλουθα: Ο κατηγορούμενος με σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος παράνομο περιουσιακό όφελος έβλαψε ξένη περιουσία, πείθοντας άλλους σε πράξεις, με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών, η δε ζημία που προέκυψε είναι ιδιαίτερα μεγάλη. Συγκεκριμένα, υπό την ιδιότητα του ως προϊσταμένου του τεχνικού τμήματος των υπηρεσιών του Ο.Τ.Ε. στις Κυκλάδες, ανέθεσε στον Ι.Τ. την κατασκευή τριών τρέυλερ εκτυλίξεως καλωδίων. Στις 28 και 29 Δεκεμβρίου 1992 στη Σύρο, υπό την ως άνω ιδιότητά του, παρέστησε, εν γνώσει του, ψευδώς στον προϊστάμενο των Οικονομικών Υπηρεσιών του Ο.Τ.Ε. κυκλάδων ότι τα εν λόγω τρέυλερ είχαν κατασκευαστεί και παραληφθεί, με αυτές δε τις ψευδείς παραστάσεις τις οποίες ενίσχυσε με την προσκομιδή σχετικού τιμολογίου του κατασκευαστή με την ένδειξη "εξωφλήθη", έπεισε τον εν λόγω Δ.Μ. να του καταβάλει ως εξόφληση εκ του οποίου ποσό 1.400.000 δραχμών κατέθεσε στο λογαριασμό που τηρούσε η σύζυγός του Κ.Μ. στην Εμπορική Τράπεζα. Αντιφάσκοντας, όμως, προς τις παροδοχές του αυτές δέχτηκε ακολουθώντας ότι οι ψευδείς παραστάσεις έγιναν προς τον υφιστάμενό του-υπεύθυνο της αποθήκης υλικών του Ο.Τ.Ε. Κυκλάδων Ι.Ρ. για να εκδώσει το δελτίο εισαγωγής των εν λόγω τρέυλερ στην αποθήκη, ενώ αυτά δεν είχαν ακόμη κατασκευαστεί.

Επειτα το ως άνω Εφετείο βασιζόμενο στις παραδοχές του αυτές κήρυξε τον κατηγορούμενο ένοχο απάτης με ιδιαίτερα μεγάλη ζημία. Έτσι, όμως, ένεκα των αντιφάσεων που προεκτέθηκαν και δημιουργούν ασάφεια ως προς τα πραγματικά περιστα-

κά που συνιστούν στην προκειμένη περίπτωση το έγκλημα της απάτης και ως προς το πρόσωπο του αιπατηθέντος, η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται της απαιτούμενης, κατά τα προεκτεθέντα ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας. Επομένως ο από τη διάταξη του άρθρου 510 παρ. 1 εδ. Α' του ΚΠΔ λόγος της κρινόμενης αιτήσεως αναιρέσεως είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός, ν' ανααιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να παραπεμφθεί η υπόθεση, για νέα εκδίκαση, στο αυτό Εφετείο, η συγκρότηση του οποίου από δικαστές άλλους, εκτός εκείνων που δίκασαν προηγουμένως, είναι εφικτή (άρθρο 519 ΚΠΔ).

Αριθμ. 661/1998 (σε Συμβούλιο)

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Χ. Μυρσινιάς
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Π. Μάκος
Εισαγγελέας Δ. Δωρής

«Πότε υπάρχει αιτιολογία στο παραπεμπτικό βούλευμα. - Αιτιολογημένη παραπομπή για εκδίκαση του κατηγορουμένου ο οποίος, γνωρίζοντας ότι έχει ασκηθεί ποινική δίωξη εναντίον του για απάτη, απείλησε τρίτον, με τον οποίο ο πολιτικώς ενάγων είχε επαγγελματικής φύσεως σχέσεις, ότι με τις διασυνδέσεις του θα του δημιουργούσε προβλήματα, θα ματαίω-νε την προσπάθεια δανειοδότησής του και θα του έκλεινε το εργοστάσιό του αν δεν του χρηργούσε υπεύθυνη δήλωση στην οποία να βεβαιώνεται ότι τα καταγγελλόμενα εις βάρος του αναιρεσείουντος από τον πολιτικώς ενάγοντα ήσαν ψευδή, και επιπλέον αν δεν έπειθε τον πολιτικώς ενάγοντα να δηλώσει ότι ο κατηγορούμενος του είχε καταβάλει τα χρήματα που του χρωστούσε».

Επειδή, η κατά τα άρ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ απαιτούμενη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία υπάρχει στο παραπεμπτικό βούλευμα, όταν περιέχονται σ' αυτό με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση και θεμελιώνουν την ύπαρξη επαρκών ενδείξεων ενοχής του κατηγορουμένου για το έγκλημα, για το οποίο ασκήθηκε κατ' αυτού ποινική δίωξη, οι αποδείξεις από τις οποίες προέκυψαν τα περιστατικά αυτά και οι σκέψεις και οι νομικοί συλλογισμοί, βάσει των οποίων το Συμβούλιο έκρινε ότι από τα περιστατικά αυτά προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο.

Στην προκειμένη περίπτωση, με το υπ' αρ. 3060/1997 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών απορρίφθηκε στην ουσία έφεση του αναιρεσείουντος κατά του υπ' αρ. 1987/1997 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημ/κών Αθηνών, με το οποίο παραπέμφθηκε στο ακροατήριο του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών ο αναιρεσείων για να δικασθεί για εκδίκαση κατ' εξακολούθηση εις βαθμόν κακουργήματος. Το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών με το ως άνω βούλευμά του δέχθηκε, κατά την αναίρετικά ανέλεγκτη περί πραγμάτων κρίση του, με επιτρεπτή καθολική αναφορά στην ενσωματωμένη σ' αυτή αποδεικτικά μέσα, προέκυψαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: "Ο αναιρεσείων στην Αθήνα και κατά τους ειδικότερα αναφερόμενους στη συνέχεια χρόνους, με περισσότερες πράξεις, που συνιστούν εξακολούθηση ενός και του αυτού εγκλήματος, με σκοπό να περιποιήσει στον εαυτό του παράνομο περιουσιακό όφελος, εξανάγκασε άλλον σε πράξη, με απειλή βλάβης της επιχείρησής, του επαγγέλματος και των άλλων δραστηριοτήτων του εξαναγκάζόμενου, από την οποία επήλθε βλάβη στην περιουσία αυτού, διαπράττει δε τέτοιες πράξεις κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια. Πλέον συγκεκριμένα, στις 30.4.1991, γνωρίζοντας ότι έχει ασκηθεί ποινική δίωξη εναντίον του, εξ αφορμής μηνύσεως κατ' αυτού για απάτη από μέρους του Α.Γ., και ότι ο τελευταίος διατηρεί επαγγελματικής φύσεως σχέσεις με τον παθόντα Κ.Α., απείλησε αυτόν (Κ.Α.) ότι, με τις γνωριμίες και διασυνδέσεις, που ισχυριζόταν ότι διέθετε με Υπουργούς της τότε Κυβέρνησης, Γενικούς Γραμματείς Υπουργείων, Διευθυντές Τραπεζών,

Δικαστές, Εφοριακούς και άλλα σημαίνοντα για την εποχή πρόσωπα, αφενός θα του δημιουργούσε προβλήματα και τελικά θα ματαίωνε την προσπάθεια δανειοδότησης από Τράπεζες, που ο παθών επεδίωκε, και αφετέρου θα έστελνε καθημερινά υπαλλήλους της ΥΠΕΘΑ να ελέγχουν το γραφείο του, αλλά και ότι θα του έκλεινε τελικά το εργοστάσιό του, αν δεν του χορηγούσε υπεύθυνη δήλωση του Ν. 1599/1986, στην οποία να βεβαιώνει, ότι τα καταγγελλόμενα σε βάρος του από τον Α.Γ. ήταν ψευδή, ενόψει δε της απειλής αυτής αναγκάστηκε ο παθών να του χορηγήσει την από 30.4.1991 υπεύθυνη δήλωσή του, που απευθύνονταν προς το 23ο Ανακριτικό Τμήμα του Πρωτοδικείου Αθηνών και κάθε δικαστική αρχή, με το εξής περιεχόμενο. "Στα καταγγελλόμενα του Α.Γ. ο Γ.Γ. ουδεμία ανάμειξη έχει, ούτε γνώση ή σχέση. Ο Γ.Γ. έχει ήθος, είναι δημόσιος υπάλληλος, έντιμος οικογενειάρχης και οτιδήποτε εναντίον του είναι ψευδή, αναληθή και σκηνοθετημένα. Κατά του Α.Γ. υπέβαλα μήνυση. Τα ανωτέρω, αν κληθώ, θα καταθέσω και ενόρκως".

Στη συνέχεια στον Πειραιά, τον Ιούνιο του 1991, γνωρίζοντας ότι έχει κινηθεί ποινική δίωξη εναντίον του, για απάτη, εξ αφορμής μηνύσεως του Α.Γ., ότι ο τελευταίος διατηρεί επαγγελματικής φύσεως σχέσεις με τον παθόντα Κ.Α., ότι ο αυτός Α.Γ. οφείλει διάφορα χρηματικά ποσά στον άνω Κ.Α. από τις μεταξύ τους δοσοληψίες, και ότι ο τελευταίος (Κ.Α.) έχει άμεση και απόλυτη ανάγκη εξεύρεσης χρημάτων, όπως και ότι ευρίσκεται σε εξέλιξη αίτηση χρηματοδότησης - δανειοδότησης αυτού από την Ιονική Τράπεζα, απείλησε τον άνω Κ.Α., ότι, με τις διασυνδέσεις, που ισχυρίζονταν ότι είχε με Υπουργούς της τότε Κυβέρνησης και τα λοιπά προαναφερθέντα πρόσωπα, θα ματαίωνε τη σωτήρια για την επαγγελματική του υπόσταση χρηματοδότηση, εάν δεν απαιτούσε από το μηνυτή του Α.Γ. να του χορηγήσει μια υπεύθυνη δήλωση του ν.δ. 105/1969, με θεωρημένο από την Αστυνομία το γνήσιο της υπογραφής του, στην οποία ο τελευταίος θα βεβαίωνε, ότι ο αναιρεσιών του κατέβαλε, όσα χρήματα του χρωστούσε, ώστε, κάνοντας χρήση της δήλωσης αυτής, να απαλλαγεί, στη συγκεκριμένη υπόθεση της κατηγορίας για απάτη, προ της απειλής δε αυτής ο Κ.Α. πίστευε το μηνυτή του (αναιρεσιόντος) Α.Γ., ο οποίος δεν χορήγησε μεν την αιτούμενη δήλωση του ν.δ. 105/1969, έδωσε όμως χειρόγραφη επιστολή με το εξής περιεχόμενο: "Πειραιάς τη 12.6.1991. Προς οιαδήποτε Δικαστική ή Αστυνομική Αρχή. Ενταύθα. Αναφερόμενος στην καταγγελία, που είχα κάνει εναντίον του Γ.Γ. στο Δ' ΑΤ Αθηνών, δηλώ ότι μου κατέβαλε εξ ολοκλήρου την εις την καταγγελίαν μου αναφερομένην αξία και ότι δεν έχω πλέον ουδεμία απαίτησιν απ' αυτόν. Α.Γ.". Με τις παραπάνω πράξεις του ο εκκαλών, όπως δέχεται το προσβαλλόμενο βούλευμα, είχε σκοπό, πέραν την απαλλαγής του από την κινηθείσα σε βάρος του ποινική δίωξη για απάτη, να προσπορίσει στον εαυτό του παράνομο περιουσιακό όφελος, ανερχόμενο στο ποσό των 2.000.000 δρχ., που ήταν η εναντίον του απαίτηση του Α.Γ., βλάπτοντας κατά το ποσό αυτό την περιουσία εκείνου. Την εκβίαση, εξάλλου, μετέρχεται ο εκκαλών, όπως δέχεται το προσβαλλόμενο βούλευμα, επανειλημμένα και με πρόθεση και προεπιμέλεια και νέας επανάληψής της, με σκοπό τον πορισμό εισοδήματος, προς βιοπορισμό, από την επανειλημμένη δε τέλεση αυτής προκύπτει ροπή του προς τέλεση του εν λόγω εγκλήματος ως στοιχείο της προσωπικότητάς του".

Στη συνέχεια, το Συμβούλιο Εφετών, πάντοτε με αναφορά του στην Εισαγγελική πρόταση, εκθέτει λεπτομερώς αποσπάσματα καταθέσεων μαρτύρων και επικαλείται τα ονομαστικά αναφερόμενα αποδεικτικά μέσα με το εκτιθέμενο επίσης περιεχόμενό τους, αξιολογώντας αυτά και τα λοιπά στοιχεία για να καταλήξει στο με απόλυτη σαφήνεια και πληρότητα διατυπούμενο πόρισμα, ότι οι προκύψασες σε βάρος του αναιρεσιόντα ενδείξεις είναι επαρκείς για να στηρίξουν την εναντίον του κατηγορία της διακεκριμένης εκβίασης, της τελεσθείσης δηλαδή κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια.

Με αυτά, τα οποία δέχθηκε το Συμβούλιο Εφετών, που απέρριψε την έφεσή του αναιρεσιόντος και επικύρωσε το πρωτόδικο βούλευμα, που τον παρέπεμψε να δικαστεί για το παραπάνω έγκλημα της εκβίασεως κατ' εξακολούθηση εις βαθμόν κακουργήματος εναντίον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργη-

μάτων Αθηνών, διέλαβε στο αναιρεσιβαλλόμενο βούλευμά του την κατά τα ανωτέρω απαιτούμενη ειδική και εμπειριστωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτό με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση, τις αποδείξεις από τις οποίες πείσθηκε ότι υπάρχουν αποχρώσεις ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου, καθώς και τις σκέψεις με τις οποίες υπήγαγε τα ανωτέρω περιστατικά στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόσε. Επομένως, οι περί του αντιθέτου λόγοι της αναιρεσεως για έλλειψη αιτιολογίας του βουλεύματος πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Κατά το μέρος δε που οι αιτιάσεις του αναιρεσιόντος πλήττουν την αναίρετικά ανέλεγκτη ουσιαστική κρίση του Συμβουλίου επί πραγματικών περιστατικών είναι απορριπτέες ως απαράδεκτες. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση αναιρεσεως και να καταδικασθεί ο αναιρεσιών στα δικαστικά έξοδα.

Αριθμ. 663/1998

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος **Χ. Μυρσινιάς**
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης **Α. Τωμαδάκης**
Εισαγγελέας **Π. Ζαβολέας**

«Απαράδεκτη η παράσταση πολιτικής αγωγής, διότι στην σχετική δήλωση διαλαμβάνεται απλώς η φράση ότι "παρίσταται ως πολιτικώς ενάγουσα και διορίζω αντίκλητο και πληρεξούσιο δικηγόρο μου τον...", χωρίς να προσδιορίζεται αν η παράσταση πολιτικής αγωγής αφορά αποκατάσταση υλικής ζημίας ή χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. - Απορρίπτεται η αίτηση αναιρεσεως που στρέφεται κατ' αποφάσεως με την οποία απερρίφθη η έφεση της νυν αναιρεσιούσας ως απαράδεκτη».

Επειδή, από τις διατάξεις των άρ. 476 παρ. 1 και 2, 482 παρ. 1 στοιχ. Β' (όπως αντικαταστάθηκε με το άρ. 34 παρ. 12 Ν. 2172/1993) και 484 παρ. 1 στοιχ. ΣΤ' του ΚΠΔ προκύπτει ότι ο πολιτικώς ενάγων έχει δικαίωμα να προσβάλει με ανάρτηση το βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών, με το οποίο απορρίφθηκε ως απαράδεκτη για οποιοδήποτε λόγο η έφεσή του, εναντίον του πρωτοδικού βουλεύματος, προβάλλοντας αιτιάσεις που στρέφονται, όχι κατά της ουσίας της υποθέσεως, αλλά μόνον για το ότι, παρά τον νόμο κηρύχτηκε απαράδεκτη η έφεσή του.

Εξάλλου, κατά τα άρ. 463 και 480 ΚΠΔ, στον πολιτικώς ενάγοντα παρέχεται το δικαίωμα να ασκήσει έφεση κατά του βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών, που αποφαινεται ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία κατά του κατηγορουμένου, υπό την προϋπόθεση ότι πριν από την έκδοση του βουλεύματος δήλωσε ότι παρίσταται με την ιδιότητά του αυτήν και δεν έχει αποβληθεί από την ποινική διαδικασία. Περαιτέρω, κατά το άρ. 63 ΚΠΔ η πολιτική αγωγή για υλική ζημία και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από το έγκλημα, μπορεί να ασκηθεί ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου μόνο από τους δικαιουμένους, σύμφωνα με τον Αστικό Κώδικα. Κατά το άρ. 82 ΚΠΔ, όποιος έχει το δικαίωμα να ασκήσει πολιτική αγωγή στο πολιτικό δικαστήριο, μπορεί να δηλώσει ότι παρίσταται ως πολιτικώς ενάγων στην ποινική διαδικασία, κατά δε το άρ. 83 του ίδιου Κώδικα, η δήλωση αυτή γίνεται από τον νομιμοποιούμενο προς τούτο είτε με την έγκληση είτε με άλλο έγγραφο μέχρι να περατωθεί η ανάκριση προς τον αρμόδιο Εισαγγελέα ή προς εκείνο που ενεργεί την ανάκριση και κατά τον χρόνο που εξετάζεται ως μάρτυρας. Η δήλωση αυτή κατά το αμέσως επόμενο άρ. 84, πρέπει να περιέχει, με ποινή απαραδέκτου αυτής, συνοπτική έκθεση της υποθέσεως για την οποία παρίσταται ο δηλών, ως πολιτικώς ενάγων, τους λόγους στους οποίους στηρίζει το δικαίωμά του, δηλαδή της παραστάσεώς του, καθώς και τον διορισμό αντίκλητου στην έδρα του δικαστηρίου, αν δεν διαμένει μόνιμα εκεί.

Από τις διατάξεις αυτές, σε συνδυασμό με εκείνες των άρ. 914 και 932 του ΑΚ προκύπτει ότι η δήλωση του πολιτικώς ενάγοντος, που μπορεί να γίνει και με την έγκλησή του ή και με τη μαρτυρική κατάθεσή του στον ανακριτή, πρέπει να είναι πλήρως

ρης, σό
ή προθί
μιας πρ
να την ε
μύση γ
ή σωρεί
ο πρόσ
δεν γίν
ασκείτα
αλλά εί
σμάτα κ
κώς ενδ
μέσου τ

Στη
σβαλλό
Αθηνών
μπληρω
ως απαι
Σ.Σ., π
219/199

κίδος, μ
τά της κ
τοδικείο

σκοπώ τ
113 περ
οφέλου

με την α
παραστι
ται στην
και δεν

φράση ε
κληττο
Γ.Ρ.", χυ

αποκατέ
ηθικής β
της ψευ
όφελος,

Συμβούλ
ξεις των
της αναι
(αναιρεσ
γούσας,

πρωτοδί
ση που έ
εφέσεως
κατ' ουσ.

αναιρεσε
515 παρ.

Προεδρε
Εισηγητ
Εισαγγελ

«Πότε υ
απερρίφ
της προσ
ρετάθη τ

διότι ο α
εργαστη
γνωσ

ελεύθερ
ανυπελό
στασης ο

γελική π
λόγω ελλ
διότι α) δ

το Συμβ
όφελος ή

γαριασμό του, ενώ όλες οι μετοχές αυτές μεταπωλήθηκαν και πάλι μέσω της «Ν.», κατόπιν ομοιοσημοτυπικών εντολών προς αυτήν από τον αναιρεσείοντα, για λογαριασμό των Μ. και Φ. Μετά την πώληση όλων των παραπάνω μετοχών από την «Ν.», καθώς και την μεταπώληση όσων άλλων μετοχών αγοράστηκαν από την τελευταία για λογαριασμό των Μ. και Φ. με τον ανωτέρω τρόπο διά ποσών του τιμήματος της αρχικής πώλησης, η «Ν.» απέδωσε στον αναιρεσείοντα, τον οποίο ουσιαστικά γνώριζε ως τον πραγματικό εντολέα της, όλα τα ποσά, που εισέπραξε από την μεταπώληση των μετοχών των Μ. και Φ., είτε συμψηφιστικά στο πλαίσιο του τηρούμενου μεταξύ τους λογαριασμού, είτε με απευθείας καταβολές μετρητών προς αυτόν για λογαριασμό των Μ. και Φ., για τις οποίες καταβολές, μάλιστα, έχουν εκδοθεί, στο όνομα του Μ., οι 013770/1.7.1993 και 01382-9/2.7.1993 συνολικού ποσού δρχ. 28.015.709 και στο όνομα του Φ. η 013834/2.7.1993 ποσού δρχ. 10.911.224 αποδείξεις πληρωμής της «Ν.», που φέρουν την υπογραφή του εισπράξαντος αναιρεσείοντος, πλην, όμως, ο τελευταίος δεν απέδωσε στους Μ. και Φ. τα παραπάνω ποσά, αλλά τα ιδιοποιήθηκε και μάλιστα από τις αρχές Ιουλίου 1993, αναχωρήσας προς άγνωστη κατεύθυνση, έκτοτε δε και για μεγάλο χρονικό διάστημα παρέμενε άγνωστος ο τόπος διαμονής του. Περαιτέρω, το εκδώσαν την πληττόμενη απόφαση Δικαστήριο δέχθηκε, το μέν ότι τα προσκομιζόμενα αποδεικτικά μέσα κρίνονται αρκετά για τον σχηματισμό πλήρους δικανικής πεποίθησης για την ενοχή ή την αθώωση του αναιρεσείοντος και εκ του λόγου τούτου δεν είναι ανάγκη να διαταχθεί, 1) γραφολογική πραγματογνωμοσύνη περί της γνησιότητας των μονογραφιών του αναιρεσείοντος στις από 1.7.2004 και 2.7.2004 αποδείξεις πληρωμής δρχ. 15.000.000 και 13.015.708 αντιστοίχως από την «Ν.» στον Δ.Μ., καθώς και στην 2.7.2004 απόδειξη πληρωμής δρχ. 10.911.294 από την ίδια εταιρία στον Δ.Φ. και 2) η προσαγωγή των πρωτοτύπων των αποδείξεων αυτών, το δε απέρριψε το αίτημα του αναιρεσείοντος περί αναγνώρισης υπέρ αυτού της ελαφρυντικής περίπτωσης του άρ. 84 παρ. 2ε' ΠΚ, δηλαδή, ότι συμπεριφέρθηκε καλά για σχετικά μεγάλο διάστημα μετά την πράξη του, με την αιτιολογία, ότι δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση, καθόσον ο αναιρεσείων εξαφανίστηκε για αρκετό χρονικό διάστημα (4 χρόνια) μετά την ανωτέρω πράξη του, για να αποφύγει τις συνέπειες αυτής.

Με τις παραδοχές του αυτές, το προδιαληφθέν Δικαστήριο διέλαβε, στην προσβαλλόμενη απόφασή του, την από τα άρ. 93 παρ. 3 Συντ. και 139 ΚΠΔ απαιτούμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκτίθενται σε αυτήν, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία και στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του για την συνδρομή των στοιχείων της αντικειμενικής και υποκειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της κατ' εξακολούθηση κακουργηματικής υπεξαίρεσης αντικειμένων ιδιαίτερα μεγάλης αξίας, οι αποδείξεις, που τα θεμελίωσαν και από τις οποίες πείσθηκε για την ενοχή του αναιρεσείοντος, καθώς και οι σκέψεις, με τις οποίες υπήγαγε τα δεκτά γενόμενα από αυτό περιστατικά στις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρ. 98 παρ. 1 και 375 παρ. 1 και 2 ΠΚ, που εφαρμόσε και τις οποίες, έτσι, ούτε ευθέως, ούτε και εκ πλαγίου, παραβίασε. Ειδικότερα, 1) ουδεμία ασάφεια και αντίφαση υπάρχει στην πληττόμενη απόφαση, αφού γίνεται δεκτό, ότι ο αναιρεσείων εισέπραξε, για λογαριασμό των Μ. και Φ., τα προμνηστευθέντα χρηματικά ποσά, τα οποία, όμως, παράνομα ιδιοποιήθηκε, διότι δεν τα απέδωσε στους ανωτέρω δικαιούχους, αναχωρήσας προς άγνωστη κατεύθυνση. 2) Τα παραπάνω ποσά, το εκδώσαν την πληττόμενη απόφαση Δικαστήριο αποφάνθηκε, ότι συνιστούν τίμημα πώλησεως μετοχών, που έπρεπε να αποδοθεί στους κυρίους αυτών και συνεπώς δεν υφίσταται καμία ασάφεια και έλλειψη στο σημείο τούτο.

3) Δεν ήταν απαραίτητο να καθορισθεί το τίμημα της πώλησης των μετοχών, το οποίο με σαφήνεια υποδηλώνεται, ότι ήταν το υπεξαίρεθέν ποσό, που ανήκε σε έκαστο των Μ. και Φ., ούτε και να προσδιορισθεί το τίμημα, που αντιστοιχούσε στις πωληθείσες μετοχές και δη ποιο ήταν αυτό για ονομαστικές ή ανώνυμες τοιαύτες. 4) Με επαρκή αιτιολογία αποκρούστηκε το περί γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης αίτημα του αναιρεσείοντος, καθόσον το ανωτέρω Δικαστήριο μόρφωσε πλήρη δικανική πεποίθηση περί της ενοχής αυτού από τα υπόλοιπα αποδεικτικά μέσα και εκ του πράγματος αποφάνθηκε, ότι δεν πείσθηκε από το αντίθετο συμπέρασμα της γραφολογικής διερεύνησης της γραφολόγου Χ.Τ.-Σ. 5) Η απόρριψη του ως άνω ελαφρυντικού του άρ. 84 παρ. 2ε' ΠΚ έλαβε χώρα με την επιβαλλόμενη, κατά τα προεκτεθέντα, ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, γιατί διαλαμβάνονται τα προκύψαντα πραγματικά περιστατικά, οι αποδείξεις, που τα θεμελίωσαν, καθώς και οι συλλογισμοί, με βάση τους οποίους οδηγήθηκε στο προσημειωθέν πόρισμα του το ανωτέρω Δικαστήριο, δηλαδή, περί μη συνδρομής της προδιαληφθείσας ελαφρυντικής περίπτωσης στο πρόσωπο του αναιρεσείοντος, διότι αυτός, αναχωρήσας προς άγνωστη κατεύθυνση και παραμείνας εκεί επί τετραετία μετά την τέλεση της παραπάνω αξιόποινης πράξης του, δεν μπορεί βασίμως να θεωρηθεί, ότι είχε καλή συμπεριφορά για σχετικά μεγάλο διάστημα ύστερα από το τούτο εγκλήματός του. Και 6) δεν υφίσταται εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της παρ. 2 του άρ. 375 ΠΚ, όπως αυτή ίσχυε προ του Ν. 2408/1996, ούτε ευθέως, ούτε και εκ πλαγίου, καθόσον έγινε δεκτό, ότι ο αναιρεσείων ιδιοποιήθηκε παρανόμως τα εις αυτόν εμπιστευθέντα από τους παθόντες Μ. και Φ. ανωτέρω χρηματικά ποσά, η δε παραδοχή της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι επεικέστερη είναι η διάταξη του άρ. 1 παρ. 9 Ν. 2408/1996, δεν ασκεί, κατ' άρ. 2 παρ. 1 ΠΚ, καμιά, εν προκειμένω, έννομη επίδραση, δεδομένου ότι, ούτε η βαρύτητα της ενοχής, ούτε η απειλούμενη κατά του υπαιτίου ποινή παραλλάσσουν μεταξύ των εν λόγω, παλαιάς και νέας, διατάξεων του άρ. 375 παρ. 2 ΠΚ, ενόψει του ότι το παραπάνω Δικαστήριο έκρινε, ότι τα προσημειωθέντα και υπεξαίρεθέντα από τον αναιρεσείοντα χρηματικά ποσά και ιδιαίτερα μεγάλης αξίας ήταν και η πράξη αυτού τελέσθηκε κατά κατάχρηση ιδιαίτερης εμπιστοσύνης, γιατί ενήργησε ως εντολοδόχος και υπό τις προπεριγραφείσες συνθήκες των ανωτέρω παθόντων. Κατόπιν αυτών, πρέπει, ως αβάνισμοι, ν' απορριφθούν οι περί του αντιθέτου και από το άρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' ΚΠΔ λόγοι αναίρεσης, επομένως δε και η αναίρετική αίτηση στο σύνολό της και να επιβληθούν στον αναιρεσείοντα τα δικαστικά έξοδα (άρ. 583 παρ. 1 ΚΠΔ).

► Αριθμ. 1053/2005 (σε Συμβούλιο) ◄

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Σ. Μοσχολέας
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Α. Μοσχανδρέου
Εισαγγελέας Φ. Μακρής

«Αναιρείται λόγω εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής των άρ. 98 παρ. 1 και 386 παρ. 1 και 3 ΠΚ το προσβαλλόμενο παραπεμπτικό βούλευμα για από κοινού κατ' εξακολούθηση απάτη κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια των κατηγορουμένων οι οποίοι παρέστησαν ψευδώς σε αγρότες-ελαιοπαραγωγούς, ότι ενεργούσαν για λογαριασμό εμπόρων ελαιολάδου και με τον τρόπο αυτό τους έπεισαν να τους πωλήσουν ποσότητες ελαίου 227.593 και 82.644 κιλών, αξίας 175.177.708 και 61.413.892 δρχ., με αποτέλεσμα να προκληθεί στους ελαιοπαραγωγούς ζημία που υπερβαίνει το ποσό των δρχ. 25.000.000, αφού λόγω διμευσης από το ΣΔΟΕ των σχετικών πλαστών-εικονικών τιμολογίων αγοράς δεν επεστράφη σε αυτούς ο αναλογών

ΦΠΑ και ΕΦΚ ύψους 15.550.355 δρχ., συνεπεία δε αμφισβήτησης ως προς την ποσότητα ελαιολάδου που αναγραφόταν στα επίμαχα τιμολόγια αγοράς δεν τους καταβλήθηκε η αναλογούσα επιδότηση ύψους 96.173.470 δρχ. – Στο προσβαλλόμενο βούλευμα δεν αναφέρεται α) η αιτιώδης συνάφεια που πρέπει να υπάρχει μεταξύ των ελεγχόμενων ενεργειών και της επελθούσας ζημίας των ελαιοπαραγωγών, δηλαδή, αν υπάρχει υλική αντιστοιχία μεταξύ του επιδιωκόμενου οφέλους και της επελθούσας περιουσιακής ζημίας, καθώς και τι θα άλλαζε εάν οι παραγωγοί γνώριζαν ότι η συναλλαγή τους γινόταν με τον αναιρεσείοντα, β) ότι ο αναιρεσείων σκόπευε την παρέμβαση του ΣΔΟΕ και τις επακολουθήσασες δεσμεύσεις και αμφισβήτησε τις τιμολογίων αγοράς και γ) ενώ πρόκειται για κατ' εξακολούθηση τέλεση απάτης, ο χρόνος τέλεσης καθεμιάς μερικότερης πράξης, δεδομένου ότι, αν αυτές τελέσθηκαν πριν από την 3.6.1999, γεννάται θέμα επιλογής της ευμενέστερης για τον αναιρεσείοντα διάταξης.

Σχετικές διατάξεις: άρ. 98 παρ. 1 και 2, 386 παρ. 1 και 3 ΠΚ – άρ. 469, 484 παρ. 1 στοιχ. β' ΚΠΔ – άρ. 18 παρ. 1 εδ. α' Ν. 2523/1997

[...] 5. Στην προκειμένη περίπτωση, το εκδώσαν το προσβαλλόμενο βούλευμα Συμβούλιο Εφετών Κρήτης, με επιτρεπτή καθολική αναφορά στην ενσωματωμένη σε αυτό Εισαγγελική πρόταση, δέχθηκε, μετ' εκτίμησης και αξιολόγησης των εις αυτό διαλαμβανόμενων κατ' είδος και κατά κατηγορία αποδεικτικών μέσων, τα εξής: Ο αναιρεσείων και ο Γ.Μ., στα Χανιά και κατά το χρονικό διάστημα από 1.5.1999 έως 31.10.1999, ενεργώντας από κοινού, με περισσότερες πράξεις, που συνιστούν εξακολούθηση του ίδιου εγκλήματος, προς τον σκοπό ν' αποκομίσουν παράνομο περιουσιακό όφελος έβλαψαν ξένη περιουσία, πείθοντας κάποιον σε πράξη, με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών, από την οποία πράξη προκλήθηκε συνολική ζημία, που υπερβαίνει το ποσό των δραχμών 25.000.000. Συγκεκριμένα, στους παραπάνω τόπο και χρόνο παρέστησαν ψευδώς και κατ' εξακολούθηση στους αγρότες-ελαιοπαραγωγούς, που μνημονεύονται στις από 8.8.2000 και 10.8.2000 αναλυτικές καταστάσεις τιμολογίων αγοράς των Σ.Ρ. και Σ.Σ., αντιστοίχως, που συνέταξε η υπάλληλος του ΣΔΟΕ Περιφερειακής Δ/σης Κρήτης Γ.Κ., ότι ενεργούσαν για λογαριασμό των ανωτέρω εμπόρων ελαιολάδου και ενδιέφεροντο ν' αγοράσουν για λογαριασμό των τελευταίων ελαιολάδο και με τον τρόπο αυτόν έπεισαν τους ελαιοπαραγωγούς αυτούς και αγόρασε ο αναιρεσείων ποσότητες ελαίου 227.593 και 82.644 κιλών, αξίας δρχ. 175.177.708 και 61.413.892 αντιστοίχως. Από τις παραπάνω πράξεις τους προκλήθηκε στους ελαιοπαραγωγούς ζημία που υπερβαίνει το ποσό των δρχ. 25.000.000, καθόσον, λόγω δήμευσης από το ΣΔΟΕ των σχετικών πλαστών-εικονικών τιμολογίων αγοράς, δεν επεστράφη σε αυτούς ο αναλογών ΦΠΑ και ΕΦΚ ύψους δρχ. 15.550.355, ενώ, συνεπεία αμφισβήτησης ως προς την ποσότητα ελαιολάδου, που αναγράφεται στα επίμαχα τιμολόγια αγοράς, δεν τους καταβλήθηκε η αναλογούσα επιδότηση ύψους δρχ. 96.173.470. Τα τοιαύτα τιμολόγια ήταν κατ' αριθμό και χρονολογία έκδοσης τα 144, απαριθμούμενα στο πληττόμενο βούλευμα, με φερόμενο αγοραστή τον Σ.Ρ. και τα, επίσης, απαριθμούμενα, 45 πλαστά-εικονικά τιμολόγια αγοράς, με φερόμενο εκδότη-αγοραστή τον Σ.Σ. Τέτοιες πράξεις τελούν κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια, αφού από την επανειλημμένη τέλεση της πράξης προκύπτει σκοπός τους για πορισμό εισοδήματος και σταθερή ροπή τους προς διάπραξη του εγκλήματος της απάτης ως στοιχείο της προσωπικότητας αυτών. Έτσι, όμως, που αποφάνθηκε το εκδώσαν το πληττόμενο βούλευμα Συμβούλιο Εφετών Κρήτης, εσφαλμένως ερμήνευσε και εφάρμοσε,

σύμφωνα με τα προπαρατεθέντα, τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρ. 98 παρ. 1 και 386 παρ. 1 και 3 ΠΚ, διότι 1) καθόλου δεν μνημονεύεται η αιτιώδης συνάφεια, που πρέπει να υπάρχει μεταξύ των απαιτηλών ενεργειών του αναιρεσείοντος και του Μ. και της πράξης του ΣΔΟΕ, που προέβη στην δέσμευση των τιμολογίων και περαιτέρω της επελθούσας ζημίας των ελαιοπαραγωγών, εξαπτίας της απώλειας των επιδοτήσεων και της επιστροφής του ΦΠΑ, δηλαδή, αν υπάρχει υλική αντιστοιχία μεταξύ του επιδιωκόμενου οφέλους και της επελθούσας περιουσιακής ζημίας, καθώς και κατά τι θα άλλαζε εάν οι παραγωγοί γνώριζαν, ότι η συναλλαγή τους γινόταν με τον αναιρεσείοντα, 2) δεν αναφέρεται, ότι συντρέχει το υποκειμενικό στοιχείο του υπερχειλούς δόλου στο πρόσωπο του αναιρεσείοντος, ότι, δηλαδή, αυτός, με το να παραστήσει εν γνώσει ψευδώς στους πωλητές-ελαιοπαραγωγούς, ότι αγοράζει για λογαριασμό τρίτων, σκόπευε την παρέμβαση, μετά την συντέλεση της πώλησης, του ΣΔΟΕ και τις επακολουθήσασες δεσμεύσεις και αμφισβήτησεις των τιμολογίων αγοράς, σε τρόπο, ώστε ν' απολέσουν οι παραγωγοί τις δικαιούμενες επιστροφές ΦΠΑ και επιδοτήσεις και 3) ενώ πρόκειται για κατ' εξακολούθηση τέλεση απάτης, δεν προσδιορίζει τον χρόνο τέλεσης καθεμιάς μερικότερης πράξης, δεδομένου ότι, αν αυτές τελέσθηκαν πριν την 3.6.1999, γεννάται θέμα επιλογής της ευμενέστερης για τον αναιρεσείοντα διάταξης, αν, δηλαδή, εκάστη μερικότερη πράξη, υπερβαίνει το ποσό των δρχ. 5.000.000, πέραν της κατ' επάγγελμα ή κατά συνήθεια τέλεσης, ενώ το άρ. 98 παρ. 2 ΠΚ δεν μπορεί να εφαρμοσθεί, αφού είναι δυσμενέστερη για τον αναιρεσείοντα κατηγορούμενο διάταξη. Κατόπιν αυτών, πρέπει να γίνει δεκτός, ως βάσιμος, ο από το άρ. 484 παρ. 1β' ΚΠΔ λόγος αναίρεσης, παρελκούς, μετά ταύτα, ως αλυσιτελούς, της έρευνας των λοιπών τοιούτων, ν' αναιρεθεί μερικώς, ως προς μόνον τον αναιρεσείοντα Ι.Κ., το 274/2004 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Κρήτης και αποκλειστικώς όσον αφορά την παραπεμπτική περί κακουργηματικής απάτης διάταξή του και να παραπεμφθεί η υπόθεση, για νέα κρίση, στο ανωτέρω Συμβούλιο, διότι είναι δυνατή η σύνθεσή του από άλλους δικαστές, εκτός εκείνων, που την είχαν κρίνει προηγουμένως (άρ. 485 παρ. 1 και 519 ΚΠΔ), ενώ, πρέπει να σημειωθεί, ότι, καίτοι ο παραπάνω από το άρ. 484 παρ. 1β' ΚΠΔ λόγος αναίρεσης δεν αρμόζει αποκλειστικώς στο πρόσωπο του αναιρεσείοντος, δεν μπορεί να επεκταθεί, όπως και η παραγραφή της προσημειωθείσας πλημμεληματικής μορφής πράξης, κατ' άρ. 469 ΚΠΔ, στον συγκατηγορούμενο, συναυτουργό στην κακουργηματική απάτη και απλό συνεργό του στο πλημμέλημα του άρ. 18 παρ. 1 α Ν. 2523/1997 Γ.Μ., καθόσον δεν προέκυψε, ότι αυτός δεν άσκησε το ένδικο μέσο της αναίρεσης, παραδεκτώς και εντός της νόμιμης προθεσμίας.

Αριθμ. 1055/2005 (σε Συμβούλιο)*

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Σ. Μοσχολάας
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Δ. Κιτρίδης
Εισαγγελέας Χ. Σιδέρης

«Για την στοιχειοθέτηση της διατάραξης της ασφάλειας των συγκοινωνιών απαιτείται η με πράξη ή παράλειψη διατάραξη καθ' οιονδήποτε τρόπο της ασφάλειας (εκτός άλλων) της υδάτινης συγκοινωνίας ή ακτοπλοΐας, έτσι ώστε να είναι δυνατόν να προκύψει κίνδυνος ζωής ή υγείας ανθρώπου, υποκειμενικά δε απαιτείται δόλος, είτε άμεσος είτε ενδεχόμενος. – Με άμεσο δόλο ενεργεί όποι-

* Βλ. σχετικώς και το υπ' αριθμ. 122/2004 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αιγαίου, ΠoinXp NE/337 επ.

ειμένη περιπτώ-
αλλόμενης απο-
ραπάνω δεν πε-
τοιχεία αυτά, ο
αιτήσεως αναι-
ζύτο την απόφα-
κά βάσιμος και
ιοαναφέρθηκαν,
όμενη απόφαση
άρθρο 519 ΚΠΔ,
η στο ίδιο Δικα-
πό δικαστές άλ-
ασαν προηγου-

δατου ακυρωτι-
στρα τις ακό-
α με το ζήτημα
φής:

Ο αναντίον κα-
γία την αυτεπάγ-
Αρειο Πάγο των
ής, αρκεί η αίτη-
ομότυπη και εμ-
ένα σαφή και ορι-
χωρίς να απαιτεί-
τισμος (: ΟλομΑΠ
. 1113, ΟλομΑΠ
. 1115, ΟλομΑΠ
1116 = ΥΠΕΡΑ-
ψηφία των παρα-
ο λόγος αναιρέσε-

ισχύει ακόμη και
όνος λόγος αναι-
πιγενόμενη παρα-
91, όπ.π.).

αναρρεσίων, η α-
ς υποστήρικτη
η μετά την έκδο-
αποφάσεως επελ-
μ. 389/1992, Υ-
με αντίθετη μειο-

στρέφεται κατά α-
έφεση ως απαρά-
Αρειος Πάγος ε-

ρευνά εάν ο λόγος αναιρέσεως είναι παραδε-
κτός και βάσιμος και σε καταφατική περι-
πτωση αναιρεί την απόφαση και παραπέμ-
την υπόθεση στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο,
το οποίο παύει οριστικά την ποινική δίωξη
λόγω παραγραφής εάν η έφεση είναι παρα-
δεκτή (: Η δημοσιευόμενη παραπάνω Ολο-
μΑΠ 6/1994 καθώς και οι μη δημοσιευόμε-
νες όμοιες αποφάσεις της Ολομέλειάς με
άρ. 7-20/1994).

II. Οι τρεις πρώτες θέσεις της Ολομέ-
λειας του Αρείου Πάγου έχουν ήδη αποτελέ-
σει αντικείμενο σχολιασμού από μέρους της
θεωρίας (: Αργυρόπουλος, Παρατηρήσεις
στην ΑΠ 1557/1990, ΝοΒ 1991. 122, ο ίδιος,
Μη εμφάνιση αναιρέσειοντος και παραγρα-
φή (με αφορμή την ΑΠ 389/1992 Ολομ.), Υ-
ΠΕΡΑΣΠΙΣΗ 1992. 1245 επ., Γιαννίδης, Πα-
ρατηρήσεις στην ΑΠ 1559/1990, ΠοινΧρον
1991. 675, Μαργαρίτης, Παρατηρήσεις στην
ΟλομΑΠ 389/1992, ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ 1992.
1111 επ. (= Ποινική Δικονομία και Πράξη
- Διάλογος με τη Νομολογία, 1993, σελ. 390
επ.), Μπάκας, Παρατηρήσεις στην ΑΠ 84/
1991, ΠοινΧρον 1991. 843, Χριστοφορίδης,
Παραγραφή και αμετάκλητο, ΠοινΧρον 1991.
1069 επ.).

Η τέταρτη και τελευταία θέση που εκ-
φράζεται από τη δημοσιευόμενη παραπάνω
απόφαση της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου
(: και τις όμοιες μ' αυτή) είναι απόλυτα ορ-
θή. Και να γιατί: Η μη εμπρόθεσμη άσκηση
της εφέσεως κατά αποφάσεως συνεπάγεται,
κατ' άρθρο 546 §2 ΚΠΔ, το αμετάκλητο αυ-
τής, μετά το οποίο τρέχει η παραγραφή της
ποινήs και όχι του αξιοποιούν (: Μαργαρί-
της, Αμετάκλητη απόφαση και παραγραφή
ποινήs, σε: Μελέτες για εμβάθυνση στην
ποινική δικονομία, τεύχ. Β', 1992, σελ. 231
επ.). Το εμπρόθεσμο, όμως, της εφέσεως
κρίνεται από το δευτεροβάθμιο δικαστήριο.
Σε τούτο, ωστόσο, το δικαστήριο η υπόθεση
επαναφέρεται μόνον εάν αναιρεθεί από τον
Αρειο Πάγο η απόφαση-αναιρέση που προϋ-
ποθέτει λόγο όχι μόνο βάσιμο αλλά και πα-
ραδεκτό. Αντίθετη λύση θα οδηγούσε σε με-
θοδευμένη παραγραφή όλων των εγκλημά-
των, αφού θα ασκούσαν εκπρόθεσμες εφέ-
σεις και στη συνέχεια αναιρέσεις με παρα-
δεκτούς (και όχι βάσιμους) λόγους, για νάρ-

θει ο Αρειος Πάγος και να παύσει οριστικά
την ποινική δίωξη λόγω παραγραφής.

ΛΑΜΠΡΟΣ Χ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

ΑΠ 168/1994

Προεδρεύων:
Εισηγητής:
Εισαγγελέας:
Δικηγόρος:

Κ. Κωστόπουλος (αντιπρόεδρος)
Γ. Σταθάς
Π. Ζαβολέας
Ν. Ανδρουθάκης

Στοιχεία πλαστογραφίας. Κατάρτιση πλα-
στού υπάρχει και όταν το συνταχθέν έγ-
γραφο υπογράφεται από κάποιο πρόσω-
πο διά του αληθούς ονόματός του, αλλά
κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να φαίνεται ότι
άλλο είναι το πρόσωπο, το οποίο εξέδωσε
το έγγραφο ή ότι έχει ιδιότητα, η οποία
δεν αρμόζει σ' αυτό στην πραγματικότη-
τα, δηλ. όταν το έγγραφο που υπογράφει
κάποιος με το όνομά του, το συνοδεύει με
προσθήκη ικανή να προκαλέσει την εντύ-
πωση ότι προέρχεται από άλλον. Τέτοια
προσθήκη αποτελεί και η χρήση εντύπου
κάποιας αρχής, όταν γίνεται για να φανεί
ως εκδότης αυτή. Αντίθετη μειοψηφία: Η
γραφή του γνήσιου κειμένου και της γνή-
σιας υπογραφής επί εντύπου που φέρει
διακριτικό τίτλο, ουδόλως μεταβάλλει
την νομική έννοια της πλαστογραφίας, η
οποία προϋποθέτει σύνταξη κειμένου επ'
ονόματι τρίτου προσώπου ή θέση της υ-
πογραφής του άνευ συναίνεσής του.

I. Επειδή κατά το άρθρο 216 παρ. 1' Ποι-
νικού Κώδικα «όποιος καταρτίζει πλαστό ή
νοθεύει έγγραφο με σκοπό να παραπλανήσει
με τη χρήση του άλλον σχετικά με γεγονός
που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες τιμω-
ρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μη-
νών». Με την διάταξη αυτή θεσμοθετείται
το αδίκημα της πλαστογραφίας, χάριν προ-
στασίας των υπομνημάτων, τα οποία απο-
τελούν διακινούμενα έγγραφα με ουσιαδεις
περιεχόμενο και από τα οποία πηγάζουν δι-
καιώματα και υποχρεώσεις. Διά την αντι-
κειμενική υπόσταση του αδικήματος της
πλαστογραφίας απαιτείται αντικειμενικώς
μεν η εξ υπαρχής κατάρτιση εγγράφου από

μη δικαιούμενο πρόσωπο ή νόθευση του περιεχομένου καταρτισμένου ήδη γνησίου εγγράφου, υποκειμενικώς δε δόλος, συνιστάμενος στη γνώση και τη θέληση παραγωγής των περιστατικών, τα οποία θεμελιώνουν την πράξη της πλαστογραφίας, συγχρόνως όμως και σκοπός του υπαιτίου, όπως με τη χρήση του πλαστού ή νοθευμένου εγγράφου παραπλανηθεί άλλος περί γεγονότος δυνάμενου να έχει έννομες συνέπειες, με στόχο την επιδίωξη να περιποιήσει εις εαυτόν ή άλλον διά βλάβης τρίτου περιουσιακό όφελος ή να βλάψει άλλον, χωρίς να ασκεί επιρροή η επέλευση του περιουσιακού οφέλους ή η βλάβη τρίτου. Περαιτέρω, ως έγγραφο, κατά την έννοια του νόμου, είναι, κατά άρθρο 13 περ. γ' Π. Κώδικα, κάθε γραπτό, που προορίζεται ή είναι πρόσφορο να αποδείξει γεγονός, που έχει έννομη σημασία και κάθε σημείο που προορίζεται να αποδείξει ένα τέτοιο γεγονός. Στην εμφάνιση του εγγράφου, ως προερχομένου εκ μέρους άλλου προσώπου, υπάγεται και η περίπτωση, κατά την οποία το συνταχθέν έγγραφο υπογράφεται από κάποιο πρόσωπο διά του αληθούς ονόματός του, αλλά κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να φαίνεται ότι άλλο είναι το πρόσωπο, το οποίο εξέδωσε το έγγραφο ή ότι έχει ιδιότητα, η οποία δεν αρμόζει εις αυτό στην πραγματικότητα. Δηλαδή όταν το έγγραφο που υπογράφει κάποιος με το όνομά του το συνοδεύει με προσθήκη ικανή να προκαλέσει την εντύπωση ότι προέρχεται από άλλον. Τέτοια προσθήκη αποτελεί και η χρήση εντύπου κάποιας αρχής, όταν γίνεται για να φανεί ως εκδότης αυτή. Στην προκειμένη περίπτωση, το δικαστήριο, αφού αναφέρει τα ληφθέντα υπόψη αποδεικτικά μέσα, εδέχθη τα εξής πραγματικά περιστατικά. Ο κατηγορούμενος, Λέκτωρ στον τομέα της κλασικής φιλολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, απέστειλε έξη (6) επιστολές, πανομοιότυπου σχεδόν περιεχομένου, σε Αμερικανικά Πανεπιστήμια, ήτοι δύο προς το Πανεπιστήμιο του Ιλλινόις (στις 29.10.1987, 7.12.1987), δύο στο Πανεπιστήμιο του Κολοράντο (στις 29.10.1987 και 7.12.1987), μια προς το πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ (22.11.1987) και μία προς το Πανεπιστήμιο του Μισσούρι (7.12.1987). Τις επιστολές αυτές τις υπέγρα-

ψε μεν ο ίδιος, χρησιμοποίησε όμως γνήσια έντυπα του Πανεπιστημίου Αθηνών, στο άνω αριστερό τμήμα των οποίων ήταν τυπωμένες οι λέξεις «Ελληνική Δημοκρατία», το έμβλημα του πανεπιστημίου, δηλαδή η κεφαλή της Αθηνάς και ο επίσημος τίτλος του Πανεπιστημίου, εις τρόπον ώστε να εμφανίζονται ότι προέρχονται από το Πανεπιστήμιο Αθηνών. Με τις ως άνω επιστολές του ο κατηγορούμενος ζητούσε πληροφορίες από τα προαναφερόμενα Αμερικανικά Πανεπιστήμια για τις σπουδές που πραγματοποίησε ο εγκαλών Ι.-Θ.Π. Ενώ δε ο τελευταίος ήταν από πολλών ετών καθηγητής Α' βαθμίδας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και ο κατηγορούμενος το γνώριζε, ανέφερε εν τούτοις στις επιστολές ότι οι πληροφορίες που ζητούσε ήταν απαραίτητες διά να κριθεί ο εγκαλών προς κατάληψη μόνιμου θέσεως στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Επομένως, στοιχειοθετείται από τα περιστατικά αυτά το αδίκημα της πλαστογραφίας κατ' εξακολούθηση, αφού ο κατηγορούμενος κατήρτισε από την αρχή τα προαναφερθέντα έγγραφα (επιστολές), τις οποίες ενεφάνισε ότι καταρτίστηκαν από άλλον, δηλαδή από πρόσωπο που είχε δικαίωμα να εκπροσωπεί το Πανεπιστήμιο Αθηνών, έπραξε δε τούτο με δόλια προαίρεση, δηλαδή γνωρίζοντας και θέλοντας τα προαναφερθέντα και με το σκοπό με τη χρήση τους να παραπλανήσει τους λήπτες των επιστολών για γεγονός δυνάμενο να έχει εννόμους συνεπείας και δη ότι δήθεν το Πανεπιστήμιο Αθηνών ενδιαφέρεται επισήμως να λάβει τις ζητούμενες πληροφορίες. Με όσα εδέχθη το δικαστήριο, κατά την πλειοψηφούσα γνώμη του δικαστηρίου, διέλαβε πλήρη, σαφή και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, ορθώς δε ερμήνευσε και εφήρμοσε την ουσιαστική ποινική διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1. Κώδικος και ο σχετικός λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί. Ένα όμως μέλος του Δικαστηρίου (το τρίτο της συνθέσεως) έχει τη γνώμη ότι δεν στοιχειοθετείται το αδίκημα της πλαστογραφίας με βάση τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία εδέχθη το δικαστήριο της ουσίας διά τους εξής λόγους. Από τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 Ποινικού Κώδικος προκύπτει ότι δεν συνιστά πλαστογραφία η έκφραση νο-

μάτων και ενιαίο κείμενο εις το τέλος και αν το πει δεν λαμβάνει ονόματι άλλου πογραφή του συντάκτης τός διεντύπων από τον ίδιο. ποθέτει σύντ του προσώπου νου συναίνεσ πουν έννομ συντεταγμένως ή μερικ μεταβάλλετα θούς συντάκ δεται έννοια i του γνω i γραφής του σ έντυπο διακρ μένη π i τα ουδόλως μετi πλαστογραφi στήριο της οi σκέψη της πi ελάσσονα γνi δεκτή η αίτηs νως ερμήνευs κή ποινική δι Ποινικού Κώδi

Παρατηρήσι

Στην παρi στηκε ένα ενδ ποίο το Ακi πλειοψηφία ό «κατάρ της επικύρωs ως πτωση την ε άρθρ. 21s παρ ουσίας. iός της πλειοψηφί τρέπει τη διατ για την ορθότ Ο ΑΠi αποδ να με τις σκέψ

Πραγματικά
περιστατικά

Μεσογυφία

ποίησε όμως γνήσια ημίον Αθηνών, στο οποίο ήταν τυπωμένη Δημοκρατία», το ημίον, δηλαδή η κεπίσημος τίτλος του οποίου να εμφανίζεται από το Πανεπιστήμιο άνω επιστολές του όσε πληροφορίες από μερικανικά Πανεπιστήμια που πραγματοποιή- Ενώ δε ο τελευταίος καθηγητής Α' βαθμίου Αθηνών και ο κα- ρίζε, ανέφερε εν τού- οι πληροφορίες που ητες διά να κριθεί ο ιψη μόνιμου θέσεως ώς επόμενος, στοι- κτικά αυτά το α- φίας κατ' εξακολου- ρονος κατήρτισε ας πρδέντα έγγραφα νεφάνισε ότι καταρ- ηλαδή από πρόσωπο κπροσωπεί το Πανε- ξε δε τούτο με δολία ρίζοντας και θέλον- και με το σκοπό με απλανήσει τους λη- α γεγονός δυνάμενο είας και δη ότι δήθεν ών ενδιαφέρεται επι- τούμενες πληροφο- ο δικαστήριο, κατά μη του δικαστηρίου, αι εμπειριστατωμένη μήνευσε και εφήρμο- κική διάταξη του άρ- ρος και ο σχετικός λό- να απορριφθεί. Ένα τηρίου (το τρίτο της μη ότι δεν στοιχειο- ρογραφίας με ριστατικά, τα οποία της ουσίας διά τους διάταξη του άρθρου ιδικός προκύπτει ότι φία η έκφραση νοη-

μάτων και η αποτύπωσή τους γραπτώς σε ενιαίο κείμενο από φυσικό πρόσωπο και η εις το τέλος θέση της υπογραφής του, έστω και αν το περιεχόμενο είναι αναληθές, αφού δεν λαμβάνει χώραν σύνταξη εγγράφου επ' ονόματι άλλου προσώπου ούτε έχει τεθεί υπογραφή του τρίτου αυτού προσώπου, ο δε σύντακτής του κειμένου αποδέχεται ότι αυ- τός διετύπωσε το κείμενο ως προερχόμενο από τον ίδιο. Η υλική πλαστογραφία προ- ποθέτει σύνταξη κειμένου επ' ονόματι τρί- του προσώπου ή θέση της υπογραφής του ά- νευ συναινέσεώς του από τον οποίον προκύ- πτουν έννομες συνέπειες ή επέμβαση επί συντεταγμένου ήδη γνησίου εγγράφου ολι- κώς ή μερικώς, εφόσον με τον τρόπο αυτό μεταβάλλεται άνευ συναινέσεως του αλη- θούς συντάκτου το περιεχόμενο και αποδί- δεται έννοια διάφορη της αρχικής. Η γραφή του γνησίου κειμένου και της γνησίας υπο- γραφής του συντάκτου επί χάρτου φέροντος έντυπο διακριτικό τίτλο, όπως στην προκει- μένη περίπτωση «Πανεπιστήμιο Αθηνών», ουδόλως μεταβάλλει την νομική έννοια της πλαστογραφίας. Με όσα εδέχθη το δικα- στήριο της ουσίας και διαλαμβάνονται στη σκέψη της πλειοψηφίας, έπρεπε, κατά την ελάσσονα γνώμη του δικαστηρίου, να γίνει δεκτή η αίτηση αναιρέσεως, διότι εσφαλμέ- νως ερμήνευσε και εφάρμοσε την δικαστι- κή ποινική διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 Ελληνικού Κώδικα.

αυτούς αυτοτελείς ισχυρισμούς του κατηγορουμένου, που είναι εκείνοι οι οποίοι τείνουν σε άρση του ποινικού χαρακτήρα της πράξεως ή αποκλείουν ή μειώνουν την ικανότητα καταλογισμού ή άγουν σε εξάλειψη του αξιοποιήσιμου ή μείωση της ποινής όχι δε εκείνοι οι οποίοι συνιστούν άρνηση της κατηγορίας ή επιχειρήματα του κατηγορουμένου η απόρριψη των οποίων δεν απαιτείται να γίνεται με ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία. Στην εξεταζόμενη περίπτωση το Τριμελές Εφετείο Αθηνών όπως από το συνδυασμό αιτιολογικού και διατάκτικού της προσβαλλόμενης αποφάσεώς του προκύπτει, από την εκτίμηση και αξιολόγηση των αναφερομένων αποδεικτικών στοιχείων δέχθηκε ανελέγκτως ότι ο αναιρεσείων Ν.Α. με σκοπό να περιποιήσει στον εαυτόν του παράνομο περιουσιακό όφελος αποπείραθηκε με απειλές να εκβιάσει τον μηνυτή Ν.Α. αλλά απέτυχε του σκοπού του αυτού όχι από δική του θέληση αλλά από αίτια εξωτερικά. Ειδικότερα κατά τον προσδιοριζόμενο τόνο και χρόνο τηλεφώνησε δύο φορές στον μηνυτή και αφού του ανακοίνωσε ότι λέγεται Γ.Γ., κατέχει δε τα προσδιοριζόμενα τιμολόγια και άλλα φορολογικά στοιχεία από τα οποία προκύπτουν φορολογικές παραβάσεις της προσδιοριζόμενης εταιρίας της οποίας διαχειριστής και εκπρόσωπος ήταν ο μηνυτής, τον απείλησε ότι με βάση τα φορολογικά αυτά στοιχεία θα τον καταγγείλει στις φορολογικές αρχές αν δεν καταβάλει στον τόπο που του όρισε στον Γ.Π. το ποσό των δραχμών 2.000.000. Ο μηνυτής υπό το κράτος της απειλής αυτής, η πραγμάτωση της οποίας θα είχε μεγάλης εκτάσεως φορολογικές κυρώσεις σε βάρος του δέχθηκε να καταβάλει το πιο πάνω ποσό. Έτσι τις βραδυνές ώρες της 24.1.1983 πήγε στον τόπο όπου τον είχε ορίσει ο αναιρεσείων, ήτοι στη καφετερία του ξενοδοχείου Olympic House όπου συνάντησε τον Γ.Π., στον οποίο παρέδωσε 300.000 δραχμές σε χαρτονομίσματα, αλλά ευθύς αμέσως κατέφθασαν αστυνομικά όργανα, τα οποία προηγουμένως ο μηνυτής είχε ειδοποιήσει περί της συναντήσεώς του αυτής και από τα θυλάκια του παντέλονιού του Γ.Π. αφαιρέσαν τα πιο πάνω χαρτονομίσματα τα οποία είχαν προηγουμένως προσημειωθεί. Έτσι δεν επήλθε η ζημία στην περιουσία του μηνυτή. Με βάση τα πιο πάνω γενόμενα δεκτά το Τριμελές Εφετείο Αθηνών που εκήρυξε ένοχο τον αναιρεσείοντα Ν.Α. του εγκλήματος της απόπειρας εκβιάσεως (άρθρ. 388 παρ. 1β και 42 παρ. 1 ΠΚ), εκθέτει στην προσβαλλόμενη απόφασή του τα πραγματικά περιστατικά τα οποία αποδείχθηκαν κατά την ενώπιόν του ακροαματική διαδικασία και συνιστούν τους αντικειμενικούς και υποκειμενικούς όρους του εγκλήματος για το οποίο εκήρυξε ένοχο τον αναιρεσείοντα, τις αποδείξεις από τις οποίες το συνήγαγε, καθώς και σκέψεις και συλλο-

γισμούς με τις οποίες έκανε την επαγωγή τους στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις που εφάρμοσε. Συνεπώς σύμφωνα με τα πιο πάνω διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του την ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία που επιβάλλεται από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ, δεν είχε δε υποχρέωση να επεκτείνει αυτήν και στους μη αυτοτελείς ισχυρισμούς του αναιρεσείοντα με τους οποίους υποστήριζε ότι η αναφερόμενη απειλή ήταν απρόσφορη να εξαναγκάσει το μηνυτή στην αναφερομένη πράξη, και ότι η συμπεριφορά του αναιρεσείοντα συνιστά προπαγανδαστικές πράξεις εκβιάσεως και οι περί του αντιθέτου από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ ΚΠΔ πρώτος δεύτερος και τέταρτος λόγοι της αιτήσεως αναιρέσεως είναι αβάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν.

Το Τριμελές Εφετείο Αθηνών τα αναφερόμενα στο αιτιολογικό της προσβαλλόμενης αποφάσεώς του τιμολόγια εταιρίας Τοξότης διηγηματικώς τα αναφέρει, την περιέλευση δε αυτών στην κατοχή του αναιρεσείοντα συνήγαγε από τα λοιπά αποδεικτικά στοιχεία και δεν τα έλαβε υπόψη του ως αποδεικτικά στοιχεία για το σχηματισμό της κρίσεώς του για την ενοχή των κατηγορουμένων και από τη μη αγνώσσή τους δε δημιουργείται απόλυτη ακυρότητα. Συνεπώς ο τρίτος λόγος αναιρέσεως με τον οποίο προβάλλονται τ' αντίθετα είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί. Ως προς την αίτηση αναίρεσης του Γ.Γ.

V. Από τη διάταξη του άρθρου 46 παρ. 1 εδαφ. α ΠΚ η οποία ορίζει ότι όποιος με πρόθεση προκαλέσει σε άλλον την απόφαση να εκτελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε, συνάγεται ότι η πρόκληση και παραγωγή από τον ηθικό αυτουργό της αποφάσεως να εκτελέσει άλλος (αυτουργός) την άδικη πράξη που διέπραξε μπορεί να γίνει με οποιοδήποτε τρόπο αλλά σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ για να είναι ειδική και εμπειριστατωμένη η αιτιολογία της αποφάσεως, η οποία καταδικάζει τον ηθικό αυτουργό, πρέπει σε αυτήν να εκτίθενται τα πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν από τα οποία το δικαστήριο συνήγαγε ότι αυτός (ηθικός αυτουργός) προκάλεσε με τον αναφερόμενο τρόπο και μέσα σε άλλον την απόφαση να τελέσει την άδικη πράξη που διέπραξε. Στην ελεγχόμενη περίπτωση το Τριμελές Εφετείο Αθηνών όπως από την προσβαλλόμενη απόφασή του προκύπτει, από την εκτίμηση και αξιολόγηση των αναφερομένων αποδεικτικών στοιχείων δέχθηκε ανελέγκτως χωρίς καμιά ειδικότερη αναφορά σε πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν ότι ο αναιρεσείων προκάλεσε στην Α.Ε. με πειθώ και φορτικότητα την απόφαση να τελέσει την αξιόποινη πράξη της υπεξαγωγής εγγράφων για την

ιν 307 εδάφ. γεται, ότι το ισφύγει σύμ- στο δικαστι- του ανακριτή παραβιάζεται πό το Συμβού- ως εκ του ότι ο αφία κατά την βούλιο που θα περίπτωση πα- ο αρμόδιο δικα- με το άρθρο 315 για την απόλυτ- ρινης του κράτη

1
,
ν
υ
1-
ος
-
ας
το
όγο
ς -
ρβρ.
έβη
απέ-
α με-
τοκο-
ά την
ές συ-
όμενες
το εν-
κολού-
εξακο-
ρου για
υ. - Από
των άρ-
1 ΚΠΔ
ότητα η

οποία την καταδικάζει. Όμως έτσι η αιτιολογία αυτή της προσβαλλόμενης αποφάσεως δεν είναι ειδική και επιβεβαιωμένη όπως επιβάλλεται από τις διατάξεις των άρθρων 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ και είναι βάσιμος ο από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Α του ιδίου Κώδικα λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως του Γ.Γ., ο οποίος την πλήττει για την πλημμελεία της αυτή. Συνεπώς η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί ως προς τις καταδικαστικές για τον αναιρεσείοντα αυτόν διατάξεις της και η υπόθεση να παραπεμφθεί στο δικαστήριο το οποίο την έχει εκδόσει, που για να τη δικάσει όπως είναι εφικτό θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές.

Αριθμ. 1125/1988

Προεδρεύων ο αντιπρόεδρος **Ι. Γρίβας**
Εισηγητής ο αρεοπαγίτης **Π. Γρηγοριάδης**
Δικηγόροι **Κ. Αλεξόπουλος, Ζ. Κωνσταντινίου**

«Για τη στοιχειοθέτηση του προβλεπόμενου από το άρθρ. 79 παρ. 1 ν. 5960/1933 εγκλήματος απαιτείται η επιταγή να είναι έγκυρος. - Αναίρεται η προσβαλλόμενη αθωωτική απόφαση για έκδοση ακαλύπτου επιταγής λόγω εκ πλαγίου παραβίασης της παραπάνω διάταξης, διότι το δικαστήριο έκρινε ότι οι επίμαχες επιταγές ήταν άκυρες, κατά το ελληνικό δίκαιο χωρίς να ελέγξει σύμφωνα με το άρθρ. 72 του ν. 5960/1933 αν αυτές ήταν έγκυρες κατά το δίκαιο της χώρας πληρωμής τους».

Επειδή κατά τη διάταξη του άρθρου 79 παρ. 1 του Ν. 5960/1933 δια των ποινών που προβλέπονται σ' αυτό τιμωρείται ο εκδίδων επιταγήν μη πληρωθείσαν επί πληρωτού παρά τω οποίω δεν είχε διαθέσιμα κεφάλαια κατά τον χρόνον εκδόσεως της επιταγής ή της πληρωμής. Δια την στοιχειοθέτηση του υπό της διατάξεως αυτής προβλεπόμενου εγκλήματος απαιτείται, εκτός των άλλων στοιχείων, όπως η επιταγή είναι έγκυρος, είναι δε τοιαύτη όταν περιέχει τα εις τα άρθρα 1 και 2 του αυτού νόμου αναγραφόμενα στοιχεία μεταξύ των οποίων και την ονομασία «επιταγή» η οποία πρέπει ν' αναφέρεται στο κείμενο αυτής. Εξάλλου κατά την καθιερούσα κανόνα ιδιωτικού διεθνούς δικαίου διάταξη του άρθρου 72 του ιδίου νόμου ο τύπος των εξ επιταγής υποχρεώσεων ρυθμίζεται υπό του νόμου της Χώρας στο

έδαφος της οποίας αι υποχρεώσεις αυτές ανεληφθησαν δι' υπογραφής. Ουχ' ήττον αρκεί η τήρηση των τύπων των οριζόμενων υπό των νόμων της χώρας της πληρωμής. Εν προκειμένω δια των προσβαλλομένων με αριθμούς 37583/1987 και 37587/1987 αποφάσεων του Τριμελούς Πλημ/κειού Αθηνών κηρύχθηκε αθώς ο κατηγορούμενος Κ. Τ. για παράβαση του άρθρου 79 του Ν. 5960/1933 και δη για την έκδοση άνευ αντικρυσματος δύο επιταγών ποσού 525.000 δολαρίων η μία και 75.000 δολαρίων η άλλη, με την αιτιολογία ότι οι επιταγές αυτές δεν έφερον τα τυπικά στοιχεία του κύρους του αξιόγραφου της επιταγής και κυρίως την ονομασία «επιταγή» και τον τόπο της εκδόσεως. Όμως όπως προκύπτει από το συσχετισμό του σκεπτικού και του διατακτικού των αποφάσεων αυτών οι επιταγές αυτές ήταν πληρωτέες σε Τράπεζες του Εξωτερικού και δη στο Ανόβερο η μία και Ν. Υόρκη η άλλη. Επομένως κατ' εφαρμογήν της ως άνω διατάξεως του άρθρου 72 του Ν. 5960/1933 έδει να ερευνηθεί υπό του δικαστηρίου αν οι επίμαχες επιταγές ήταν έγκυρες κατά το δίκαιο της χώρας πληρωμής τους. Κατ' ακολουθίαν παραλείψασαι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις να συσχετίσουν τη διάταξη του άρθρου 72 προς το άρθρο 79 του Ν. 5960/1933 και αποφανθείσαι ακύρους τας επιταγάς και αθών τον κατηγορούμενον εκ πλαγίου παρεβίασαν την ουσιαστική ως άνω ποινική διάταξη, γιατί κατέστησαν ανέφικτο τον έλεγχο υπό του Αρείου Πάγου περί της ορθής εφαρμογής της. Πρέπει επομένως ν' αναιρεθούν κατά τον βάσιμον μοναδικόν λόγον της αιτήσεως αναιρέσεως του Εισαγγελέως του Αρείου Πάγου κατ' άρθρο 510 παρ. 1Ε του ΚΠΔ.

Αριθμ. 1126/1988

Προεδρεύων ο αντιπρόεδρος **Ι. Γρίβας**
Εισηγητής ο αρεοπαγίτης **Ι. Κιούσης**
Δικηγόρος **Α. Σταύρου**

«Στοιχεία της αντιποίησης δημόσιας υπηρεσίας. - Αναίρεται η προσβεβλημένη καταδικαστική απόφαση για αντιποίηση δημόσιας υπηρεσίας λόγω ελλείψεως αιτιολογίας, διότι δεν αποσαφηνίζει αν ο αναιρεσείων, ο οποίος μετά την παραίτησή του εξακολουθούσε να εμφανίζεται ως αστυνομικός, άσκησε καθήκοντα που ανάγονται στην υπηρεσία του αστυνομικού και ποια συγκεκριμένα είναι αυτά».

Κατά το άρθρο 175 § 1 ΠΚ, όποιος με πρόθεση

κούς κανόνες, γιατί δεν έλαβαν τα αναγκαία μέτρα αντιση-
ρίξεως της επί της οδού Δ. 2 κειμένης γειτονικής οικοδομής
και έτσι αποκολλήθηκε ο παλαιός πέτρινος μεσοτοιχος αυ-
τής, που είχε ύψος εκ πέντε μέτρων και συνολικό μήκος, λό-
γω της υπέρβας δύο σκελών, εκ δέκα οκτώ μέτρων. Αμφό-
τεροι δε οι αναιρεσιόντες, καίτοι τους είχε υποδειχθεί από
την πολεοδομική υπηρεσία του Δήμου Αθηναίων να προ-
βούν στην άμεση αντιστήριξη των αποκαλυφθέντων θεμε-
λίων, που δεν συντελούνταν με την κατασκευή ή μονομπλόκ
σε επαφή και σε ολόκληρη την επιφάνεια του μεσοτοιχίου
της ως άνω γειτονικής οικοδομής, δεν συμμορφώθηκαν με
τις υποδείξεις αυτές. Η παράλειψη της συμμορφώσεώς
τους είχε ως αποτέλεσμα να προκληθούν ρωγμές στο δια-
μέρισμα του εγκαθίστατος και πολιτικώς ενάγοντος Γ.Ρ., που
είχαν η κάθε μία πλάτος εξ ενός έως δύο εκατοστών του μέ-
τρου, και να δημιουργηθεί έτσι κίνδυνος για τη ζωή αυτού,
των συνοικούντων μετά του ιδίου μελών της οικογενείας του
και των λοιπών ενοίκων της πολυκατοικίας, στην οποία βρι-
σκόταν το διαμέρισμα αυτό. Ακολούθως το ίδιο δικαστήριο,
με βάση τις παραδοχές αυτές, κήρυξε ενόχους αμφοτέρους
τους αναιρεσιόντες της αξιόποινης πράξεως της παράβιά-
σεως των κανόνων της οικοδομικής, που τελέσθηκε από
αμέλεια (άρ. 28 και 286 ΠΚ), καταδίκασε τον κάθε ένα εξ αυ-
τών σε ποινή φυλάκισης πέντε μηνών και ανέστειλε την
εκτέλεση των επιβληθεισών στους αναιρεσιόντες ως άνω
ποινών για μία τριετία.

3. Έτσι όμως το ως άνω δευτεροβάθμιο δικαστήριο, με
τα υπ' αυτού γεγόμενα δεκτά ως άνω πραγματικά περιστατι-
κά, δεν διέλαβε στο σκεπτικό της πληροσμένης αποφάσεως
του την υπό των διατάξεων των αρ. 93 παρ. 3 του Συντάγμα-
τος και 139 ΚΠΔ προβλεπόμενη και απαιτούμενη ειδική και
εμπεριστατωμένη αιτιολογία, γιατί δεν αναφέρεται στο σκε-
πτικό της ποία εκ των δύο μνημονευθεισών μορφών αμελεί-
ας είχε δεχθεί το ως άνω δικαστήριο, αφού, λόγω παραλεί-
ψεως αναφοράς των συγκεκριμένων πραγματικών περιστα-
τικών, των συγκροτούστων κάποια εκ των εννοιών των ασυ-
νεϊδητης ή ενσυνείδητης αμελειών, δεν εξειδικεύονται αυτά.
Επομένως η απόφαση πάσχει από έλλειψη αιτιολογίας και
γι' αυτό, λόγω της βασιμότητάς του σχετικού εκ του αρ. 510
παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ μοναδικού λόγου της κρινόμενης απή-
σεως αναιρέσεως, πρέπει αυτή να γίνει δεκτή, να αναιρεθεί
η πληροσμένη απόφαση και να παραπεμφθεί (άρ. 519 ΚΠΔ)
η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο, συγκρο-
τούμενο από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους, οι οποίοι
είχαν δικάσει προηγουμένως.

Αριθμ. 898/2000

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Ε. Κρουσταλάκης
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Ι. Μυγιάκης
Εισαγγελέας Β. Παπαδάκης
Δικηγόρος Π. Πατάκης

«Πότε υπάρχει έλλειψη αιτιολογίας στην καταδικαστική
απόφαση. - Αναίρεται η προσβαλλόμενη καταδικαστική
απόφαση για απλή συνέργεια σε απάτη επί δικαστηρίω
λόγω ελλείψεως αιτιολογίας, διότι δεν διαλαμβάνονται
πραγματικά περιστατικά θεμελιωτικά αφενός της κυρίας
πράξεως της απάτης επί δικαστηρίω και αφετέρου της
συνδρομής του κατηγορουμένου σε αυτήν».

1. Η καταδικαστική δικαστική απόφαση στερείται της
από το Σύνταγμα (άρ. 93 παρ. 3) και τον ΚΠΔ (άρ. 139, όπως
ήδη ισχύει) επιβαλλόμενης ειδικής και εμπεριστατωμένης
αιτιολογίας, και είναι αναίρετα σύμφωνα με το αρ. 510 παρ.
1 στοιχ. δ' του ίδιου Κώδικα, όταν δεν αναφέρονται σ' αυτήν
με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματι-

κά περιστατικά που συγκροτούν την αντικειμενική και υπο-
κειμενική υπόσταση του εγκλήματος, οι αποδείξεις που στη-
ρίζουν την κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των στοι-
χείων του εγκλήματος και οι σκέψεις με τις οποίες έγινε η
υπαγωγή των πραγματικών αυτών περιστατικών στην ουσια-
στική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε.

2. Με την προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. [...] απόφαση του
Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, που δίκασε κατ' έφεση, ο αναι-
ρεσιών Ρ.Γ. καταδικάστηκε σε φυλάκιση οκτώ (8) μηνών με
τριετή αναστολή για το πλημμέλημα της απλής συνέργειας
σε απάτη στο δικαστήριο κατ' εξακολούθηση, με την εξής
αιτιολογία: Ο κατηγορούμενος (ήδη αναιρεσιών) τέλεσε
την αξιόποινη πράξη της απλής συνέργειας σε απάτη επί δι-
καστηρίου, ήτοι προμηθεύτηκε τις συναλλαγματικές από τις
παθούσες και τις μεταβίβασε με οπισθογράφηση στον Π.Γ.,
ο οποίος με τη σειρά του τις μεταβίβασε στον Π.Θ., ο οποίος
και βάσει αυτών εξέδωσε διαταγές πληρωμής. Η αιτιολογία
όμως αυτή είναι ελλιπής, δεδομένου ότι δεν αναφέρονται
σαφή και συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που να θε-
μελιώνουν οποιαδήποτε συνδρομή του αναιρεσιόντος σε
εκτέλεση κύριας πράξεως απάτης στο δικαστήριο, και επί
πλέον, τόσο στο σκεπτικό όσο και στο διατακτικό της απο-
φάσεως, δεν αναφέρονται τα πραγματικά περιστατικά που
είναι αναγκαία για τη θεμελίωση της εν λόγω κύριας πράξε-
ως απάτης. Έτσι είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός ο
σχετικός από το αρ. 510 παρ. 1 στοιχ. δ' του ΚΠΔ λόγος της
υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

3. Μετά από αυτά πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη
απόφαση, μόνο ως προς τις διατάξεις της που αφορούν τον
αναιρεσιόντα, και να παραπεμφθεί η υπόθεση, ως προς το
αναιρούμενο αυτό μέρος της, για νέα συζήτηση, στο ίδιο δι-
καστήριο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές (άρ. 519 ΚΠΔ).

Αριθμ. 899/2000

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Ε. Κρουσταλάκης
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Ι. Μυγιάκης
Εισαγγελέας Β. Παπαδάκης

«Η διάταξη του αρ. 386 παρ. 3 του ΠΚ είναι επιεικέστερη
της προίσχυσσας μετά την αντικατάστασή της με το αρ.
14 παρ. 4 του Ν. 2721/1999 και ως τέτοια εφαρμόζεται
αναδρομικώς. - Αναίρεται εν μέρει η προσβαλλόμενη ως
προς την περί επιμετρήσεως ποινής διάταξη της για το
αδίκημα της απάτης που τέλεσε ο κατηγορούμενος κατ'
επάγγελμα και κατά συνήθεια, εκ της οποίας η προκλη-
θείσα συνολική ζημία ανέρχεται σε ποσό 1.076.239 δρχ.
περίπου, λόγω εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής
των ως άνω διατάξεων, διότι το δικαστήριο κατέγνωσε
στον κατηγορούμενο ποινή καθέρξεως και όχι ποινή φυ-
λακίσεως, ως όφειλε, καθώς το υπό κρίση έγκλημα ήδη
αποτελεί πλημμέλημα».

→ Αριθμ. 900/2000

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Ε. Κρουσταλάκης
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Α. Παπαθεοδώρου
Εισαγγελέας Β. Παπαδάκης
Δικηγόρος Ηλ. Αναγνωστόπουλος

«Ανθρωποκτονία εκ προθέσεως και ληστεία συρρέουν
αληθώς όταν η θανάτωση του θύματος περιλαμβάνεται
στον δόλο του δράστη, έγινε δε με σκοπό την αφαίρεση
κινητών πραγμάτων που ανήκουν στο θύμα και η αφαίρε-
ση αυτών συνδέεται αμέσως με την θανάτωση. - Ορθή και
αιτιολογημένη καταδίκη για ανθρωποκτονία εκ προθέσε-

ως σε αληθή συρροή με ληστεία και οπλοχρησία του αναιρεσιόντος, ο οποίος, επειδή αντιμετώπιζε οικονομικά προβλήματα, συναποφάσισε με τον συγκατηγορούμενό του να θανατώσουν το θύμα-κοσμηματοπώλη καταφέροντάς του με μαχαίρι δύο πλήγματα στην καρδιακή χώρα και να αφαιρέσουν τα υπό του παθόντος μεταφερόμενα προς επίδειξη κοσμήματα καθώς και 450 χιλ. δρχ., πράξεις που επέλεξαν εν συνεχεία από κοινού. - Απολογημένη απόρριψη του αυτοτελούς ισχυρισμού περί συνδρομής στο πρόσωπο του κατηγορουμένου της ελαφρυντικής περιστάσεως του προτέρου εντίμου βίου, διότι αυτός προέβαινε σε μη αναγκαίες αγορές (κοσμήματα, αυτοκίνητα) δημιουργώντας χρέη, με αποτέλεσμα να περιέλθει σε τέτοιο οικονομικό αδιέξοδο, ώστε να συλλάβει την ιδέα της ανθρωποκτονίας και της ληστείας για να εξευρύνει χρήματα προς επίλυση των οικονομικών προβλημάτων του».

[...]. 5. Το μεν άρ. 299 παρ. 1 ΠΚ, που τροποποιήθηκε με το άρ. 33 παρ. 1 του Ν. 2172/1993, ορίζει, ότι ... [παράκειται το κείμενο]. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, όπως άλλωστε έγινε δεκτό και με σειρά αποφάσεων του δικαστηρίου αυτού (ΑΠ 1023/1997, 35/1996, 1028/1994, 586/1993, 600/1990), ότι τα εγκλήματα της ανθρωποκτονίας από πρόθεση και της ληστείας συρρέουν αληθώς, στην περίπτωση κατά την οποία η θανάτωση του θύματος περιλαμβανόταν στο δόλο του δράστη και έγινε για το σκοπό της αφαίρεσής των κινητών πραγμάτων, που ανήκουν στο θύμα, και η αφαίρεση αυτών συνδέεται αμέσως με τη θανάτωση.

6. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το αιτιολογικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Αθηνών, που την εξέδωσε, μετά την αναιρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση και αξιολόγηση των αναφερομένων στην ίδια αποδεικτικών μέσων, δέχθηκε, ότι αποδείχθηκαν τα εξής ουσιώδη πραγματικά περιστατικά: Ο αναιρεσιών κατά τις Παραμονές Χριστουγέννων 1993 γνωρίσθηκε με τον κοσμηματοπώλη Χ.Κ. στην κατοικία του αδελφού του Ν.Ε., στην οποία ο κοσμηματοπώλης είχε μεταβεί για επίδειξη κοσμημάτων. Ο αναιρεσιών αγόρασε διάφορα κοσμήματα, που είχαν αξία εξ 140.000 δραχμών. Η δεύτερη συνάντησή τους έλαβε χώρα περί τα μέσα Ιανουαρίου 1994, όταν ο αναιρεσιών προσκάλεσε τον Χ.Κ. στην κατοικία του, την ευρισκομένη στους Αγίους Αναργύρους Αττικής και στην οδό Σ. 25, για να αγοράσει κοσμήματα. Ο αναιρεσιών αγόρασε κατά την συνάντησή αυτή τρία χρυσά δακτυλίδια και μια χρυσή αλυσίδα χειρός. Αυτός εκείνη την χρονική περίοδο αντιμετώπιζε έντονα οικονομικά προβλήματα και είχε άμεση ανάγκη χρημάτων. Ο ίδιος, για να τα επιλύσει, συνέλαβε κατά Φεβρουάριο 1994 τον ανθρωποκτόνο σκοπό να σκοτώσει τον Χ.Κ. και ακολούθως να του αφαιρέσει τα υπ' αυτού μεταφερόμενα προς επίδειξη κοσμήματα, τα οποία στη συνέχεια θα πωλούσε, εισπράττοντας το τίμημα. Έτσι ο ίδιος απευθύνθηκε στον κατηγορούμενο Ι.Α., ο οποίος γνώριζε τον Χ.Κ. και συμφώνησε πλήρως με την αποδοχή του ως άνω σχεδίου. Αυτοί συναποφάσισαν να παρασύρουν τον Χ.Κ. στην κατοικία του αναιρεσιόντος με την πρόφαση, ότι θα αγοράσουν κοσμήματα και την κατάλληλη στιγμή θα πραγματοποιούσαν το σχέδιό τους. Ο αναιρεσιών τηλεφώνησε κατά την 4.3.1994 στον Χ.Κ. και τον προσκάλεσε την 8.3.1994 στην κατοικία του, δηλώνοντας, ότι συγγενείς του ενδιαφέρονταν να αγοράσουν κοσμήματα. Αυτός δέχθηκε την πρόσκληση και το εσπέρας της 8.3.1994 μετέβη στην κατοικία του αναιρεσιόντος, συνοδευόμενος από τη φίλη του Α.Κ. Όμως ο αναιρεσιών και ο Ι.Α., διαπιστώνοντας, ότι θα ήσαν υποχρεωμένοι να σκοτώσουν δύο ανθρώπους, αποφάσισαν την αναβολή του σχεδίου, ισχυρίσθηκαν προς τον Χ.Κ., ότι οι αγοραστές των κοσμημάτων δεν μπορούσαν να προσέλθουν και συμφώνησαν με τον ίδιο να πραγματοποιήσουν τη συνάντηση την επομένη ημέρα. Πράγματι την

9.3.1994 και περί ώρα 18:15 ο Χ.Κ., μεταφέροντας δύο τσάντες με κοσμήματα, μετέβη μόνος του στην οικία του αναιρεσιόντος. Αυτός και ο Ι.Α. του ζήτησαν να επιδείξει τα κοσμήματα και τον έβαλαν να καθήσει σε τέτοια θέση, ώστε να έχει την πλάτη του προς το δωμάτιο της κουζίνας και να μη βλέπει τις κινήσεις του αναιρεσιόντος. Έτσι κατά τον χρόνο, κατά τον οποίο πραγματοποιούνταν η επίδειξη των κοσμημάτων και ο Ι.Α. απασχολούσε τον Χ.Κ., ο αναιρεσιών παρέλαβε ένα μαχαίρι από την κουζίνα, το έβαλε στην τσέπη του και επέστρεψε στο σαλόνι. Όταν αυτοί έκριναν, ότι έφθασε η κατάλληλη στιγμή, ο μεν αναιρεσιών έπιασε με το ένα χέρι του τον Χ.Κ. από το λαιμό και τον έσφιγγε και με το άλλο χέρι έκλεισε τη μύτη και το στόμα του, για να μη μπορεί να αναπνεύσει, ο δε Ι.Α. ταυτοχρόνως ακινητοποιούσε τον Χ.Κ., πιάνοντάς τον από τα χέρια και πατώντας στα πόδια. Ακολούθως ο αναιρεσιών με το μαχαίρι, που κρατούσε, κατάφερε δύο πλήγματα στην καρδιακή χώρα του Χ.Κ., τα οποία είχαν ως αποτέλεσμα να επιφέρουν αμέσως σχεδόν το θάνατό του. Ο αναιρεσιών και ο Ι.Α., μετά την ολοκλήρωση της εγκληματικής τους πράξεως, αφαιρέσαν από την τσέπη του θύματος το ποσό των 450.000 δραχμών και από τις βαλίτσες του όλα τα κοσμήματα, που είχαν συνολικό βάρος εκ πέντε περίπου κιλών και αξία εξ 20.000.000 δραχμών. Ακολούθως οι ίδιοι μετέφεραν το πτώμα του Χ.Κ. στο τριακοστό χιλιόμετρο της οδού Μαλακάσας Αγίου Μερκουρίου και το απέρριψαν σε θαμνώδη έκταση. Αυτό δε απεκαλύφθη τυχαίως κατά την 28.8.1994. Στη συνέχεια δε οι δράστες αυτοί διένειμαν μεταξύ τους το ως άνω αφαιρεθέν από την τσέπη του θύματος ποσό των 450.000 δραχμών και εκείνο των 5.500.000 δραχμών, το προελθόν από την προς τον κατηγορούμενο Δ.Α. πώληση των αφαιρεθέντων από το Χ.Κ. κοσμημάτων. Τέλος το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αφού δέχθηκε, ότι ο αναιρεσιών και ο Ι.Α. με ήρεμη ψυχική κατάσταση συναποφάσισαν και με μεγάλη ψυχραιμία σκότωσαν τον Χ.Κ., για να του αφαιρέσουν, όπως και έπραξαν, χρήματα και κοσμήματα, τα οποία ιδιοποιήθηκαν, κήρυξε, με βάση τις παραδοχές αυτές, ένοχο τον αναιρεσιώνα των αξιοποιώνων πράξεων της ανθρωποκτονίας από πρόθεση, της ληστείας και της οπλοχρησίας, καταδίκασε αυτόν αντιστοίχως σε ποινές ισόβιας καθείρξεως, καθείρξεως οκτώ ετών και φυλακίσεως ενός έτους και όρισε συνολική ποινή καθείρξεως εξ οκτώ ετών και έξι μηνών.

7. Συνεπώς το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Αθηνών με τα απ' αυτού γενόμενα αποδεκτά πραγματικά περιστατικά και με την υπό του ίδιου εξενεχθείσα κρίση του, περί αληθούς συρροής των αξιοποιώνων πράξεων της ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως και της ληστείας, ορθώς εφάρμοσε τις ουσιαστικές διατάξεις των άρ. 94 (299 παρ. 1) και 380 παρ. 1 ΠΚ τις οποίες δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλάγιου, αφού δέχθηκε, ότι η θανάτωση του Χ.Κ. περιλαμβανόταν στο δόλο του αναιρεσιόντος, του αποσκοπούντος στην αφαίρεση των ανηκόντων στο θύμα κινητών πραγμάτων, τη συνδεόμενη αμέσως με τη θανάτωση. Έτσι ο υπό του άρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Ε' ΚΠΔ προβλεπόμενος και υποστηρίζων τα αντίθετα τέταρτος λόγος της αιτήσεως αναίρεσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

8. Από το άρ. 84 παρ. 2 περ. α' ΠΚ προκύπτει, ότι για να συντρέξει η θεσπιζόμενη από αυτή ελαφρυντική περίπτωση, η οποία επιφέρει μείωση της ποινής, κατά το άρ. 83 ΠΚ, πρέπει ο υπαίτιος να έζησε έως το χρόνο κατά τον οποίο έλαβε χώρα το έγκλημα έντιμη ατομική, οικογενειακή, επαγγελματική και γενικώς κοινωνική ζωή, δηλαδή πρέπει ο έντιμος βίος να ανάγεται σε όλες τις ως άνω μορφές της ανθρωπίνης συμπεριφοράς του.

9. Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλομένη απόφαση απορρίφθηκε στην ουσία ο προβληθείς υπό του αναιρεσιόντος αυτοτελής ισχυρισμός, περί αναγνώρισεως της συνδρομής στο πρόσωπό του της ελαφρυντικής περιστάσεως, της προβλεπόμενης υπό της προαναφερθείσας

διατάξεως. Ειδικότερα στο σκεπτικό της απόφασης, που συμπληρώνεται παραδεκτώ και από εκείνο, το μνημονεύμενο για την ενοχή του αναιρεσείοντος, εκτίθενται τα εξής πραγματικά περιστατικά: Δεν αποδείχθηκε, ότι ο αναιρεσείων μέχρι την τέλεση των αναφερθεισών αξιοποιώνων πράξεων του έζησε έντιμη ατομική, οικογενειακή, επαγγελματική και γενικώς κοινωνική ζωή. Ούτε αποδεικνύεται τέτοια ζωή από τα επικληθέντα υπό του αναιρεσείοντος και αναγνωσθέντα έγγραφα και από τις καταθέσεις των εξετασθέντων μαρτύρων κατηγορίας και υπερασπίσεως. Αντιθέτως αποδείχθηκε, ότι ο αναιρεσείων έρρεπε προς τον άτακτο βίο, δημιουργούσε συνεχώς χρέη, τα οποία δεν είχε τη δυνατότητα να εξοφλήσει, και μάλιστα με τις αγορές του δεν κάλυπτε αναγκαίες και σοβαρές ανάγκες, αφού διέθετε χρήματα για την αγορά κοσμημάτων, αλλά και αυτοκινήτων. Έτσι ο αναιρεσείων περιήλθε σε τέτοιο οικονομικό αδιέξοδο, ώστε να συλλάβει την ιδέα της ανθρωποκτονίας και της ληστείας για να εξεύρει χρήματα προς αντιμετώπιση των εντόνων οικονομικών προβλημάτων του. Επιπροσθέτως δε ο ίδιος, όπως αναφέρεται στο σκεπτικό της ενοχής, αρεσκόταν στη συνεχή αγορά και αλλαγή σε σύντομο χρονικό διάστημα αυτοκινήτων, που του δημιουργούσαν τα έντονα οικονομικά προβλήματα.

10. Έτσι το ανωτέρω δικαστήριο, με τα υπ' αυτού γενόμενα αποδεκτά ως άνω πραγματικά περιστατικά, διέλαβε στην προσβαλλομένη απόφασή του την προβλεπόμενη και απαιτούμενη υπό των άρθρ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία και ως προς την απόρριψη του προαναφερθέντος αυτοτελούς ισχυρισμού του αναιρεσείοντος, αφού εκτίθενται στο σκεπτικό με πληρότητα και σαφήνεια τα περιστατικά και οι λόγοι για τους οποίους δέχθηκε, ότι δεν συντρέχει περίπτωση εφαρμογής και αναγνώρισεως της μνημονευθείσας ελαφρυντικής περιστάσεως, και οι συλλογισμοί, με τους οποίους έγινε η υπαγωγή των περιστατικών στην εφαρμοσθείσα ως άνω ουσιαστική ποινική διάταξη, την οποία δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου. Συνεπώς ο εκ του άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' ΚΠΔ απορρέων τρίτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως, με τον οποίο ο αναιρεσείων υποστηρίζει την άποψη, ότι η πλησσομένη απόφαση στερείται επαρκούς αιτιολογίας ως προς την απόρριψη της ελαφρυντικής αυτής περιστάσεως και παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου την μνημονευθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

11. Μετά από αυτά πρέπει να απορριφθεί ως κρινομένη αίτηση αναιρέσεως και να επιβληθούν (άρθρ. 583 παρ. 1 ΚΠΔ) τα δικαστικά έξοδα στον αναιρεσείοντα.

Αριθμ. 901/2000

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Ε. Κρουσταλάκης
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Α. Παπαθεοδώρου
Εισαγγελεύς Π. Ζαβολάας
Δικηγόρος Δ. Παρασκευόπουλος

«Η άσκηση θήρας με μηχανοκίνητο μέσο και η άσκηση θήρας με την βοήθεια προβολέων κάθε φύσεως και ελκυστικών φώτων (άρθρ. 258 παρ. 1 περ. β' ν.δ. 86/1969) συρρέουν αληθώς. - Ορθή και αιτιολογημένη κατάδίκη για το αδίκημα του άρθρ. 258 παρ. 1 περ. β' ν.δ. 86/1969 του κατηγορουμένου ο οποίος θήρευε εποχούμενος σε αγροτικό αυτοκίνητο χρησιμοποιώντας τους προβολείς αυτού και τα ελκυστικά του φώτα. - Οι απάσεις του αναιρεσείοντος ότι η διαταχθείσα από το δικαστήριο δήμευση του αυτοκινήτου του είναι αφενός αντισυνταγματική και αφετέρου αναίτιολογητη απορρίπτονται, η μεν πρώτη ως απαράδεκτη, αφού κατά το άρθρ. 7 παρ. 3 του Συντάγματος απαγορεύεται μόνο η γενική δήμευση και όχι η (ειδική) δήμευση των προϊόντων και εργαλείων του εγκλήματος, η δε δεύ-

τερη ως αβάσιμη, γιατί μνημονεύεται ρητώς ότι το αυτοκίνητο ανήκε στην κυριότητα του αναιρεσείοντος και ότι ο ίδιος θήρευε με αυτό, χρησιμοποιώντας τους προβολείς και τα ελκυστικά του φώτα».

1. Το ν.δ. 86/1969 «περί δασικού κώδικος» ορίζει στο μεν άρθρ. 258 παρ. 1 περ. β', ότι «Απαγορεύεται: α) ... β) Η άσκηση της θήρας από μηχανοκινήτων μέσων ..., ως και διά πάσης φύσεως προβολέων και ελκυστικών φώτων», στο δε άρθρ. 287 παρ. 5 εδ. α', ότι «οι παραβαίνοντες τας διατάξεις της παρ. 1 του άρθρ. 258 τιμωρούνται διά φυλακίσεως τουλάχιστον τριών μηνών». Εκ της διατύπωσης των διατάξεων αυτών, προκύπτει, ότι η διεξαγομένη από μηχανοκίνητο μέσο θήρα και η ασκουμένη με τη βοήθεια προβολέων κάθε φύσεως και ελκυστικών φώτων θήρα αποτελούν δύο διακεκριμένες και αυτοτελείς παραβάσεις, οι οποίες συρρέουν αληθώς, γιατί η κάθε μία εξ αυτών σύγκειται εξ ιδιαιτέρων στοιχείων και δεν αποτελεί, κατά νόμο, η μία συστατική ιδιότητα της άλλης, ή επιβαρυντική περίπτωση ή αναγκαίο μέσο εκτελέσεως ή ανάγκα συνέπεια αυτής.

2. Στην προκειμένη περίπτωση το Τριμελές Εφετείο Δυτικής Μακεδονίας, με την προσβαλλομένη [...] απόφασή του, όπως προκύπτει από το σκεπτικό του, συμπληρούμενο παραδεκτώ από το διατακτικό του, δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη αναιρετικώς κρίση του, ότι από τα μνημονευόμενα στο σκεπτικό κατ' είδος αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αναιρεσείων στη δασική θέση «Μαντριά Κονταλέξη» της Κοινότητας Μεσοβούνου Εορδαίας Κοζάνης και περί την εικοστή τρίτη ώρα της 16ης Σεπτεμβρίου 1993 εκ προθέσεως θήρευε από το ανήκον στην ιδιοκτησία του [...] αγροτικό αυτοκίνητο και χρησιμοποίησε για την διεξαγωγή της ως άνω θήρας τους προβολείς αυτού και τα ελκυστικά του φώτα. Ακολούθως το δευτεροβάθμιο δικαστήριο με βάση της παραδοχές αυτές, αφού δέχθηκε την υπό του αναιρεσείοντος άσκηθείσα έφεση κατά της πρωτόδικης [...] καταδικαστικής αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Κοζάνης, κήρυξε ένοχο αυτόν αμφοτέρων των μνημονευθεισών αξιοποιώνων πράξεων, καταδίκασε τον (ίδιο σε ποινή φυλακίσεως έξι μηνών για την κάθε μια εξ αυτών, επέβαλε στον αναιρεσείοντα συνολική ποινή εξ οκτώ μηνών και ανέστειλε την εκτέλεση αυτής για μια τριετία.

3. Το Τριμελές Εφετείο Δυτικής Μακεδονίας, με τα υπ' αυτού γενόμενα αποδεκτά ως άνω πραγματικά περιστατικά, διέλαβε στην πλησσομένη απόφασή του την προβλεπόμενη και απαιτούμενη από τα άρθρ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ, ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει στο σκεπτικό της με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση αμφοτέρων των αξιοποιώνων πράξεων, για τις οποίες καταδικάσθηκε ο αναιρεσείων, τις αποδείξεις, από τις οποίες συνήγαγε αυτά, καθώς επίσης και τους συλλογισμούς, με βάση τους οποίους υπήγαγε τα προαναφερθέντα πραγματικά περιστατικά στην ουσιαστική ποινική διάταξη του άρθρ. 258 παρ. 1 περ. β' του ν.δ. 86/1969, την οποία ορθώς εφάρμοσε και ερμήνευσε και δεν την παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου. Ειδικότερα, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε ρητώς, ότι ο αναιρεσείων τέλεσε αμφοτέρους τις μνημονευθείσες αξιόποινες πράξεις και έτσι απέκρουσε την υπό του ιδίου υποστηριζόμενη εκδοχή, περί αναζητήσεως υπ' αυτού και των άλλων συγκατηγορουμένων του τμήματος ποιμνίου του Ε.Κ., που είχε εκφύγει από την επιτήρησή του. Περαιτέρω ο μη αιτιολογούμενος υπό της πλησσομένης αποφάσεως δόλος του αναιρεσείοντος, ο αναγόμενος στις δύο αξιόποινες αυτές πράξεις, θεωρείται ως ενυπάρχων (άρθρ. 26 παρ. 1 και 27 παρ. 1 ΠΚ) στις προαναφερθείσες και γενόμενες αποδεκτές ουσιαστικές παραδοχές, τις θεμελιούσες τις πράξεις

στοιχείο του διωκόμενου, ως άνω, εγκλήματος, στην πληττόμενη απόφασή του. Έτσι, όμως, το ανωτέρω Δικαστήριο στέρησε την απόφασή του αυτή από την επιβεβλημένη ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία και την κατέστησε συνεπώς, αναιρετέα, κατά το άρθρο 510 παρ. 1 ΚΠΔ, πράγμα εξεταζόμενο αυτεπαγγέλτως, καθόσον η κρίνόμενη αίτηση αναίρεσεως είναι παραδεκτή, γιατί ασκήθηκε νομοτύπως και εμπροθέσμως (άρθρα 473, 474, 507 παρ. 1 και 509 παρ. 1 ΚΠΔ), περιέχει έναν τουλάχιστον και αναγόμενο στην εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή της προαναφερόμενης ουσιαστικής ποινικής διάταξης του άρθρου 25 παρ. 1γ Ν. 1882/1990 παραδεκτό ανααιρετικό λόγο και εμφανίσθηκε η αναίρεσέιουσα (άρθρα 510 παρ. 1Ε' και 511 ΚΠΔ). Επομένως, πρέπει ν' ανααιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, οπότε και παρέλκει, ως αλυσιτελής, η έρευνα των λοιπών ανααιρετικών λόγων και να παραπεμφθεί η υπόθεση, για νέα συζήτηση, στο παραπάνω Δικαστήριο, διότι είναι δυνατή η σύνθεσή του από άλλους δικαστές, εκτός εκείνων, που την είχαν δικάσει προηγουμένως (άρθρο 519 ΚΠΔ). -

Αριθμ. 543/2002

Προεδρεύων : **Ε. Κρουσταλάκης**, Αντιπρόεδρος
Εισηγητής : **Α. Μοσχανδρέου**, Αρεοπαγίτης
Εισαγγελέας : **Γ. Ζορμπάς**, Αντεισαγγελέας
Δικηγόρος : **Π. Γαλιανόπουλος**

1. Η μη αναγραφή στα πρακτικά του ονόματος του δικηγόρου πολιτικής αγωγής δεν επιφέρει απόλυτη ακυρότητα.

2. Η απόφαση σε αίτημα αναβολής όταν στο πολιτικό δικαστήριο εκκρεμεί δίκη για ζήτημα, το οποίο έχει σχέση με την ποινική δίκη, πρέπει να αιτιολογείται, εφόσον το αίτημα είναι ορισμένο και σαφές.

3. Άμεσος συνεργός σε κλοπή. Είναι και εκείνος που βοηθά με το αυτοκίνητό του τον φυσικό αυτουργό να μεταφέρει τα κλοπιμαία στην κατοικία του.

ΠΚ 46 παρ. 1 β, 372 παρ. 1 α - ΚΠΔ 61, 139, 171 παρ. 2, 510 παρ. 1 Α και Δ.

2. Επειδή, η παράσταση του πολιτικώς ενάγοντος, για να δημιουργήσει, κατ' άρθρο 171 παρ. 2 ΚΠΔ, απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας στο ακροατήριο

και εντεύθεν να ιδρυθεί ο από το άρθρο 510 και 1 ΑΚΠΔ λόγος αναίρεσης, πρέπει ν' αναφέρεται περιορισμένα στην έλλειψη ενεργητικής ή παθητικής νομιμοποίησης αυτού ή στην μη τήρηση της από το άρθρο 68 παρ. 1 και 2 του ίδιου Κώδικα επιβαλλόμενης προδικασίας, διό και ακολουθεί, ότι κάθε άλλη έλλειψη ή πλημμέλεια περί την παράσταση ή την εκπροσώπηση του πολιτικώς ενάγοντος δεν επιφέρει την απόλυτη αυτή ακυρότητα. Επομένως, ο δεύτερος και όπως εκτιμάται από το άρθρο 510 παρ. 1 Α ΚΠΔ ανααιρετικός λόγος γι' απόλυτη ακυρότητα, που συνέβη κατά την διαδικασία στο ακροατήριο, διότι δόθηκε ο λόγος στον συνήγορο της πολιτικής αγωγής, κατά την συζήτηση αιτήματος αναβολής, κατ' άρθρο 61 ΚΠΔ, της ποινικής δίκης, κατά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, που δεν αναφέρεται στα πρακτικά το όνομά του και δεν είχε διορισθεί, είναι ως αβάσιμος, απορριπτέος, αφού η εν λόγω πλημμέλεια περί την παράσταση και την εκπροσώπηση της πολιτικής αγωγής της παθούσας Σ.Ι. δεν δημιουργεί απόλυτη ακυρότητα, καθόσον δεν ανάγεται στην νομιμοποίησή της ή στην μη τήρηση της παραπάνω προδικασίας.

3. Επειδή, κατά το άρθρο 61 ΠΔ, όταν στο πολιτικό δικαστήριο εκκρεμεί δίκη για ζήτημα, που ανήκει στην αρμοδιότητα των πολιτικών δικαστηρίων, το οποίο, όμως, έχει σχέση με την ποινική δίκη, μπορεί το ποινικό δικαστήριο, κατά την κρίση του, να αναβάλει την ποινική δίκη έως το τέλος της πολιτικής και η απόφαση αυτή μπορεί ν' ανακληθεί. Η αναβολή ποινικής δίκης, σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη, ανήκει στην κυριαρχική εξουσία του δικαστηρίου της ουσίας, ή απόφασή του, όμως, πρέπει, κατ' άρθρο 139 παρ. 2 ΚΠΔ, να είναι ειδικώς και εμπειριστατωμένως αιτιολογημένη, διότι, άλλως, δημιουργείται ο από το άρθρο 510 παρ. 1 Δ του αυτού Κώδικα λόγος αναίρεσης. Συνεπώς, ο τρίτος και από το άρθρο 510 παρ. 1 Δ ΚΠΔ ανααιρετικός λόγος, κατά τον οποίο το παραπάνω Δικαστήριο απέρριψε, χωρίς ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, το αίτημα των αναίρεσειόντων γι' αναβολή, κατ' άρθρο 61 ΚΠΔ, της ποινικής δίκης, επειδή εκκρεμούσε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Σπάρτης η συζήτηση επί της από 17-8-1995 αγωγής της πρώτης εξ αυτών κατά της πολιτικώς ενάγουσας Σ.Ι., γι' ακύρωση της από 11-10-1980 ιδιόγραφης διαθήκης του πατέρα των διαδίκων

Γ.Κ., πρέπει, ως αβάσιμος, ν' απορριφθεί, αφού, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της δίκης, κατά την οποία εκδόθηκε η προσαλλόμενη απόφαση, να μην υποβλήθηκε το παραπάνω αίτημα περί αναβολής της ποινικής δίκης, αλλά, όπως, αορίστως και ειδικότερα, διότι εκκρεμούσε η πολιτική δίκη, δίχως δε να γίνεται επίκληση συγκεκριμένων πραγματικών περιστάσεων, που να προσδιορίζουν σε ποίο δικαστήριο εκκρεμούσε η πολιτική αυτή δίκη, ποιο ήταν το αντικείμενο της και σε τι συνίσταται η σχέση της με την ποινική δίκη, οπότε το ανώτερω και εκδόν την πληττόμενη απόφαση Δικαστήριο δεν είχε νόμιμη υποχρέωση ν' αιτείται, ειδικά και αιτιολογημένα, στο εν λόγω ασαφές και αόριστο αίτημα, γι' αναβολή της ποινικής δίκης, αίτημα των αναιρεσειόντων.

4. Επειδή, η απαιτούμενη από τα άρθρα 83 παρ. 3 Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία της δικαστικής απόφασης, η έλλειψη της οποίας θεμελιώνει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 Δ.Κ.Π.Δ. λόγο αναίρεσης, υπάρχει, όταν, προκειμένου για καταδικαστική απόφαση, περιέχονται σ' αυτήν τα πραγματικά περιστατικά, που προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για την συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις, που τα στηρίζουν και οι σκέψεις, με τις οποίες υπήχθησαν τ' αποδειχθέντα περιστατικά στην ουσιαστική ποινική διάταξη, η οποία εφαρμόστηκε στην συγκεκριμένη περίπτωση. Εξάλλου, κατά μεν το άρθρο 46 παρ. 1 β ΠΚ, όποιος με πρόθεση, παρέσχε άμεση συνδρομή στον δράστη κατά την διάρκεια της αξιόποινης πράξης και στην εκτέλεσή της, τιμωρείται με την ποινή του αυτοργού, κατά δε το άρθρο 372 παρ. 1 α του ίδιου Κώδικα, όποιος αφαιρεί ξένο (ολικά ή εν μέρει) κινητό πράγμα από την κατοχή άλλου, με σκοπό να το ιδιοποιηθεί παράνομα, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών.

5. Στην προκειμένη περίπτωση, καθώς διαπιστώνεται από το σκεπτικό, συνδυαζόμενο με το διατακτικό, της προσαλλόμενης απόφασής του, το Τριμελές Πλημ/κείο Σπάρτης, που δίκασε έφεση των αναιρεσειόντων κατηγορουμένων, δέχθηκε, κατά την αναίρετικώς ανέλεγκτη περί πραγμάτων κρίση του και μετ' εκτίμηση και αξιολόγηση των αναφερομένων στην απόφασή του αυτή αποδεικτικών μέσων (ενόρκων καταθέσεων μαρτύρων κατηγορίας και υπερά-

σπισης όλων των δημοσίως αναγνωσθέντων εγγράφων και των απολογιών των αναιρεσειόντων), τα εξής. Στο Γεράκι-Λακωνίδας και κατά τον μήνα Αύγουστο 1995, η πρώτη των αναιρεσειόντων Ε.Μ., αφαιρέσε ξένα εν όλω κινητά πράγματα από την κατοχή άλλου και ειδικότερα εισήλθε στην οικία της πολιτικώς ενάγουσας Σ.Ι. και αφαιρέσε τα στην απόφαση αυτή διαλαμβανόμενα κινητά πράγματα, τα οποία ιδιοποιήθηκε παράνομα, ενώ ο δεύτερος αναιρεσειών Π.Μ., με πρόθεση βοήθησε των ανωτέρω Ε.Μ. να μεταφέρει, μ' ένα φορτηγάκι, τα κλαπέντα αντικείμενα στην οικία εκείνης στο Γεράκι. Με αυτά, που δέχθηκε το ως Εφετείο δίκασαν παραπάνω Δικαστήριο, διέλαβε στην πληττόμενη απόφασή του την απαιτούμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού αναφέρονται σε αυτήν, με σαφήνεια και πληρότητα, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία προέκυψαν από την ακροαματική διαδικασία και στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του για την συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματός της κλοπής και της άμεσης συνέργειας εις αυτή, όλη οι αποδείξεις, από τις οποίες πείσθηκε για την ενόχη των αναιρεσειόντων, καθώς και οι σκέψεις, με τις οποίες υπήγαγε τι δεκτά γεγονόματα από αυτό, ως άνω, περιστατικά στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1 β και 372 παρ. 1 α ΠΚ, που εφάρμοσε, γι' αυτό και πρέπει ν' απορριφθεί, ως αβάσιμος, ο πέμπτος και τελευταίος από το άρθρο 510 παρ. 1 Δ.Κ.Π.Δ. αναίρετικός λόγος, που υποστηρίζει τα αντίθετα, συνεπώς δε και η κρίνόμενη αίτηση αναίρεσεως στο σύνολό της και να επιβληθούν σε καθένα των αναιρεσειόντων τα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ. 1 Κ.Π.Δ.).